

Bất Dạ Thành

Contents

Bất Dạ Thành	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	59
19. Chương 19	61
20. Chương 20	65
21. Chương 21	67
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79
26. Chương 26	81

Bất Dạ Thành

Giới thiệu

Một câu chuyện có thật ít cao trào điểm nhấn 7 năm trước tôi đã chứng kiến và là một nhân vật trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-da-thanh>

1. Chương 1

Mơ mơ màng màng tỉnh dậy, phòng vẫn tối thui, Lý Dĩ Thành mở to mắt nhìn trần nhà, với tay mò điện thoại cạnh gối, 19:35, ánh đèn hắt từ màn hình khiến căn phòng sáng sủa hơn một chút, cậu nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, nằm một hồi lâu nữa mới chật vật bò được xuống giường, lê bước ra khỏi phòng, thấy Khuu Thiên đang ngồi trên sofa, vẫy đuôi hân hoan: “Tình yêu~ dậy rồi a~”

“Ờ.” Lý Dĩ Thành lết vào buồng tắm rửa mặt, gương mặt soi trong gương nhìn ra cả sự mệt mỏi sau một chuyến đi dài. Những đường nét dần già được gọt khắc qua nhiều ngày lữ hành, nước da ngăm ngăm đen, cậu có cặp mắt phượng một mí vô cùng ưa nhìn, mà Khuu Thiên vẫn trêu trông như chiến binh đất sét (*). Bất quá bữa nay vì thiếu ngủ nên mắt phượng một mí đã sưng húp thành hai mí, cậu thò ngón tay thử chọc chọc, rất cuộc chán đời kệ luôn.

Quá mười một giờ trưa về đến Đài Loan, hơn hai giờ chiều mới bước chân vào nhà ở Đài Bắc, nằm ngủ tổng cộng chưa đầy năm tiếng, người ngơ ngác chưa được nghỉ đủ, vẫn thấy mệt rã rời, tiếng mưa rơi nghe ướt sũng sự cô độc, rồi cứ thế chậm rãi len lỏi vào gian phòng tối om.

Đầu hàng không chiến đấu với hai mắt phượng nữa, Lý Dĩ Thành túm lại mớ tóc đã lâu không cắt, cột thành đuôi ngựa, tấp nước rửa mặt rồi trở ra phòng khách, ngồi xuống cạnh Khuu Thiên.

“Tình yêu à~ Ai nha? Bỏ mới cắt mắt hai mí nha?”

“Đẹp chưa?”

“Quà đâu?” Khuu Thiên chìa tay trước mặt Lý Dĩ Thành.

Lý Dĩ Thành lại tấp tểnh vô phòng, cái ba lô 18 kí quăng ở trống, cậu mở ngăn chính, lôi cơ man đồ đoàn bên trong ra bày la liệt trên sàn, cái tủng ngang cỡ 65 lít này chính là hành lý của cậu ba tháng nay, mò mẫm một hồi mới kéo ra được một con gấu trúc bông, xách ra phòng khách nhét cho Khuu Thiên, Khuu Thiên hớn hử từng bừng vô lấy con gấu nào thì ôm ôm, xoa xoa, cọ cọ.

“Đi, ăn cơm, gớm đợi bồ dậy đói muốn chết.”

Cả hai xỏ dép tông, bật ô, đi men qua con ngõ nhỏ ra chợ, vô một quán cà phê có phục vụ đồ ăn, lựa ngồi một bàn cạnh cửa sổ, nước mưa đọng trên kính lóng lánh phản chiếu màu đường phố bên ngoài.

Hai người tán gẫu một tràng, chợ Lý Dĩ Thành nhớ ra: “Mà bồ nói chuyện ừm sùm là như nào hở?”

Hôm qua lúc Lý Dĩ Thành quá cảnh ở Hồng Kông, tự nhiên nhận được điện thoại của Khuu Thiên, chưa chi đã nghe la ó om sòm kêu tình yêu à về lẹ về lẹ có cái vụ um sùm dữ lắm mà người ta nhìn cả tháng trời không được kể rồi người ta nhớ cậu quá chừng trời~~ lúc đó Lý Dĩ Thành trợn trắng hai mắt, cúp máy luôn khỏi hồi thêm.

“Hê~” Khuất Thiên ngừng một chút, rồi nói đầy cảnh giác, “Chuyện um sùm của Võ Đại Lang.”

Lý Dĩ Thành thâm thở dài, Võ Đại Lang a Võ Đại Lang...

Võ Đại Lang là một tấm thẻ dấu trang trong đời Lý Dĩ Thành, nằm dấu tại năm 2005, một chương ấy có bao nhiêu từ bao nhiêu câu cậu không hiểu, mãi về sau này cậu thường lật ra coi lại, chậm rãi đọc rồi cũng thông, từ đó trở đi không bao giờ đọc nữa, nhưng còn tấm thẻ dấu trang vẫn để nguyên ở đó, cậu không rút bỏ đi.

“Mấy hôm trước tôi mới gặp anh ta trên mạng.” người hơn hai năm không liên hệ, hôm nay lại xuất hiện trong câu chuyện phiếm của họ thêm một lần.

Khuất Thiên có vẻ rất ngạc nhiên, “Rồi sao?” tiện thò tay lấy dưa.

“Bồ kể trước đi.” Lý Dĩ Thành chống dưa gấp một miếng thịt trong đĩa Khuất Thiên.

“Thịt của người ta của người ta... ờ rồi, tôi nghĩ chắc Võ Đại Lang chia tay với A Tả rồi.” Khuất Thiên chia môi, giọng khinh thường, “Là tôi đoán a, thể loại Phan Kim Liên như A Tả, giờ mà còn chưa chịu chia tay thì Võ Đại Lang đáng cho huân chương hòa bình luôn.”

Biểu cảm của Lý Dĩ Thành khiến Khuất Thiên rất chi khoái chí.

“Ha ha ha, biết ngay mà, nghe bọn họ chia tay bồ vẫn thấy sướng há.” Khuất Thiên cắn một miếng thịt, mặt vô cùng đắc ý.

“Cũng không đến mức sướng, ngạc nhiên chút thôi, tôi cứ tưởng kỳ này bọn họ phải được lâu.”

“A Tả đi lãng nhăng dữ quá đó mà~” Khuất Thiên nhón cái ống hút, ngoáy ngoáy cốc nước.

“Lãng nhăng á?”

“Ờ là hồi tháng 3 tôi đi uống với Tiểu Mã rồi nó kể cho, chuyện phiếm thôi, nghe rồi bỏ đó, hồi đó thì bồ đi mất rồi, mà biết Tiểu Mã không?” Khuất Thiên hỏi. Lý Dĩ Thành gật đầu, “Bán rượu hử?”

“Ờ đúng, em trai của bạn trai của bà chị Tiểu Mã là luật sư, năm ngoái mới nhận một vụ kiện ngoại tình...”

“Tầm phủ sóng gay của mấy người rộng dữ.”

“Có mỗi đây với Tiểu Mã là gay thôi, được chưa, mà đúng là vì chuyện xa xôi quá nên lúc nghe mới thấy sốc dữ nha tình yêu! Tóm lại là, cuối năm ngoái, em giai luật sư nhận một vụ kiện ngoại tình. Một thằng cha tòm tem với một bà có chồng, lại còn quay phim lại mấy cảnh mùi mẫn, rồi bị nhà chồng bà kia phát hiện ra, vậy là kiện luôn, luật sư của thằng cha gian phu đó chính là em trai của bạn trai của chị Tiểu Mã a...”

Lý Dĩ Thành không nói gì, uống cốc sinh tố kiwi, bụng đã thâm đoán được phần nào câu chuyện.

“Rồi tóm lại là, tòa phán cha gian phu phải bồi thường một triệu rưỡi cho ông chồng bà kia, mà cái bà đó cũng tình dữ lắm, ly hôn luôn, thẻ thốt sẽ về với cha gian phu, rồi cùng chia nợ, mùi mẫn chưa?”

“Gian phu là A Tả hả?”

“Đích thị!” Khuất Thiên nói tiếp, “Phí luật sư là bạn trai tay gian phu trả, em giai luật sư thấy một thằng đàn ông mà đi mượn luật sư giùm cho tên bạn trai lãng nhăng với gái đúng là bi hài kịch, thể là về kể với ông anh, ông anh lại đi kể với bà chị Tiểu Mã, bà chị Tiểu Mã lại kể cho Tiểu Mã nghe...”

“Rồi thôi, hiểu rồi, cơ mà làm sao bồ biết đúng là bọn họ?” Chẳng lẽ luật sư cũng mang luôn tên thân chủ ra kể từ lừa chắc?

“Lúc đầu mà tôi nghe Tiểu Mã kể ấy, cũng toàn nói đại khái bạn trai a gian phu a, có biết ai với ai đâu, cơ mà hồi tháng 4 ấy, chị Tiểu Mã với bạn trai bả cùng dẫn em trai đi, là Tiểu Mã với thằng luật sư đó đó, bốn người ghé cái cung Thất Phúc cạnh chỗ tôi làm dự đám cưới, xong lại đi ăn, Tiểu Mã rủ tôi đi cùng, bữa đó vừa qua đường thì thằng nhỏ luật sư mới chỉ một tay đứng bên kia đường, rồi bảo anh nó “A đó chính là cái tay trả tiền giùm bạn trai đi lãng nhăng em kể hôm rồi đó.”, tôi với Tiểu Mã vừa nghe liền quay lại coi liền, ai~ nha nha~ không phải bạn trẻ Võ Đại Lang sao~” Khuất Thiên dài giọng, bộ dạng rất chi thích chí coi thiên hạ lâm than.

“Chuyện um sùm dữ~” Lý Dĩ Thành bị Khuê Thiên chọc cười phá lên.

“Ừa chuyện buồn đưa mà lị, cơ mà đúng là A Tả vốn là có tiền sử lằng nhằng rồi...” chợt Khuê Thiên im bặt, hơi giật mình nhìn Lý Dĩ Thành, qua một hồi mới “Haizz” một tiếng.

“Haizz cái búa ấy.” Lý Dĩ Thành nói, “Chuyện khutom mười niên rồi, tôi không haizz rồi bỏ haizz cái gì.”

“Ồ rồi bỏ gặp thằng chả trên mạng là như nào?” Khuê Thiên thò đũa gấp miếng đậu hũ muối trong đĩa Lý Dĩ Thành nhanh như chớp.

“Bữa ở Thành Đô, tôi vừa post bài thì anh ta thấy, thế là gửi mess luôn.”

Đầu tháng 3, Lý Dĩ Thành đến Thượng Hải thăm đàn anh làm chung hồi trước, xong mới xuất phát từ Thượng Hải, nhằm hướng Tây qua Lhasa, rồi theo đường Nam Tứ Xuyên đến Thành Đô, lúc đó đã sang tháng 5, cậu định ở lại Thành Đô một thời gian, đi leo núi Thanh Thành, coi gấu trúc, ăn lẩu cay, nếm thử cuộc sống miền Đông của người Thành Đô.

Hôm đó chuyện xảy ra, là cậu đang ngồi quán mì ngoài trời ăn miến lòng heo thay bữa trưa trễ, đột nhiên thấy đất trời rung chuyển. Kinh nghiệm nhờ lớn lên ở vùng động đất giúp cậu hiểu ngay tức khắc hai chuyện, một là trận động đất này rất lớn, hai là giờ nhà cửa tứ phía xung quanh có sập hết cũng không đụng chạm gì được đến mình.

Một trong những điểm đặc trưng nhất của người Đài Loan là không sợ động đất. Tự dưng cậu lại nhớ đến một chuyện hài hước đọc trên mạng, gặp động đất phải làm sao? câu trả lời chuẩn mực nhất là nhanh chân lên diễn đàn post ngay một bài “Ồ tiên sư, động đất!”, giật tem đã, rồi sau làm gì thì làm. Vậy là cậu cũng kệ luôn chủ quán với đám khách vừa la vừa chạy tán loạn bên cạnh, cứ thế ngồi ăn nốt bát miến lòng heo của mình, ăn xong còn ung dung vẫy gọi ông chủ đương sợ khiếp vía ra tính tiền.

Quay về khách sạn Thanh Niên coi tivi mới biết lần này là chuyện lớn thiệt. Hai hôm sau cậu mới lên được mạng, thấy cả trang PGG mình hay vô nhất cũng nhan nhản bài thảo luận về vụ động đất, thường cậu rất ít khi post bài ở đây, nhưng cảm giác nghe chuyện chính mình vừa trải qua cũng xúc động thật, thành ra liền làm một bài phản hồi, đại để nói mình đã chứng kiến tận mắt vụ ở Thành Đô. Mà vừa gửi bài chưa được vài phút, cậu đã nhận được tin nhắn.

BigFive: Tiểu Thành à?

Lý Dĩ Thành nhìn chằm chằm dòng tin nhắn, BigFive, Đại Võ, từ cuối năm 2005 cậu đã không nhìn thấy ID này lần nào nữa.

To BigFive: Ủi tôi, sao anh nhận ra tôi?

Hồi đó ID của Lý Dĩ Thành là NoNight, sau này vào PGG cậu mới đổi thành NoNite cho gọn.

BigFive: Anh đọc thấy bài của em, ID giống giống, mà cả lời viết cũng có cảm giác vậy.

To BigFive: Ha ha, không ngờ tôi dễ nhận dữ vậy.

BigFive: Em ổn chứ? Ở đó có an toàn không? Chờng nào thì về Đài Bắc?

To BigFive: Cũng tạm, chắc lâu lâu nữa, giờ có muốn về cũng không kiếm được vé máy bay.

To BigFive: Mạng chập chờn, không biết đứt lúc nào, nếu tự nhiên không thấy tôi đáp cũng biết thế nhé.

BigFive: Ừm, anh cũng không có việc gì, thấy em tự dưng xúc động, muốn gọi hỏi chuyện thôi.

To BigFive: Ha ha, gặp anh cũng vui lắm :).

Gõ xong cái mặt cười thì vừa hay mạng rớt. Ngắt đàng hoàng chẳng bằng ngắt đúng lúc, Lý Dĩ Thành nghĩ thầm. Đi bộ về khách sạn Thanh Niên, vừa đi Lý Dĩ Thành vừa nghĩ lại cái lúc thấy tin nhắn từ Võ Đại Lang, khoảnh khắc khi đó cảm giác đầu tiên của cậu là mừng rỡ, niềm vui khi gặp lại một người bạn đã mất liên lạc lâu ngày, còn bao nhiêu yêu hận sâu sâu cạn cạn, đều đã trôi đi cùng núi cao biển lớn. Minh ổn rồi, Lý Dĩ Thành thầm nhủ, đã ba năm, vết thương có tẹo nhường nào cũng đến lúc lành thôi.

Hôm sau nữa cậu lại lên PGG, việc đầu tiên làm là đổi chế độ ẩn danh cho ID. Tôi ổn rồi, nhưng không có nghĩa là tôi dư hơi tán gẫu với anh, ấy là lý luận của Lý Dĩ Thành.

Lại bảy ngày sau nữa, Lý Dĩ Thành mới về Đài Bắc, các loại vé tàu xe ra ngoài Thành Đô đều khó kiếm, cậu cũng chẳng vội, lang thang khắp nơi mãi, cuối cùng cũng có được tấm vé máy bay đi Quảng Châu, từ Quảng Châu ngồi xe lửa đến Hồng Kông, rồi ở lại Hồng Kông ăn chơi nhảy múa hai ngày, mười một giờ sáng hôm nay thì về đến Đài Loan.

“Nghe cứ như Trương Ái Linh...” Khưu Thiên buột miệng nói.

Lý Dĩ Thành bật cười, “Bồ tính nói mất một tòa thành thì tác thành được cho Bạch Lưu Tô (*), giờ nhờ một vụ động đất nên tôi mới gặp lại anh ta chứ gì?” mà thật ra là Trương Ái Linh tác thành cho họ, còn cậu thì ai tác thành cho đây? “Thiên Thiên à, ví dụ vậy là hỏng, về đọc nhiều nhiều sách nữa coi.” Gặp rồi thì sao, lòng mỗi người đều không thể trở lại như năm đó. Mà dù hôm nay Dương Tiểu Văn sẵn sàng cùng cậu, cậu cũng không cần nữa.

“Haizz, Lý Dĩ Thành.” Khưu Thiên như nhớ ra chuyện gì, “Tôi cảnh cáo bồ, chớ có liên lạc với thằng đó nữa, lần trước nó đã coi bồ như cái phao cứu sinh rồi, lần này đừng có ngu mà tự dâng mở lên miệng mèo.”

“Tôi biết bụng bồ vẫn coi tôi là đồ ngu mà.”

Kỳ thực cậu đã biết Võ Đại Lang sẽ không chủ động tiếp cận mình nữa, anh ta cũng chẳng hy vọng lấy cậu làm phao cứu sinh làm gì, chuyện hồi đó chỉ là Võ Đại Lang nhất thời bốc đồng, lòng anh ta tới giờ vẫn còn tiếc nuối và áy náy thay cho Lý Dĩ Thành, thế nên vừa đọc bài cậu post, biết cậu có mặt ở vùng thiên tai, lại thấy cậu đang online, ba sự tình cờ một lúc, thành ra mới nhện không được gửi tin nhắn cho cậu. Cậu hiểu người đó, cậu có thể hiểu chính xác từng ý nghĩ dù chỉ thoáng qua trong đầu Võ Đại Lang, cũng bởi vậy mà năm ấy mới kết thúc như thế.

“Bồ biết thừa đi~” Khưu Thiên lại hớn hờ cười người, được một hồi nghĩ nghĩ rồi mới hỏi, “Chứ vụ thằng chả nhắn tin cho bồ rồi bồ thấy sao?”

“Sao đâu, thì anh ta lỡ tay thôi, mà mình thì...” Lý Dĩ Thành ngừng lại ngẫm nghĩ một chút, “Giờ nhớ lại thấy cũng may...”

“Còn may nữa?”

“Ừa, may là cuối cùng không ở với nhau.” Lý Dĩ Thành nói, “Tôi căn bản không phải người đồng tính, nếu hồi đó cùng với anh ta thật, không chừng gian phu đi tăng tịu là tôi rồi.” Lý Dĩ Thành lơ đãng lần lần sợi dây tràng hạt trên tay, “Bồ biết đấy, càng lúc tôi càng tin nhân quả. Nếu hồi đó tôi ở cùng anh ta, thì hôm nay đã chẳng có tôi thế này, mà tôi rất hài lòng với mình bây giờ, thế nên không cùng nhau lại hóa may.”

Khưu Thiên thoáng ngần ngừ, cứ thấy nghe Lý Dĩ Thành nói thì hay lắm, nhưng vẫn như có chỗ không đúng. “Tôi đã bảo bồ không phải đối thủ của thằng đó đâu mà.”

“Cũng không phải chuyện đấu lại hay không.” Lý Dĩ Thành lại nghĩ một chút, “Tôi và anh ta gặp nhau không đúng lúc, hai kẻ thương tích trầm trọng chỉ có cùng đi nhau đi chết lẹ hơn thôi. Rồi anh ta chẳng qua là suy nghĩ thấu đáo, và chọn lấy một con đường sáng suốt mà đi.”

“Ừa, nó để A Tả về cứu nó đi, còn quãng bồ nằm đấy chờ chết.”

“... làm người thì phải lo mạng mình, riêng cái này về sau tôi mới hiểu ra.” Lý Dĩ Thành vẫn vô thức lần lần tràng hạt, “Hơn nữa tôi cũng có chết đâu, sống ngon lành đấy thôi.”

Sự dịu dàng của Võ Đại Lang từng giống như giấy ráp, chậm chậm chậm chậm chà xoa một nơi nào đó trong lòng cậu, mài đến tróc cả lớp vỏ bọc, rồi thổi ào vào một hơi thở, như một cơn gió vô tâm lùa qua sảnh, để lại khoảng trống hoác không sao lấp đầy được. Rất lâu sau đó, khi cậu bắt đầu những chuyến đi, cậu mới hiểu rằng thì ra vốn không cần lấp lại, con người sống trên đời cần một chút khuyết điểm, như Võ Đại Lang từng nói với cậu rất lâu trước, “Còn được một chút mặn mòi mới nuốt trôi cơm.”

Cả hai chợt cùng trầm lặng, “Mẹ nó Đài Bắc nhỏ thật, nhỉ.” Rốt cuộc Khưu Thiên kết luận.

“Thế giới mạng cũng nhỏ.”

Đài Bắc nhỏ như vậy, mạng cũng nhỏ như vậy, một người Lý Dĩ Thành dây mơ rễ má với biết bao nhiêu người, trong ngần ấy mối quan hệ phức tạp, rồi sẽ có kẻ phải thành con tốt hy sinh. Mà Lý Dĩ Thành thâm nghĩ, ví như mình đây, rành rành một con cờ thí.

Hai người ngồi tới mười một giờ, quán đóng cửa, mưa đã tạnh, Khuru Thiên và Lý Dĩ Thành thông dong đêm bước về nhà, bốn bề im ắng, trời tháng 5 đã muốn oi oi nóng, Khuru Thiên đi ngược sáng, ánh đèn xe từ xa títt trùm quá đầu, đèn nê-ông từ quán thịt ngan bên đường hắt lên má Khuru Thiên khuất khuất sáng sáng, đột nhiên Lý Dĩ Thành nhớ lại ba năm trước còn ở bên Võ Đại Lang, cũng từng sóng vai nhau thả bước trong ngõ nhỏ thế này, mà dường như mấy kiếp đã qua a, Lý Dĩ Thành thâm nghĩ, dường như mấy kiếp đã qua...

Về đến nhà, ai vào phòng nấy, Lý Dĩ Thành chợt nghĩ hồi sáng khuôn mớ hành lý hơn chục kí đứng chờ lên máy bay về Đài Loan, tự nhiên thấy nhớ cái giường, cái sofa nhỏ, cả bức tường dán chi chít ảnh chụp của mình, thế mà về đến nơi mở cửa ra trước mắt chỉ là không gian tĩnh lặng lạnh lẽo của căn phòng vắng hơi người ba tháng trời, cậu vác ba lô vào, thoáng cái thấy cả người uể oải, thế rồi vùi đầu ngủ luôn.

Phòng của cậu là bỏ không lâu quá thành ra tòa thành hoang, còn cậu là chiến binh đất sét bị rớt lại trong tòa thành hoang ấy.

Sờ được một cái CD trên giá bỏ vào máy nghe, Lý Dĩ Thành nằm dài trên giường, chậm rãi nghĩ lại câu chuyện om sòm Khuru Thiên kể hồi nãy. Cậu biết vì sao Võ Đại Lang trả tiền mượn luật sư, chắc tiền của A Tả bồi thường xong là hết rồi, thành ra Võ Đại Lang trả tiền chẳng qua là muốn giải quyết nhanh gọn cho xong. Ở bên nhau mau mắn rạch ròi, chia tay rồi cũng chẳng muốn dây dưa gì thêm.

Giọng nữ khàn khàn bắt đầu ngân nga vang lên từ máy hát, Lady in Satin của Billie Holiday, này là quà Giáng sinh Võ Đại Lang tặng cậu và Khuru Thiên, hồi đó là năm 2004, cậu 24 tuổi.

(*) chiến binh đất sét: theo như Du biết thì từ này chỉ liên quan đến câu chuyện những chiến binh đất sét được chôn trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng mà thôi :) .

(*) Bạch Lưu Tô: nhân vật nữ chính trong tác phẩm “Khuyên Thành Chi Luyến” của tác giả Trương Ái Linh :”> ~ Du thì Du chưa có đọc cả nguyên tác lẫn coi phim, cơ mà nghe đầu đây là tiểu thuyết tình yêu kinh điển của văn học Trung Quốc hiện đại. ‘tòa thành’ bạn Thành nói ở đây không biết có phải tức cảnh từ cái tên tác phẩm không hay đó là một tình tiết cụ thể trong truyện :”> ~ chị em nào đọc rồi thì cố vấn cho Du miếng nghen :”>

~(*) BigFive-Đại Võ: cái này thì không cần lăn tăn ==))~ BigFive=Đại Ngũ, và phát âm Hán Việt thì quả là không khác “Đại Võ” là bao :”D

2. Chương 2

Lý Dĩ Thành và Khuru Thiên là bạn học trung học, quen biết cũng chẳng có gì đặc biệt, đơn giản chỉ là lẳng giềng ngồi chung bàn lâu ngày thì quen. Tính tình Khuru Thiên vốn vui vẻ chủ động, ai ai cũng đối tốt được. Lý Dĩ Thành trông qua cũng rất vui vẻ, đối với mọi người cũng không tệ. Chỉ có khác một điều, ấy là Khuru Thiên từ trong ra ngoài thành thật như nhau, còn cái thật ở Lý Dĩ Thành là lớp vỏ bọc mỏng manh bề ngoài, còn bước sâu thêm một bước vào bên trong, chỉ còn lãnh đạm.

Lý Dĩ Thành không lạnh lùng, mà là cậu không chủ động. Cần cậu giúp việc gì, chỉ cần mở miệng nói tự khắc cậu sẽ làm hết sức, muốn làm bạn với cậu, chỉ cần chủ động tiếp cận cậu, và đừng giẫm lên vạch giới hạn sau cùng, cậu có thể là bạn của một ai đó, ngồi cùng nhau cũng có thể nói giỡn bông lơn, nhưng chưa bao giờ cậu chủ động liên lạc với ai, đối phương không đến tìm cậu, cậu cũng không cố ý gọi cho họ, rất cuộc cứ thế im lặng biến mất, không tranh không cầu, bạn bè của cậu luôn đến và đi như thế, chỉ trừ Khuru Thiên.

Giữa cậu và thế giới này vĩnh viễn tồn tại một sự ngăn cách, cậu là kẻ lạ quê, và bụng mình ở một nơi không bao giờ là của cậu.

Học kỳ cuối cùng của cấp ba, hai người lên Đài Bắc coi triển lãm sách, tiện thể vào Thiên Cung lễ, vái xong Khuru Thiên lân Lý Dĩ Thành xuống coi tướng số, lúc ấy trong bụng Lý Dĩ Thành đã định rõ trường đại học và khoa ngành sau này rồi, thầy tướng số nói cậu “Tâm tướng sự thành”, còn Khuru Thiên thì “Còn phải nỗ lực”, Khuru Thiên rên rĩ một hồi, lại đòi coi thêm tình duyên, coi tới coi lui kết quả vẫn rất đơn giản, “Mấy hồi trắc trở, xuôi đường êm ái”, ý tứ là sau đôi ba lần yêu đương nhẹ nhàng rồi chia tay, cuối cùng cũng tìm được người bạn đời cho mình. Kết quả này với Khuru Thiên rõ là không như ý cho lắm, mắc công cậu chàng lại rên rĩ thêm một hồi nữa.

Lúc ấy bọn họ mới 18 tuổi, không nghiệm được cái hạnh phúc của sự bình yên, còn ảo tưởng đến những yêu đương sóng gió, ly kỳ xa xôi.

Mặc kệ Khuru Thiên thở ngắn than dài, thầy tướng số ngoắc tay gọi Lý Dĩ Thành, “Bữa nay mua một tặng một, để bác bói cho cậu.” nói rồi nhắm nhắm đoán đoán, kết quả chỉ có bốn chữ: phận bạc duyên khan.

“Cậu là người duyên phận mỏng, chẳng riêng gì tình yêu, quan hệ thân thích, bạn bè đều vậy, người như cậu suốt đời khó mà thân thiết với ai.” thầy tướng số ngừng lại, tử tế xem cả bàn tay Lý Dĩ Thành, “Duyên trần của cậu không nhiều, cũng có đấy, nhưng trước 35 tuổi mà không gặp được ai, thì cậu sẽ theo đường tu hành thôi.”

Khuru Thiên đứng một bên nghe thầy tướng số nói vậy, có vẻ cũng bị bối rối, nhưng Lý Dĩ Thành chỉ bình tĩnh đáp, “Cháu biết, lúc mới sinh mẹ cháu cũng có đi coi, hồi đó nghe nói người ta phán cũng giống vậy.” bởi thế ba mẹ cậu mới đặt tên cậu là Dĩ Thành – chân thành với cuộc đời. Họ hy vọng cậu có thể lấy lòng chân thành đối đãi với người khác, nếu đã vậy bất kể duyên phận có bao nhiêu, chí ít vẫn được đáp lại bằng sự tốt lành.

Lúc sau lên xe đi Đài Trung, Khuru Thiên mới nói với Lý Dĩ Thành, “Duyên trần của bồ ít, thôi để tôi chia bớt cho bồ nghe, coi bộ vận khí tôi cũng được lắm.”

Lý Dĩ Thành trợn mắt nhìn cậu ta: “Cho thì tôi lấy, gom lại để đó chờ cúng cho con nhỏ kỳ bí ở đâu đó chưa xuất hiện.”

Khuru Thiên cười hắc hắc, nói: “Mình cùng lên Đài Bắc học đi.” nói xong quay đầu nhắm mắt ngủ, có vẻ rất chi bí hiểm.

Công bố kết quả thi đại học, Lý Dĩ Thành đậu khoa mỹ thuật ứng dụng như ý muốn. Cậu thích vẽ vời, hồi trung học thì soạn tập san cho trường, vẽ tranh tường giúp chi đoàn, từ đầu cậu đã quyết định sẽ làm thiết kế. Khuru Thiên thì thôi chờ ý trời, xét điểm xong được phân vào khoa tiếng Tây Ban Nha, cậu chàng cũng cười to. “Quan trọng không phải là khoa nào, mà là đời sinh viên!” Khuru Thiên phát biểu rất chi nghiêm túc.

Hai người cùng lên Đài Bắc, trọ hai đầu thành phố, vẫn thường liên lạc điện thoại như trước, cuối tuần rảnh rỗi thì gặp nhau chơi. Khoa của Khuru Thiên thì đúng thật là mỏng lung, có bữa cậu ta gọi cho Lý Dĩ Thành, nói vô cùng đắc ý, “Trời sinh tôi để học tiếng Tây Ban Nha đó ghen, coi tôi biết đạ lưỡi nè!” nói xong bắt đầu chất lưỡi “Tắc tắc tắc tắc...” thể hiện cho Lý Dĩ Thành nghe.

Lý Dĩ Thành cúp máy cái “rụp”.

Học kỳ đại học đầu tiên, đương lúc Lý Dĩ Thành ngụp giữa đồng bài tập chất chồng nhìn không thấy đỉnh thì lại nhận được điện thoại của Khuru Thiên.

“Haizz, bồ đang làm gì đó?” Giọng Khuru Thiên nghe nhẹ tênh.

“Vẽ.” cậu đã thức mất hai đêm, đương bắt đầu nghi ngờ hay mình chọn khoa mỹ thuật ứng dụng là sai lầm mất rồi.

“Haizz, nói bồ nghe nè.”

“Nói gì nói lẹ đi.”

“Ồ...” ông nghe nghe được tiếng hít sâu của Khuru Thiên, “Tôi yêu rồi, bạn trai, tôi là người đồng tính đó.” Khuru Thiên nói một lèo nhanh như đạn tiểu liên.

“Ồ, rồi, tôi biết rồi, còn gì nữa không?”

Khuru Thiên lặng người luôn, “Sao bồ bình tĩnh thế hở? Bồ biết tôi tốn bao nhiêu dũng khí mới dám come out với bồ không?! Mắc gì bồ không an ủi, cổ vũ tôi một tiếng chứ!! Sao bồ không la lên ngạc nhiên hay gào rú hỏi tôi nói cái chi tôi nói cái chi?!” Khuru Thiên lại bắn tăng tăng một tràng nữa.

Lý Dĩ Thành đã nhin hết nổi, “Nín, tranh bài còn chưa vẽ xong đây này, bồ la ó gì nữa hả, bồ biết khoa tôi có bao nhiêu đứa đồng tính không!”

Người đồng tính đúng là có thiên hướng nghệ thuật, vừa nhập học xong, Lý Dĩ Thành đã nghiệm ra điều ấy, bữa tụ tập*, đàn anh đỡ đầu* lôi đàn anh cùng khoa đến giới thiệu với cậu, “Đây bạn trai tao đó, từ sau cứ gọi đàn anh được rồi.” nói xong còn diễn một màn hôn hít títt mù nhiệt liệt, và kể từ đó đời cậu bị quây đặc kín giữa một vòng vây đồng tính, bất quá không ngờ cuối cùng cả Khuru Thiên cũng nhào vô giúp vui, cúp máy rồi, Lý Dĩ Thành mới ngao ngán nghĩ, “Mình thành người dị tính cuối cùng trên đời mất rồi~”

Lý Dĩ Thành không ủng hộ vụ đồng tính, mà cậu cũng chẳng phản đối, căn bản là cậu không phân biệt được đồng tính ái với dị tính ái thì khác nhau chỗ nào, mà người dị tính chẳng cần cổ vũ hay kì thị, ừ vậy người đồng tính cũng không cần.

Tư tưởng ấy của cậu được đàn anh coi là tri kỷ, lại được thẩm nhuần nỗi khổ đau cay đắng suốt bốn năm của tụi đàn anh, rốt cuộc cậu không những bị lôi đi vẽ tranh cổ động cho hội đồng tính, còn giúp việc biên tập tạp chí, làm tờ rơi, lâu lâu hội đồng tính hội hè đình đám thì vô giúp làm đạo cụ, chụp hình, gấp lúc cần xưng tên, cậu liền nói đại mình là “Cố Thi Đa”, vậy là trong ngoài trường ai ai cũng biết khoa mỹ thuật ứng dụng có một đồng chí thẳng nam hay lam hay làm, dễ ăn dễ nói, ưa xắn tay giúp đỡ đồng bào tên gọi Tiểu Cố.

Lý Dĩ Thành cũng không phải ôm nhiệt huyết ra sức cống hiến cho hội đồng tính, chẳng qua đàn anh mở miệng kêu cậu giúp, thế là cậu làm, có vậy thôi, chẳng khác gì tiện đường đi mua giùm cơm hộp hay quăng hộ túi rác.

Trước thái độ “tích cực” của Lý Dĩ Thành, Khuru Thiên vô cùng khoái chí, cách vài bữa lại lôi bạn trai quý như vàng đến cho Lý Dĩ Thành coi mặt, Lý Dĩ Thành trông Khuru Thiên phần chần hai mắt sáng rực, lòng cũng được một phen cảm động ghê gớm, nghĩ thầm người anh em đã tìm được tình yêu đích thực rồi, vậy là liền hùng hồn phát biểu hai người nhìn hợp lắm, rồi nhất định phải hạnh phúc blah blah

~~Kết quả là qua tháng sau, Khuru Thiên đã dẫn một tên tình-yêu-đích-thực khác đến, qua tháng sau nữa, lại một tình-yêu-đích-thực mới, Lý Dĩ Thành cũng hết lời để nói, bởi vì mỗi lần Khuru Thiên nói đang yêu đương với ai cũng chẳng khác gì bảo “Nè tôi quyết định trưa nay ăn McDonald’s, bồ chúc tôi mua được phần khoai chiên bự bự đủ no bụng đi.”, Lý Dĩ Thành không hiểu vì sao Khuru Thiên cứ té sứt đầu mẻ trán xong lại tỉnh bơ đứng dậy phủi bụi tiến tiếp lẹ vậy, còn cười toe bảo có vấn đề gì đâu.

Trước nỗi thắc mắc này, Khuru Thiên đã thử sẵn một bài diễn thuyết: “Phải có kinh nghiệm thất bại thì mới luyện thành tuyệt chiêu mò đầu trúng đó, trải qua đau khổ rồi mới biết quý trọng hạnh phúc trong bể tình~”

“... mà bồ đau khổ hình như hơi bị nhiều nha.”

Cho đến học kỳ sau, Lý Dĩ Thành mới chợt nghĩ đến một vấn đề rất chi hệ trọng, “Có chuyện này tôi quên hỏi, bồ ở trên hay ở dưới vậy hở?”

Khuru Thiên cam nín một hồi, rồi bèn lên đáp: “Thì coi đối phương ra chiêu như nào, rồi tôi tiếp thôi.”

“Là như nào?”

“Hồi đầu là tôi ở trên, sau này có người còn ưa ở trên hơn tôi nữa, thế là tôi đành nằm dưới, thì tóm lại là xem chiêu tiếp chiêu.” Khuru Thiên ngẫm nghĩ một tí, lại nói tiếp, “Mà thiệt ra nằm trên nằm dưới sướng nó cũng khác nhau...”

“Nín ngay, tôi hiểu rồi.” Lý Dĩ Thành chặn đứng luôn ý đồ san sẻ nỗi niềm thần tiên của tình yêu nam nam của Khuê Thiên, “Tôi hỏi bồ thêm một câu, bồ có từng thích tôi không đó?”

“Có.” Khuê Thiên đáp thẳng thừng, “Thích bồ chắc chừng hai ba tiếng chi đó.”

“...”

“Bữa lên Đài Bắc coi tướng số ấy, bồ nhớ không?”

“Ừm ờ.”

“Lúc trên xe về Đài Trung, tôi nghĩ bồ duyên trần ít, tôi với bồ chắc phải có duyên dữ lắm mới làm bạn vậy, không chừng là duyên trời định này này nọ nọ a. Cơ mà lúc sau xuống xe thấy bồ ngủ dậy, hai cái mắt phượng một mí sưng húp húp, từ đó là tôi đẹp ý đồ luôn.”

“...”

“Tôi nói bồ nghe a, nếu đời chỉ còn có mỗi bồ với tôi là trai, vậy thà tôi đi làm dị tính á.”

“Thiên Thiên~”

“Ai nha, có kẻ hèn~”

“Đi chết đi.”

Đời đại học của cậu cứ thế bị lọt thỏm trong hội đồng tính, lâu lâu còn qua lại mấy chỗ dành cho người đồng tính, cũng có sinh viên nam thích cậu, mà lý do cậu từ chối không phải là mình thích người khác giới, mà là không có cảm giác gì. Cậu từng nghĩ qua, nếu ngày nào đó có một người con trai khiến cậu rung động xuất hiện, thì cứ thử gặp gỡ cũng không sao.

Lúc ấy Khuê Thiên và đám đàn anh ở trường đều thường lên một trang web đồng tính tên “Mộng cầu vòng”, Lý Dĩ Thành cũng đăng ký tài khoản để vô coi, ID lấy tên “NoNight”, ID này là xuất phát từ bộ phim “Bất Dạ Thành” của Kim Thành Vũ, lần đầu tiên Lý Dĩ Thành nghe thấy cái tên phim ấy đã được một phen xúc động bởi hồi: “Này không phải đang nói mình sao, bất-dạ-thành, mình chính là Tiểu Thành đêm đêm thức trắng, long tong chạy đuổi bài tập a.” ID này khiến Lý Dĩ Thành rất chi hài lòng, nghe vừa nghệ thuật vừa dễ thương

~Năm thứ tư đại học, Lý Dĩ Thành rồi cũng hiểu bốn chữ phận bạc duyên khan đích thực là đủ soi chiếu đời mình. Mà cậu vẫn cứ đứng dừng bước sượt qua thiên hạ, chẳng có mấy sự chịu nhập tâm.

Cậu nghe nhạc điện tử, bạn bè lắc đầu; cậu nghe Rock n’ Roll, lâu lâu lại mua mấy đĩa CD của các nhóm nhạc bí ẩn chẳng biết tên là gì; cậu coi phim điện ảnh, thôi thì thuộc lòng từ Truffaut của phong trào phim Pháp mới tới A Clockwork orange; cậu xem hoạt hình, thế là hiểu thêm được một từ “nguech ngoạc” hồi này thiên hạ hay xài; cậu đọc Haruki Murakami, Luyến Nhân Như Ngủ, rồi Trương Ái Linh, đọc xong thì tập tành viết vài bài văn mạng chẳng ra câu chẳng ra thơ. Thậm chí cậu đọc nghiêm chỉnh cả đồng sách về đồng tính, từ tiểu thuyết đến hiện thực xã hội rồi nghiên cứu khoa học luôn.

Trong mắt người khác, Lý Dĩ Thành là một thanh niên đặc sắc ưa văn nghệ, bất quá bọn họ không biết, bóc hết hàng lớp vỏ văn nghệ màu mè, kỳ thật cái gì cũng không còn. Cậu là một chiến binh đất sét sống sờ sờ trên đời, bề ngoài tinh tế hơn người, bên trong chỉ có rỗng không. Vốn không phải cậu muốn giả bộ, chẳng qua cậu không cảm thấy nhiệt tình mà thôi.

Cho đến năm thứ ba, Lý Dĩ Thành yêu, đối phương là một nữ sinh cùng khóa học lớp kế bên. Cô gái này tự tin, độc lập, tính tình cởi mở, có cách nhìn riêng với mọi sự, mà quan trọng hơn là, đối với những gì mình thích cô thể hiện thật đơn giản, luôn luôn nhiệt tình, Lý Dĩ Thành ban đầu tiếp xúc với cô ấy cũng không có cảm giác gì, nhưng dần dần từ mến mộ đến bị hấp dẫn, cuối cùng là sa vào vô phương chống cự, vậy là yêu đương oanh liệt. Rung động mãnh liệt đến thế, gần như muốn thiêu đốt cậu thành tro bụi, cậu chỉ hận không thể phanh da cắt thịt mình, rồi móc hết tìm gan ra cho cô ấy xem.

Cậu hiểu ra rằng cậu cũng có nhiệt tình, chẳng qua duyên trần ít ỏi, vậy là cậu quyết định phen này dồn hết nhiệt tình và duyên phận dâng cho cô ấy. Mà đồng thời cậu cũng hy vọng, hy vọng lòng nhiệt tình của cô gái đó có thể thấm qua, và phần nào tiếp thêm cho cậu.

Khuru Thiên chỉ bình luận một câu: “Thieu thân lao vào lửa, tự tìm đường chết.” sau này lại chêm thêm, “Phần duyên của tôi cảm không được vun vô cớ cho nhỏ đó luôn ghen, coi chừng tôi tuyệt giao bỏ.” đến lúc đó số lần đau khổ của Khuru Thiên đã sắp sửa đột phá kỷ lục.

Mỗi người ôm một mối tình rồi tốt nghiệp, Khuru Thiên và Lý Dĩ Thành thuê một nhà trọ ở ngoại thành, bắt đầu sống chung. Theo lời Khuru Thiên nói thì, ở cùng bạn trai chắc chừng ba tháng lại phải chuyển nhà, còn bạn gái Lý Dĩ Thành lại là dân gốc ở Đài Bắc, thành ra hai đứa trở thành một cặp trời sinh để trọ chung, mỗi tháng còn có thể về Đài Trung thăm nom cho vui lòng ba mẹ. Lý Dĩ Thành căn bản không thêm có ý kiến với triết lý của Khuru Thiên.

Tốt nghiệp rồi, Lý Dĩ Thành được đàn anh giới thiệu đi làm trợ lý thiết kế ở một công ty quảng cáo nổi tiếng. Tiếng là trợ lý thiết kế, thật ra là nhân viên tạp vụ hạng bét dí, đàn anh từng nói chân tình với cậu, rằng thì thành tích học hành dù có tốt mấy, công trạng bằng khen có hoành tráng mấy, vô đây rồi cũng là đồ vứt đi tuốt, thế nên cứ lo mà bưng miệng học nghề đi, có tài thì nai lưng chừng một năm khắc lên được thiết kế, không tài thì thôi bỏ việc, hơn nữa, chỉ cần chen được chân vào, làm không công cũng chẳng sao, cứ ở đây mạ vàng ít lâu, sau này ra ngoài đảm bảo lương lậu vọt theo cấp số nhân, câu này 5 năm sau bắt đầu trở thành sự thật. Cuối cùng nguyên nhân cậu được tuyển một là nhờ đàn anh giới thiệu, hai là vì cậu đòi lương siêu thấp, và ba là cậu là thanh niên hạng B, chỉ cần đi nghĩa vụ 12 ngày*.

Khuru Thiên và cậu là anh em chí thân, lại cũng hạng B nốt, rốt cuộc tìm được một chỗ làm chẳng liên quan gì đến nghề đạn lưỡi: trợ lý kế hoạch.

Vậy là năm 2003, như bao người, sáng sáng bọn họ qua cầu, bước vào Đài Bắc phồn hoa.

---

*tụ tập và đàn anh đỡ đầu: à cái này nó là đặc điểm của đời sinh viên Đài Loan :) ~ đàn anh đỡ đầu ở đây là từ chỉ một hoặc một nhóm sinh viên khóa trên, được giao nhiệm vụ hướng dẫn, tư vấn cho sinh viên năm nhất mới vào trường đại học hoặc cao đẳng. Đây là hình thức rất phổ biến ở Đài Loan, “tụ tập” ở đây có thể hiểu là những buổi ăn nhậu do những ‘đàn anh đỡ đầu’ năm cuối tổ chức, mời tụ khóa dưới đến đặng hỏi han tình hình học hành ăn chơi =))~ đó đại khái là vậy, kể ra cái này ở mình cũng có, nhưng có vẻ không phổ biến đến mức đặc trưng như ở Đài Loan ha :)

~*Cổ Thi Đa: =)) à cái này cũng là có nguyên nhân, bạn nào thắc mắc rồi sẽ được giải đáp trong vài chương tới :”> ~ mà thâm nói luôn, tên này bạn Thành chế từ câu “Tiểu thành cổ sự đa” (thành nhỏ nhiều chuyện cũ =))~)~ cái này là bài hát có thiết đó ghen =))

~*thanh niên hạng B, đi nghĩa vụ 12 ngày: cái này là chế độ nghĩa vụ quân sự của Đài Loan (hay của TQ nói chung Du cộng hông biết), đại để là nam giới trong diện thực hiện nghĩa vụ quân sự cũng chia thành nhiều hạng (và thời gian tại ngũ) khác nhau. Theo như ta tìm hiểu thì hạng B của em Thành là hạng ngồi chờ và có thể bị gọi đi nghĩa vụ bất cứ lúc nào =))~ nhưng em bảo em chỉ phải đi 12 ngày, thiệt ra cũng có diện như thế, như kiểu khám sức khỏe xong thấy không đủ tiêu chuẩn nhập ngũ thì không phải đi hoặc chỉ đi 12 ngày thôi chẳng hạn =))~

3. Chương 3

Ở cùng với Khuru Thiên rồi, cuộc sống của Lý Dĩ Thành cũng chẳng có gì thay đổi, vẫn bị quây kín giữa một vòng vây đồng tính. Khuru Thiên ưa ồn ào náo nhiệt, lại được cái nhân duyên không tệ, bạn ghé chơi và bạn đến ở nhờ thôi thì liên miên không ngớt, lâu lâu gặp kỳ nghỉ cuối tuần, Khuru Thiên lại tổ chức một bữa “Mỗi người mỗi món” hay “Thưởng thức phim u tình Nhật” tại gia, ngoài những lúc hẹn hò với bạn gái hoặc bận bịu công việc, thì hội hè lần nào Lý Dĩ Thành cũng ở nhà san sẻ một nửa chức gia chủ.

Bạn trai của Khuru Thiên vẫn đổi đều chu kỳ ba tháng một người, Lý Dĩ Thành chẳng buồn để ý nhiều, Khuru Thiên không dắt ai về nhà, cũng không lôi ai đến nhờ cậu đánh giá thẩm định để rồi tha hồ muối mặt

nữa, Lý Dĩ Thành tuy tính tình lạnh nhạt, mà phải cái mồm miệng thì như vừa được khai sáng, nói móc người khác là không thương tiếc.

Khuru Thiên và Lý Dĩ Thành thường đến một gay bar tên “Blood Flower”, Lý Dĩ Thành ưa cái tên này, cậu nghiệm rằng người đồng tính ai ai cũng là đóa hoa sinh sôi từ máu thịt, vẻ đẹp của bọn họ vốn đến từ lòng dũng cảm không e sợ miệng lưỡi người đời. “Mà viết tắt vừa vặn là BF – bạn trai.” Khuru Thiên nháy mắt nói.

BF nằm trong một ngõ nhỏ kế bên con đường nhất định phải đi qua để về nhà của bọn họ, nhạc dễ nghe, yên tĩnh và trầm lắng, trầm lắng đến mức người không biết vào cơ bản sẽ không nhận ra đây là gay bar, 90 tệ một chai bia, hơn nhiều so với mấy gay bar mờ mịt đến đã phải mất ba, bốn trăm tiền phí vào cửa, tiện nghi thì tối thiểu. Khuru Thiên nói ông chủ BF còn một quán bar cho gay nổi tiếng khác, còn quán này chỉ mở cho vui, trong quán chẳng trang trí gì, vách tường thì chỉ chút hình vẽ nghệch ngoạc của khách, bàn ghế đơn giản, quầy bar đơn giản, bia cũng đơn giản.

Lý Dĩ Thành thường hẹn Khuru Thiên ở BF sau giờ làm việc, cùng làm cốc bia rồi về, mà theo lời Khuru Thiên là “Ban ngày ở ngoài bị đánh nhiều độc dị tính quá, tối đến phải đi giải độc một cái rồi mới về được.”

“Bồ có giải độc nữa cũng vậy à, bạn cùng nhà với bồ đây chính là hàng độc tươì sống a.” Lý Dĩ Thành thâm nghĩ. Lý Dĩ Thành đến BF đương nhiên không phải để giải độc, đơn giản là cậu đã coi BF như một phần phòng khách nhà mình, một nơi để hết giờ về uống một ly, tán dóc, thư giãn tinh thần với bạn bè.

Khách quen của BF ngoài bọn hai người cậu và Khuru Thiên, còn một tốp ba nữa thường thấy mặt, Khuru Thiên nói đám đó phần lớn đều ở Mộng Cầu Vòng cả. Hồi này cậu ta đã thành mod một box nhỏ trên Mộng Cầu Vòng, lý lẽ của Khuru Thiên là “Quan trọng không phải box lớn nhỏ, mà là chức mod!” Lý Dĩ Thành lại thâm nghĩ, “Hồi vô đại học bồ cũng phát biểu in vậy.” mà Lý Dĩ Thành lúc đó vẫn còn là khách qua đường chẳng bao giờ post bài.

Làm mod giúp Khuru Thiên nhận mặt được không ít nhân vật đình đám trên forum, chuyện tình yêu tình báo của đám admin và các loại mod khác cậu ta đều thuộc lòng, đến cả ba vụ lùm xùm của một số admin không thường online cậu ta cũng hóng hớt được luôn, mấy vụ offline hay hoạt động này nọ cậu ta đều giấu tên đi coi cả. “Bồ đã nghe lý luận Sáu chẳng phân cách chưa?” Khuru Thiên nói tỉnh rụi, “Bồ cứ chỉ đại một đứa đồng tính trên đường cho tôi, tôi đảm bảo duyệt chừng sáu người là ra một đứa có dính dáng đến nó.”

“Chứ vì sao bồ tham gia lại phải giấu tên?”

“Bồ đã nghe lý luận Sáu chẳng phân cách chưa?” Khuru Thiên lại nói tỉnh rụi, “Giới này~ nhỏ~ tẹo hà, quanh đi quẩn lại cũng chỉ ngần đó người, mà tôi thì chỉ ưa hóng chuyện bùm xum của thiên hạ thôi, không ưa người ta hóng lại chuyện bùm xum của mình.”

Tóm lại, Khuru Thiên cứ như vậy ghé tai rì rầm kể chuyện bùm xum của ả ai cho Lý Dĩ Thành, Lý Dĩ Thành biết tư thế này nhìn vào sẽ thấy mờ ám chừng nào, đại khái người trong quán chắc đều nghĩ bọn họ là một đôi rồi, bất quá nhờ vậy mà không ai tính lớn vốn tới bắt chuyện với cặp mắt phượng một mí của cậu.

Bữa đó, lại uống bia Tây như mọi khi, Khuru Thiên trở trở hai người ngồi cạnh quầy bar, “Mặc áo phông đen xám đó, là Võ Đại Lang, admin kỹ thuật hiện nay của Mộng Cầu Vòng, còn sơ mi ca-rô là bạn trai ổng, A Tả.”

“Ủa bạn trai Võ Đại Lang không phải tên Tây Môn Khánh hử...”

Khuru Thiên sắc bia tại trận, rồi phá lên cười đến mức làm cả đám người ngồi xung quanh đều phải ngoái lại nhìn.

“Võ Đại Lang là admin lâu năm nhất đó, cơ mà ổng chỉ chuyên lo hệ thống với kỹ thuật thôi, bình thường không thấy lên forum, mà hình như ổng với thằng A Tả cũng được lâu phết, từ đận tôi tham gia bọn họ đã đi với nhau rồi.”

Không thèm đếm xỉa đến bài tường thuật thâm cung bí sử hội đồng tính của Khuru Thiên, sự chú ý của Lý Dĩ Thành giờ đã đổ dồn cả vào cái áo phông đen xám kia, cậu nhớ rõ cái áo ấy, tuần trước vừa gặp nó ở quận Đông, ông chủ thàng nào cũng sang Nhật lấy hàng, mà mỗi size chỉ có đúng một chiếc.

Cậu đặc biệt ưa các loại đồ màu xám, ít trang trí vẽ vờ, cái áo đen xám có in vết lõp màu xanh sẫm ấy vừa thấy cậu đã thích rồi, mà size của cậu vẫn còn, ai biết đâu đợi đến khi cậu lãnh lương tháng, ăn được một bữa cơm rồi mò đến cửa hàng lần nữa, thì cái áo đã bị bán mất tiêu, ừ ai bảo cậu không dặn chủ hàng giữ lại cho mình chứ, nghĩ bụng mà hối a hận a~ Rồi bữa nay tự dưng trông thấy đúng cái áo đó lại được một phen xao xuyến rầm trời, cậu ước chừng vóc người Võ Đại Lang xem xem như mình, vậy là càng chắc mẫm cái áo đó đích thị bị Võ Đại Lang cướp mất. Kể từ đó đến hơn một năm sau, trong lòng Lý Dĩ Thành Võ Đại Lang đã được chỉ mặt đặt tên – là tên xấu xa giành đồ của cậu.

“Mặc đồ trắng đó, là Công Tử, bạn trai cũ của ổng mới vừa lấy phát thanh viên xong.”

“Đồ Tây là A Duy, nó với thằng áo đen trong đám ngồi kế cửa sổ kia kia, là một cặp, tụi nó hay đến đây uống lăm, rồi cuối cùng giờ nó lại quay qua cặp với cái quầy bar.”

“Áo đen đó là Đông Đông, vừa chia tay với A Duy xong là đi cặp luôn với một bà nhà văn có chồng nổi lăm.”

“Đó là mod box Tâm Tình, nghe nói cũng nhân tình nhân nghĩa gì với mod box Hoạt Hình ấy...”

Hai người bọn họ cứ thế trở về từ Đài Bắc phồn hoa, êm đẹp bình yên đến tháng 10 năm 2004.

Và Lý Dĩ Thành bị đá ngay đêm trước sinh nhật.

Lý Dĩ Thành và bạn gái yêu nhau đã ba năm nay, tình cảm của cậu trước giờ chưa từng giảm sút, thế nhưng, cậu yêu cô ấy, vì cô ấy luôn tràn đầy nhiệt tình với thế giới, mà cô ấy bỏ cậu, cũng bởi vì cô ấy tràn đầy nhiệt tình.

Cô là một ngọn lửa, cô cần một ngọn lửa khác cùng cô bốc cháy; hoặc đơn giản là một khúc củi khô, để làm chất đốt cho cô, khiến cô bùng lên càng mãnh liệt; cũng có thể là một tảng băng, để dung hòa bớt nhiệt lượng, giữ cô khỏi bốc cháy quá nhanh không thể kiểm soát. Mà Lý Dĩ Thành chỉ là một chiến binh đất sét, rốt cuộc cô cũng nhận ra điều đó. “Em vẫn yêu anh, nhưng nếu chúng ta còn tiếp tục thì em hỏng mất.” Cô để lại một câu như vậy rồi vẫy tay bỏ đi.

Lý Dĩ Thành biết cô ấy nói đúng, cậu biết, nhưng cậu chịu đựng không nổi, cả tuổi thanh niên ngờ nghệch của cậu chỉ tâm tâm niệm niệm với tình yêu đó, cậu có thể chết vì cô ấy, có thể xả thân cho cô ấy, và giờ bao nhiêu điều chỉ biết mãi miết cho đi đã bị buộc phải kết thúc.

Khuê Thiên còn không quên bỏ đá xuống giếng, “Con nhỏ rõ là rấp tâm xù quà sinh nhật.”

Với thái độ hơn hớn trước đau thương của Khuê Thiên, Lý Dĩ Thành đã vô phương phản kích, mà mĩa mai hơn là, giờ cậu ngộ ra đau thương mà được chêm thêm nhiệt tình thì còn nhân lên gấp bội, chưa kịp tự giấu mình chừng nào đầu thai chớ có chơi đại vậy nữa, cậu đã đón tuổi 24 bên bờ vực tan vỡ, cậu rơi vào vòng buồn nản, nỗi đau quá lớn xuyên thủng tim gan, và để lại cảm giác trống hoác như màn mưa đêm dai dẳng bất tận.

Mọi thứ xung quanh đến khiến cậu thấy phiền muộn, đêm nào cũng mất ngủ, đầu ê ẩm đau, hai tay vô thức run rẩy, mỗi lần đứng chờ đèn đỏ, lại cảm giác như con đường thênh thang trước mắt đang chực xé toác ruột gan mình, có những buổi cậu ngồi xồm co ro trên vệ đường, hoảng loạn bấm điện thoại gọi Khuê Thiên, rồi nói đến cứu tôi đến cứu tôi đi... Có hôm cậu bật đèn sáng choang khắp nhà, để cơn đau trong lòng chiếu loang tứ phía, nhiều bữa cậu nhốt mình trong phòng, ngồi hút thuốc, hút đến khói dày nồng nặc, để hơi nóng thiêu sém tóc mình, xông cho hai mắt ứa lệ.

Khuê Thiên thì cuống cuồng lên, cậu nhớ lại lời thầy bói nói, nếu Lý Dĩ Thành để trễ nhân duyên, rồi sẽ phải đi tu mất, mà cậu thì tuyệt đối không muốn thấy Lý Dĩ Thành gọt đầu bóng lọng hay tròng áo cà sa a. Vậy là cậu lôi Lý Dĩ Thành đi khám bệnh trầm uất, rồi tuyên bố đời này đâu thiếu gì con gái mà, thỉnh thoảng lại kéo nhau đến BF tán chuyện giải sầu, xúi Lý Dĩ Thành thôi thì đem hết u sầu viết ra a vẽ ra a.

“Không phải bồ ưa vẽ hử? Hử hử? Bồ còn ưa viết lách nữa còn gì? Nghệ thuật là liều thuốc tinh thần đó a!” Khuê Thiên khổ sở nài Lý Dĩ Thành.

Lý Dĩ Thành rồi cũng nghe, cậu bắt đầu viết, đem hết nỗi đau buồn ra viết thành những dòng văn u ám nặng nề mà trào sôi chân thực, cậu moi móc từng phân từng phân lòng dạ ra nhồi nhét vào câu chữ, bài này là gan ruột, bài đó là dạ dày, bài đó nữa là lòng mẹ của cậu. Ngày nào cậu cũng uống rượu vang, uống rồi

viết liên miên, viết xong tất cả đều đem post lên Mộng Cầu Vòng. Bụng cậu nghĩ rằng, “Đằng nào thì tôi cũng là mầm mống dị tính ái đây, tôi là thằng dị tính duy nhất trên đời này rồi, đằng nào tôi cũng chẳng có chỗ để đi, đã vậy tôi đầu độc chết mấy người.” vụ này thật hại Khuru Thiên khóc ròng không nổi.

Vang đỏ là tình yêu mới của Lý Dĩ Thành, có Tiểu Mã bạn Khuru Thiên làm ở chỗ bán rượu vang thùng gỗ, có lần cầm một chai vang đỏ màu đen, vỏ in chữ trắng tiếng Anh đến tham gia “Đại hội cấp đôi đồng tính” ở nhà bọn họ, Lý Dĩ Thành vừa uống một ngụm đã mê mẩn luôn cái vị ngọt ngào ấy, Tiểu Mã nói chai này tên là Dalva Porto, giá đặc biệt 600 một chai, là bạn bè thôi thì giảm cho 10% nữa, vậy là hôm sau cậu đi ôm về một thùng, chẳng thèm để ý đến năm sản xuất hay gì gì hết, uống thấy ngon là quá đủ. Một thùng rượu uống hết còn một thùng chai, vỏ chai cậu xách ra ban công xếp thành một vòng tròn, để đó trời mưa lại được nghe tiếng nước nhỏ tong tong trong chai rỗng.

Tháng 11, ID NoNight đã có chút tiếng tăm trên Mộng Cầu Vòng, rất nhiều người đọc xong mở văn chương đau thương tuyệt vọng sâu sắc liền gửi tin nhắn trên forum cho cậu, người bắt chuyện làm quen, người khen ngợi, Lý Dĩ Thành chỉ thấy thật hoang đường, ấy đều là đau khổ của cậu a, đau khổ hầu như muốn chết đi được, có chỗ nào hay ho để làm quen với tất cả? Coi đau coi thương coi sầu coi thảm của người khác mà thú vị đến thế ư?

“Ai chẳng khát máu, hoa nở từ máu mới đẹp vô cùng.” Blood Flowers đó, Khuru Thiên bảo vậy.

Trong số tin nhắn có cả của Võ Đại Lang. Cả tin chỉ có một câu: “Đời người luôn sẽ gặp vài lần thất tình đau khổ, để về già rồi còn được chút tiếc nuối mặn mòi mới nuốt trôi cơm.”

Lý Dĩ Thành suy nghĩ một lát, rồi nhắn lại, cũng chỉ có một câu: “Anh cướp áo phong của tôi.”

Tối hôm đó, Lý Dĩ Thành kể cho Khuru Thiên nghe Võ Đại Lang nhắn tin cho cậu, Khuru Thiên ngồi bó gối xun xoe nói: “Tài hoa của bộ hạ đến Võ Đại Lang cũng khó mà chống đỡ a~”

Lý Dĩ Thành mấp má môi, tính nói gì đó, cuối cùng lại quay lại nhìn màn hình máy tính.

“Ăn cơm với cá muối cũng được chứ làm sao...”

—

4. Chương 4

Cuối tháng 11, đau thương của Lý Dĩ Thành đã thuyền giảm chừng một phần mười, cậu uống thuốc chống trầm uất, post bài liên miên lên Mộng Cầu Vòng, bắt quá văn phong từ chỗ u ám nặng nề đã dần chuyển sang lạnh lùng và thận trọng. Ban ngày cậu trút từng hơi thở vào bể bơi sâu thẳm, lẳng lặng lột thành một tấm tuyết tại nơi đáy lòng, tối đến, lại lẳng lặng gom tuyết thành lời văn câu chữ, biến cơn tuyệt vọng dai dẳng thành muôn vàn cảm xúc huyền diệu, rồi mượn rượu vang để mài khắc thành những bài viết tình hoa đăng đầu độc hội đồng tính. Cậu không trả lời phản hồi, không trả lời tin nhắn, cũng không tiếp xúc với một ai trên forum, Võ Đại Lang nhắn lại hỏi chuyện áo phong, cậu cũng kệ luôn.

Lý Dĩ Thành bắt đầu bình phục với tốc độ chậm rì đến khó tin.

Trong khi đó Khuru Thiên lại tiếp tục yêu đương, cậu ta nói đời này quả chưa bao giờ thật lòng đến thế, đối phương tên Tiểu Đồng, gặp nhau bữa đi mua sách ở tiệm sách Lượng Lượng, hơn cậu ta hai tuổi, tiệm Lượng Lượng là tiệm chuyên bán sách đồng tính, mở cửa cũng để cho anh em đồng tính gần xa, Lý Dĩ Thành cũng từng ghé qua mấy lần.

Khuru Thiên bớt xen dần thời gian la cà với Lý Dĩ Thành, cũng ít tới BF hẳn, Lý Dĩ Thành cũng không thèm để ý, sắp tới cậu có một đợt đánh giá hiệu quả công việc, qua được thì được lên làm thiết kế, ừ thì không yêu đương, cơm vẫn phải ăn thôi

~Đầu tháng 12, đột nhiên Khuru Thiên hẹn Lý Dĩ Thành đến BF, “Kẻ hèn có chuyện lùm xùm muốn khởi tấu!” Khuru Thiên hí hửng ngâm nga.

Hôm đó BF chỉ có lèo tèo vài khách, mấy nhóm khách quen mặt đều không thấy đến. Khuất Thiên ngồi xuống là uống liền một hơi bia, “Tôi kể với Tiểu Đồng là tôi có một người anh em chí cốt kiêm bạn cùng nhà, bữa nào làm quen một cái đi, đăng từ rày ảnh tới nhà mình qua đêm khỏi phải ngại.” Lý Dĩ Thành cũng hơi ngạc nhiên, ở chung hơn một năm nay, đây là lần đầu tiên Khuất Thiên nói muốn dẫn ai về nhà, “Thiên Thiên, bộ bỏ nghiêm túc hử?”

“Haizz, đã bảo đời này chưa bao giờ thật lòng thế mà lại.” Khuất Thiên bưng ngực thề thốt, “Tôi còn kể luôn bao nhiêu công lao cống hiến to tát của đồng chí mằm mống dị tính, là bồ, cho hội đồng tính nữa, ảnh vừa hâm mộ vừa tò mò về bồ kinh khủng khiếp đó.”

“Hứ~”

“Haizz, đại để là vậy đó, Tiểu Đồng nói ảnh có ông bạn thân kết nghĩa cũng ở khu này, tuần trước mới bị thất tình, thành ra nhốt mình trong nhà không chịu ra ngoài, ảnh tính nhân bữa nay kêu đi cho tụi mình làm quen luôn.” Khuất Thiên lại hớp một ngụm bia, rồi rì rầm nói tiếp, “Tiểu Đồng bảo đệ của ảnh cũng có tiếng trong giới đó, đảm bảo tôi có nghe tên rồi, là admin của Mạng Cầu Vòng, tên là Võ Đại Lang.”

“Oa~” Lý Dĩ Thành ngừng một chút, “... là thằng cha cướp đồ của tôi~”

“Ồ, tôi cũng không hỏi nhiều lắm, cơ mà chủ yếu là đường dây tình báo của tôi... không hóng được tí ti tin gió gì vụ đó ghen~”

“Bồ về kiểm điểm sâu sắc coi.”

“Haizz, phải rồi~” Kỳ thực Khuất Thiên đương rất phấn khởi, vì Lý Dĩ Thành lại bắt đầu nói móc cậu, ấy nghĩa là cậu đã dần ổn hơn. “Cứ biết vậy đã, chuyện bọn họ chia tay để đó tôi sẽ đi nghe ngóng thêm, trước mắt là hẹn tối thứ năm này bốn người ăn chung một bữa, không vô nhà hàng xa xỉ gì đâu, ghé quán hải sản, có thịt có rượu là ngon.”

“Được.”

“Đánh bạn với Võ Đại Lang, vậy là có thể hóng được càng nhiều chuyện lùm xùm rồi, chu choa mới nghĩ thôi đã thấy sướng a.” hai mắt Khuất Thiên sáng rực.

“Bồ làm ơn nhớ lại mục đích chính bữa đó là giới thiệu bạn trai bồ cho tôi giùm đi...”

Thứ sáu, bốn người hẹn nhau bảy rưỡi tối ở quán hải sản dưới chân cầu vượt, Lý Dĩ Thành và Khuất Thiên về nhà thay đồ trước, theo lý luận của bọn họ rằng thì là, ăn đồ biển là phải mặc kiểu ăn đồ biển, bất kể giữa tháng mười hai lạnh run cầm cập, nhất quyết chân vẫn phải xỏ dép tông.

Trước khi đi Lý Dĩ Thành đã uống thuốc, cậu không định để tâm trạng ủ ê của mình ảnh hưởng đến mọi người, lâu lắm Khuất Thiên mới giới thiệu bạn trai với cậu, vì thế dù miễn cưỡng cũng phải ép mình cười bằng được. Hơn nữa còn cái tên Võ Đại Lang thất tình đó kìa, ngộ nhờ không khí nặng nề quá, cậu còn phải nghĩ cách khuấy động phong trào a. Vì Khuất Thiên – cậu nghĩ một cách rất chi lâm li thống thiết – vì người bạn duy nhất của ta trên cõi trần thế này

~Khi hai người đến quán hải sản, Tiểu Đồng và Võ Đại Lang đã đứng trước cửa vẫy vẫy bọn họ.

Võ Đại Lang mặc quần bò với áo phong màu xám, gấu áo máy một đường vải thô có hoa văn. Lý Dĩ Thành thâm rền rĩ một tiếng, cái áo đó lại là cái cậu mới tìa thấy hôm qua, đang tính mai đi mua a.

“Hi, lần đầu gặp mặt.” Võ Đại Lang chủ động chào hỏi bọn họ, “Có điều nói lần đầu gặp cũng không đúng lắm...”

“Ừa phải, chí ít cũng gặp hơn năm nay rồi.” Khuất Thiên nói, “Gặp cơ mà chưa quen a.”

Bồ lại chẳng xối ba đời tổ tông người ta lên rồi, còn nói không quen. – Lý Dĩ Thành lăm rằm trong bụng.

“Để anh giới thiệu.” Tiểu Đồng hiểu ý đứng ra, “Đây là bạn kết nghĩa của anh, Đại Võ, còn đây là bạn trai tao, Tiểu Lam, đó là bạn ở chung kiêm bạn thân của Tiểu Lam...”

“Tiểu Cố.” Lý Dĩ Thành nói.

“Đây là Tiểu Đồng.” Khuất Thiên kéo Tiểu Đồng qua trước mặt Lý Dĩ Thành. “Sau này anh sẽ siêng siêng đến nhà mình, thỉnh bệ hạ chiếu cố anh một tí.”

“Ai nha, hoan nghênh hoan nghênh, có rảnh mời anh đến chơi.” Lý Dĩ Thành cười cười nói.

Bốn người lục tục vào quán, “Có kiêng khem món gì không đây?” Lý Dĩ Thành hỏi. Tiểu Đồng nói gì cũng ăn, còn Võ Đại Lang thì nghĩ nghĩ một lát: “Tôi không ăn gừng thái chỉ.”

“Vậy được đó, mình cùng ăn cơm là hợp lý, sẽ không có vụ giành đồ ăn.” Lý Dĩ Thành nói, “Tôi siêu thích gừng thái chỉ.”

“Tiểu Cố không ăn được cay tí nào. Nên toàn chọn món không cay thôi à, gì cũng được chỉ chờ ợt ra.” Khuất Thiên chen vào. Tiểu Đồng và Võ Đại Lang đều tỏ vẻ không thành vấn đề. “Có điều không ăn cay, đời sẽ thiếu đi nhiều điều khoái trá.” Võ Đại Lang chêm thêm một câu.

“Không sao, tôi khoái trá với gừng thái chỉ đủ rồi.” Lý Dĩ Thành cười đáp, hai mắt phượng một mí lấp lánh trong đêm.

Khuất Thiên lôi Lý Dĩ Thành ra chỗ chủ quán, bắt đầu xì giọng Đãi Trung xướng gọi đồ ăn, trân châu rang muối, tôm tươi hấp, ngao xào mỡ, salad khổ qua, cần xào da cá, hàu sốt dầu hào, ruột cá mập xào, mực tam bột, canh cá bột rau hạnh, ốc xào, mì xào... hai người chân xỏ dép tông, đứng trước tủ đá hoa tay múa chân chọn món, khí thế còn hơn cao thủ võ lâm luận giang sơn, bình thiên hạ.

Tiểu Đồng mỉm cười, huých huých Võ Đại Lang, hỏi: “Hoành tráng không?”

Võ Đại Lang cũng hơi ngây người, “Khí thế thật, mà tao vẫn tưởng họ là một cặp.”

Khuất Thiên nghe được, liền cặp cổ Lý Dĩ Thành, xoay lại, một tay khỏ khỏ trán cậu, “Cậu ta là đồ dị tính ái siêu kinh dị đó, nếu trên đời chỉ còn lại mỗi tụi này là hai thằng con trai.” Khuất Thiên ngừng một chút, “Thì thà tôi đi làm dị tính ái.”

Lý Dĩ Thành trợn mắt nhìn, Tiểu Đồng thì cười phá lên, còn Võ Đại Lang cũng có vẻ kinh ngạc: “Cậu không phải người đồng tính hả?”

“Phải a! Đồng chí thẳng nam Tiểu Cố cũng nổi tiếng trong giới tụi mình lắm đó, anh đi hỏi thăm một lượt là biết liền a.” Khuất Thiên đắc ý như bà cô già.

“Bộ bỏ tưởng tôi thêm cái danh hảo đó hở...” Lý Dĩ Thành oán hận rầm trời.

Bốn người ngồi vào bàn, cười rôm rả, kêu nửa tá bia, đồ ăn dọn lên dần dần, mới đó đã xếp chặt kín cái bàn tròn nho nhỏ.

Đến lúc này, Lý Dĩ Thành mới có cơ hội quan sát Võ Đại Lang cho tỉ mỉ, dù ở BF đã thấy nhau nhiều rồi, nhưng đều là cách một quãng xa, đèn đóm thì mờ mờ, rốt cuộc cũng chỉ thấy nhác nhác người mà thôi. Mà Võ Đại Lang cũng nhân dịp này để chiêm ngưỡng tỉ mỉ Lý Dĩ Thành và Khuất Thiên. Và, cả ba cũng đưa ra kết luận.

Tiểu Đồng ngồi một bên ề ề: “Chẳng có ai coi anh trông thế nào a...”

Lý Dĩ Thành đá lông nheo một cái, “Đừng nóng mà, từ từ sẽ đến lúc.” hại Khuất Thiên còn phải run người một phen.

Võ Đại Lang mỉm cười, “Thật ra thấy nhau ở BF lâu rồi, trông thế nào ai cũng biết cả, giờ chỉ là phân tích lại trên phiên bản gốc thôi.” Anh ta nói với Khuất Thiên: “Cậu quả là trông rất dễ thương, giống búp bê cát tường phóng lớn vậy.” Lại quay qua Lý Dĩ Thành: “Đôi mắt cậu nhìn kĩ đẹp hơn lúc mới trông qua rất nhiều.”

“Cậu ta từ trên xuống dưới có mỗi hai cái mắt coi được thôi đó.” Khuất Thiên nói, “Bắt quá hễ thiếu ngủ một cái là mắt sưng húp húp nhìn đến gớm.”

Lý Dĩ Thành nheo mắt, nghiêng đầu nhìn Khuất Thiên, tay gắp ốc xào, nhẩn nha nói: “Tôi muốn cắn tét ngón tay bỏ rồi ỉn lên đầu bỏ chữ tử đây.”

Võ Đại Lang bật cười, “Vậy chứ hai người thấy tôi sao đây?”

“Bánh đĩa bay nhân đậu đỏ.” Khuất Thiên nói.

Võ Đại Lang hơi ngớ người, “Cảm ơn, nhưng bánh đĩa bay nhân đậu đỏ là sao...”

Khuất Thiên bỏ tọt hai viên trân châu vào miệng, “Bên ngoài tròn ửng vàng thơm ngon xốp giòn, ai nhìn cũng muốn cắn một miếng, cơ mà mua về nhà giở ra... mới biết ông chủ cho lợn nhân.” Khuất Thiên lại uống thêm một hớp rượu.

Võ Đại Lang dở khóc dở cười, “Thật ra ông chủ có làm dấu bên trên cả mà, còn không cậu bóc ra coi luôn tại chỗ cũng được a.”

Khuất Thiên nghĩ nghĩ, “Cũng được, bắt quá... mà tóm lại là, món gì có nhân đều nguy hiểm.”

“Chứ anh đây không có nhân hở?” Tiểu Đồng ngồi một bên rù rì.

“Tự anh là nhân rồi a, cục cứng à, tinh tế ngọt ngào, ngon lành ưa miệng~” Khuất Thiên xun xoe đáp.

Tiểu Đồng vợ vồ sò quăng tùm lum vào Khuất Thiên.

Mình cũng muốn có nhân, cơ mà tượng đất sét mà nhồi nhân coi bộ hơi gớm. Lý Dĩ Thành thầm tưởng tượng cảnh khúc tượng đất sét ném bể rồi bắt đầu nhót nhót chảy ra các loại nhân màu mè, tự nhiên ớn lạnh một trận.

Võ Đại Lang vừa né đạn vồ sò lạch, vừa quay qua hỏi Lý Dĩ Thành, “Vậy cậu thấy thế nào?”

“Mặt mũi tám điểm, khí chất mười điểm.” Lý Dĩ Thành chỉnh đốn tâm tình nhanh như chớp, rồi trả lời sau một hồi ngẫm nghĩ.

Trước kia ở BF Lý Dĩ Thành đã để ý thấy môi Võ Đại Lang nhìn rất được, đường nét phóng khoáng, xét bề ngoài rộng rãi lắm thì cho trung bình khá, nhưng anh ta lại có chất tự tin trầm tĩnh, và đôi phần bình thản nhã nhặn, ăn mặc cũng có phong cách, đứng trong đám đông chỉ cần đưa mắt liếc qua cũng dễ dàng nhận ra. “Anh hẳn là người rất gọn gàng ngăn nắp, làm sát thủ chắc hợp.”

“Vậy từ sau muốn giết ai cứ tìm tôi đi, xin sẵn lòng phục vụ các vị nhiệt tình.”

Bốn người lại trao đổi năm sinh, Võ Đại Lang cũng tuổi với Tiểu Đồng, vậy là lớn hơn Lý Dĩ Thành và Khuất Thiên hai tuổi, Tiểu Đồng làm giảng viên mảng lập trình ở trung tâm Vĩ Nhân, Võ Đại Lang thì là kỹ sư lập trình, “Tôi vẫn không hiểu kỹ sư lập trình là làm cái gì.” Lý Dĩ Thành nói. Một tên lập trình máy tính mà đi giành đồ với tôi.

“Thì thiết kế, xây dựng chương trình hoạt động, để máy chạy bình thường, nếu nó không chạy, ta lại nghĩ cách làm cho nó chạy...”

“Mà anh ăn mặc coi bộ không giống, tôi cứ nghĩ mấy người các anh đều phải mặc sơ mi, quần Tây cao cấp, ngồi xuống một cái là lộ ra đôi tất trắng bóc kia.” Phong cách của Dương Tiểu Văn rất giống Lý Dĩ Thành, đều xài màu xám làm chủ đạo, quần áo gọn gàng đơn giản, không có mấy trang sức. Nhưng Lý Dĩ Thành chuyên mặc nguyên cây xám xịt, còn Võ Đại Lang ưa dùng thêm vài màu sắc tạo điểm nhấn, bọn họ như kiểu hai u hồn dặt hai đầu Đài Bắc, bắt quả Võ Đại Lang nháng nháng hơn được ít ánh đèn mà thôi.

Võ Đại Lang cười phá lên, lắc lắc ngón tay, “Nonono~, tôi là loại mới, vừa lý trí vừa nhạy cảm, mô-đen và truyền thống~”

“Ồ... dù sao thì anh là người não trái.” Lý Dĩ Thành kết luận nhanh gọn, “Tôi là người não phải.”

“Chứ tôi?” Khuất Thiên thò mồm hỏi.

“Bồ là người không não.” Lý Dĩ Thành phán còn lẹ hơn.

—

5. Chương 5

Bữa ăn trôi qua thật vui vẻ dễ chịu, hoàn toàn không thể nhận ra trên bàn này còn có hai kẻ thất tình bi đát, bốn người chuyện trò rôm rả quên cả dùng bữa, mì xào Lý Dĩ Thành gọi ăn chưa xong đã nguội ngor, liền bị dọn qua một bên. Thực ra qua mấy lần thoáng để ý thấy Võ Đại Lang ngồi chững hững rồi lại cười cười miễn cưỡng, Lý Dĩ Thành đã nhận ra anh ta cũng chẳng mấy hào hứng, có điều đôi bên đều giữ gìn, Lý Dĩ Thành thì hết sức vừa ý với sự chín chắn của Võ Đại Lang, không muốn làm hư chuyện vui của bạn bè, thành ra cậu đương tính tha thứ mối hận giật đồ cho anh ta.

Ăn xong, vốn định rủ nhau về BF uống rượu, cuối cùng lại quyết định đưa Tiểu Đồng về nhà bạn Lý Dĩ Thành thăm thú trước, rồi Võ Đại Lang cũng đi theo luôn.

Vào nhà, mời khách ngồi xong, Khuất Thiên lôi tất tạt mọi thứ ăn được trong nhà ra ụp đống lên bàn, Lý Dĩ Thành thì chỉnh đèn phòng khách cho tối bớt, rồi lôi chai vang đỏ bảo bóc ra rót cho mỗi người một ly.

“Rượu này ngọt lắm, uống một hộp tâm trạng sẽ khá lên.” Đưa ly cho Võ Đại Lang, Lý Dĩ Thành hạ giọng nói, nghe không ra cảm xúc gì đặc biệt.

Võ Đại Lang có chút ngạc nhiên, anh ta nhìn nhìn Lý Dĩ Thành, chợt hiểu ra, “Cảm ơn.”

“Vất vả rồi.” Lý Dĩ Thành nói.

“Vì bạn bè, xứng đáng.” Võ Đại Lang cầm ly, khẽ cụng với Lý Dĩ Thành.

Kính bạn bè. Mất đi tình yêu, ta còn bạn bè.

Khuất Thiên và Tiểu Đồng đã kịp ngồi chụm chụm trên sofa, “Không khí hay thiệt, cơ mà hơi thiếu âm nhạc.” Khuất Thiên nói.

“CD nhà mình lộn tùm lum, không giống như ở BF, dễ nghe.” Lý Dĩ Thành nói, “Phải jazz không nhỉ?”

“Ừm, BF hay bật blues với jazz, toàn mấy ca sĩ thời xưa.” Võ Đại Lang đáp.

“Có lần tôi nghe một ca sĩ nữ hát, giọng trầm mà dày lắm, nghe rồi thấy buồn ghê gớm.” Lý Dĩ Thành nhớ lại hôm vừa thất tình, vào BF rồi nghe được cái giọng ấy, mới một thoáng và cậu thấy như mình đang đứng dầm dưới mưa.

Bốn người ngồi tán gẫu chốc nhất một câu, đột nhiên Khuất Thiên hỏi: “Đại Võ nè, sao anh lại là Võ Đại Lang?”

“He he.” Võ Đại Lang cười rất chi quái dị, “Vốn tên tôi là Dương Tiểu Văn, cậu thử ngẫm từ trái nghĩa, rồi xếp ngược lại xem.”

Lý Dĩ Thành nghĩ nghĩ, dương đồng âm với dương, dương đối với lang, tiểu đọc giống như tiểu, tiểu đối với đại, văn đối với võ. Quả nhiên là Võ Đại Lang.

“Tên thâm thúy thật, vậy mà anh cũng nghĩ ra.” ngoài miệng Lý Dĩ Thành khen vậy, trong bụng lại thầm đoán vậy A Tả có phải Phan Kim Liên không ta, bắt quá mới gặp nhau lần đầu, chuyện trò qua loa mấy câu, cậu cũng không dám hỏi chuyện ấy.

“Cái này gọi là nghệ thuật nói lái, chứ mấy cậu?” Võ Đại Lang, à không, Dương Tiểu Văn hỏi.

“Tên tôi là Khuất Thiên.” Khuất Thiên nói.

“Mùa thu? Lãng mạn thật.” câu khen của Dương Tiểu Văn từ nhỏ đến lớn Khuất Thiên đã nghe không biết bao nhiêu bận.

“Lãng mạn cái đầu anh, anh biết tôi đã bị chọc thê thảm vì cái tên này không hả, đến Tiểu Thành hỏi mới quen cũng cười tôi mấy hôm liền đó!” Khuất Thiên cự lại, “Tôi là bậc chữ Thiên (*), kết quả là thầy bói nói đường nét hai chữ Khuất Thiên rất chi hợp với mệnh tôi, đại cát a~ vậy là được đặt luôn cái tên đồng cô vậy đó! Đồng cô a!!”

“Mùa thu với ngô đồng nghe mới lãng mạn a, đầy chất Pháp~” Tiểu Đồng ngồi một bên lại ê a xướng.

Không thèm nhìn màn tà lưa nhau kinh dị trắng trợn của Khuê Thiên và Tiểu Đồng, Dương Tiểu Văn hỏi tiếp: “Vậy chứ Tiểu Lam là từ đâu ra?”

“Hê, Tiểu Thành hay kêu tôi là Thiên Thiên, nên...” Khuê Thiên búng tay cái chách.

“Thiên Thiên thiên lam (*)~ bảo làm sao~ ta không~ thương nhớ~~” Lý Dĩ Thành đột nhiên ngoác miệng hợp xướng với Khuê Thiên.

Dương Tiểu Văn và Tiểu Đồng cùng vỗ tay bốp bốp, “Hay, tiếp tiếp.”

Lý Dĩ Thành cười tiếp lời, “Khuê Thiên gọi Tiểu Thành, là tôi, tên tôi là Lý Dĩ Thành, người ngoài giới gọi tôi là Tiểu Thành, trong giới thì gọi Tiểu Cố, bởi vì...” Lý Dĩ Thành cũng búng tay cái chách.

“Tiểu thành cố sự đa~ sung mãn hỉ hòa nhạc (*)” Lý Dĩ Thành lại ngâm nga cùng Khuê Thiên, cái này gọi là nghệ thuật ca xướng đa

~“Hai người đúng là huynh đệ thứ thiệt.” Dương Tiểu Văn bái phục sát đất.

“Một cặp dở hơi.” Tiểu Đồng ê a.

“Quá khen” Khuê Thiên chấp tay đáp.

“Đa tạ.” Lý Dĩ Thành cũng chấp tay đáp.

Bốn người tán dóc trên trời dưới bể một hồi, “Các cậu có tài khoản ở Mộng Cầu Vòng không?” đột nhiên Dương Tiểu Văn hỏi.

“Có, skyblue, Thiên Lam, tôi là mod box Gà Con.” Khuê Thiên trả lời.

“... từ hồi nào mà có box Gà Con vậy?” Dương Tiểu Văn ngây mặt.

“Từ trước khi anh làm admin kìa, nó là một box nhỏ thần bí, người có duyên mới để ý thấy được.” Khuê Thiên đắc ý nói.

“... Ha, vậy được, lát về tôi sẽ tìm xem thử, Tiểu Cố, cậu thì sao?” Dương Tiểu Văn quay sang hỏi.

“Tôi chỉ có nick để xem chơi thôi, ít khi vào lắm, chẳng hiểu đã bị xóa luôn chưa nữa.” Lý Dĩ Thành nói láo tỉnh rui, chớ vụ rắp tâm đầu độc hội đồng tính sao hở ra cho mấy người biết được

~Khuê Thiên run run tay, ngậm tằm ực một hớp rượu ra trò.

Cơm no rượu say rồi, bốn người đã kịp đón bình minh ngày thứ bảy. Tiểu Đồng ở lại ngủ luôn, còn Dương Tiểu Văn liêu xiêu bò dậy, tính về nhà.

“Xỉn hết rồi còn gì, muốn ngủ lại sô pha nhà này không?” Khuê Thiên hỏi.

“Khỏi khỏi, thật ra tôi ở trong ngõ ngay kế bên đây à~” Dương Tiểu Văn vênh vang đáp.

“Anh đã nói mấy đứa ở gần lắm mà...” Tiểu Đồng nói băng quơ.

“Để đó tôi về cùng anh.” Lý Dĩ Thành nói, “Anh uống nhiều quá, coi chừng đi về té xuống cống, Khuê Thiên, bỏ ở nhà coi chừng Tiểu Đồng.” Lý Dĩ Thành từu lượng cao, cả đám chỉ có mình cậu không có vẻ chệnh choáng.

Ra khỏi nhà, con ngõ bên ngoài im lìm tĩnh lặng, tháng 12 Đài Bắc đã se se lạnh, Lý Dĩ Thành dừng lại cổ áo lông, tấp tễnh theo sau Dương Tiểu Văn đi ra đầu ngõ. Khả năng kiềm chế của cậu sắp xài cạn rồi, cậu đang cực kì cực kì có nhu cầu để cảm xúc trong mình tràn ra.

Dương Tiểu Văn cao hơn Lý Dĩ Thành một chút, hai người cứ thế đi sóng vai, không trò chuyện gì suốt dọc đường. Ra đường cái, Dương Tiểu Văn dắt Lý Dĩ Thành quẹo phải, đi vào con ngõ song song kế bên.

“Cảm ơn.” Dương Tiểu Văn chợt lên tiếng, “Rượu ngon lắm, ngọt thật tình.”

“Ừ.” Lý Dĩ Thành đáp thản nhiên. Lại im lặng.

Hai người đi tới ngay dưới nhà Dương Tiểu Văn, “Cậu cũng đau lắm sao?” vừa quay lưng mở cửa, đột nhiên Dương Tiểu Văn hỏi.

Lý Dĩ Thành im lặng nhìn lưng anh ta, rồi đáp bằng giọng đều đều, “Ừ, đau chết đi được, nên tôi muốn về cho nhanh để uống thuốc giảm đau.”

Dương Tiểu Văn quay đầu lại, khẽ nhếch môi, “Về cẩn thận, cảm ơn.”

“Ừm, bye.”

Lý Dĩ Thành về nhà, mở máy tính vào Mạng Cầu Vòng, rồi mới uống một viên thuốc ngủ.

Cậu viết bài thật nhanh trước khi thuốc có tác dụng, đêm nay văn vẻ của cậu sức nức mùi đồ ăn, cậu so sánh hạnh phúc như một đĩa mì xào nóng hổi, ăn thật mau, mì thật nóng thật thơm thật ngon lành, nhưng ăn xong rồi, là hết; ăn từ tốn, chờ khói bay hết rồi, và chỉ còn đĩa mì nguội ngắt chổng chờ. Không có thứ mì xào ăn rồi còn mãi, mì dư lại bao giờ chẳng khó ăn. Vậy nên đừng mơ mộng rằng hạnh phúc mãi mãi không rời ta. Đó là kết luận của NoNight đêm nay.

Mà Lý Dĩ Thành không biết, Dương Tiểu Văn về nhà rồi cũng lên Mạng Cầu Vòng, và rồi lại vì lý luận mì xào của NoNight mà rớt vài giọt nước mắt lưu linh.

(*) về tên Đại Võ huynh =))~ nào đây: Dương (- cây dương) trong tên Đại Võ huynh đồng âm với Dương (- con cừu), Dương (cừu) đối với Lang (sói) =)))))~

còn lại chị em tự xoắn =))~ ồ kê??? =)))))

~(*) bậc chữ Thiên: này là thứ bậc trong gia phả của một số dòng họ a. Ví dụ họ Khương, ông nội là bậc chữ Tử, cha là bậc chữ Tây, con trai là bậc chữ Thiên... kiểu kiểu vậy đó :”>

~ờ và bạn Thiên =))~ vừa hay bậc chữ Thiên, và họ (hông biết phải họ hông =))~) Khư... và vừa hay đại cát =))~ nên chàng là Khư Thiên =))

~à quên nói luôn, Khư Thiên ( ) và Thu Thiên ( ) – “trời thu, mùa thu” phát âm giống in nhau =)))))~ và chàng đã quên rằng chàng nằm cả trên lẫn dưới =))~ nên chàng mới đi xỉ cái tên chàng nó đồng có =)))))

~(*) Thiên Thiên Thiên Lam: ngày ngày trời xanh =))

~(*) tiểu thành cổ sự đa, sung mãn hỉ hòa nhạc: thành nhỏ nhiều chuyện xưa, đầy vui vẻ hoan hỉ =))~ dỗi, này là lời bài hát như Du đã lăng xê ở một chương nào ó trước :”> ~ mà ta cộng định xoắn thành cái rì ó vắn vắn tiếng Việt tí ;_ ; ~ mà ứ xoắn được các tình iêu ạ ;_ ; ~ ều ôi ;_ ;

~và Dương Tiểu Văn =))~ xao anh lại là Võ Đại Lang =)))))

~

6. Chương 6

Kể từ hôm đó, cuộc sống của Lý Dĩ Thành có một chút thay đổi.

Tiểu Đồng ở khá xa chỗ làm của Khư Thiên, vậy là từ thứ hai đến thứ năm, Tiểu Đồng đến nhà bọn họ ở, thứ sáu đến chủ nhật, Khư Thiên lại tốt qua nhà Tiểu Đồng hưởng thụ thể giới lứa đôi~ Con người Tiểu Đồng chín chắn, lại được bản tính điềm đạm, lâu lâu xích mích với Khư Thiên, anh ta liền tự giác chạy qua nhà Võ Đại Lang lánh nạn, đợi Khư Thiên bình tĩnh mới mò về. Tiểu Đồng nói người đang xúc động dễ nói ra những lời thiếu suy nghĩ, làm tổn thương người khác, mà đã yêu thì chẳng nên làm khổ nhau như vậy. Sự lý trí của anh ta dần dần cải tạo được phần nào cái tính con nít của Khư Thiên, riết rồi Lý Dĩ Thành cũng thấy Khư Thiên người lớn đến lạ.

Bộ đôi Lý Dĩ Thành và Khư Thiên ở BF đã lên đời thành bộ bốn, giờ bọn họ chuyển qua ngồi chỗ kế bên quầy bar, Lý Dĩ Thành nói ấy là một người làm quan, cả họ được nhờ

~Dương Tiểu Văn cũng bắt đầu siêng lui tới nhà họ hơn, Lý Dĩ Thành biết chẳng qua Dương Tiểu Văn là không muốn ở nhà một mình nên mới trốn qua đây, bữa thì đến rủ nhau đi BF, bữa thì tới kiếm Tiểu Đồng tán dóc, bữa thì rủ rê tụ tập ăn lẩu, cũng có bữa chỉ đến để ngồi coi tivi, mới đầu Lý Dĩ Thành và Khuê Thiên còn nhiệt tình bắt chuyện với anh ta, lâu dần rồi coi như anh ta là đồ kiếng bày trong phòng khách, đến thì mở cửa cho vào, ra về đóng cửa tiễn đi, chào hỏi dăm câu cũng nhác nói luôn, thậm chí trong nhà đã sắm cả phần bát đĩa chuyên dùng cho Võ Đại Lang.

Trước sự xuất hiện đột ngột của Võ Đại Lang trong cuộc sống của mình, Lý Dĩ Thành vẫn có chút lẩn tránh khó chịu, tháng trước người này còn là một pho tượng sống ở BF, giờ dùng một cái đã chiếm dụng nguyên một góc sofa nhà mình, cùng ăn, cùng ngủ, cùng coi CSI (*), có khi còn huých huých tay vô cậu, ý bảo gấp hết gừng thái chỉ trong đồ nhắm giùm đi.

“Phân công lao động, không được bỏ bữa à nha.” Dương Tiểu Văn đã mặt dày đến nước này rồi, Lý Dĩ Thành thật rất muốn bảo anh ta bỏ bữa cũng được chứ sao, giữ lấy mà ăn cơm chung với tiệc nuôi mặn mòi.

Lắm lúc Lý Dĩ Thành cũng ngờ ngợ, rằng hồi đó Dương Tiểu Văn gửi cậu một câu “Đời người luôn sẽ gặp vài lần thất tình đau khổ, để về già rồi còn được chút tiệc nuôi mặn mòi mới nuốt trôi cơm” ấy, cũng là lúc anh ta bắt đầu xa cách với A Tả, chẳng qua chỉ là mượn lời nói với người khác để tự an ủi chính mình mà thôi.

Bất quá, Dương Tiểu Văn chưa từng nhắc tới A Tả, bọn họ cũng chẳng hỏi.

Đêm Giáng sinh, bốn người lại hẹn hò nhau đến BF uống rượu, công việc của Lý Dĩ Thành bận lu bù, thành ra hơn 10 giờ mới mò đến BF, ba người kia đã kịp vào bàn, vẫn ngồi chỗ chuyện dụng cạnh quầy bar của Dương Tiểu Văn và A Tả trước kia, Lý Dĩ Thành nhớ lại năm ngoái cậu và Khuê Thiên thường chui vô một xó xa quầy bar nhất, giờ trông cảnh này, chớp mắt như thấy ảo giác một đời đã trôi qua. Hôm đó Dương Tiểu Văn rút một cái CD trong túi ra đưa cho Lý Dĩ Thành, “Kỷ niệm ngày Hiến pháp, tặng mấy đĩa, từ sau đến nhà lại có nhạc nghe.”

Lý Dĩ Thành nhận cái đĩa, bìa ngoài là hình chụp nghiêng một người phụ nữ, “Billie Holiday, chắc chính là giọng nữ trầm buồn lê thê em nhắc hôm trước đó.” Dương Tiểu Văn nói, “Nghe ban đêm tác dụng trị liệu cực tốt.”

Đêm hôm đó, Lý Dĩ Thành để giọng ca của Billie Holiday rót dầm tứ chi xương cốt mình, và cậu cảm thấy mình ổn hơn một chút. Vậy là cậu bò dậy, lên Mộng Cầu Vồng, rồi uống một viên thuốc ngủ.

“Mình sẽ ổn.” Đêm đó, NoNight chỉ viết một câu đó.

“Mình cũng sẽ ổn.” Đêm đó Dương Tiểu Văn thâm đáp lại NoNight như vậy.

Qua ngày Hiến pháp, năm 2005 đã đến trước mắt, từ bữa giáng sinh bốn người đã hẹn nhau sẽ đến BF uống rượu rồi đếm ngược chờ năm mới. BF vẫn trầm lặng như mọi ngày, cả đêm cuối năm khách cũng chỉ ngồi kín chừng tám phần mười, kể ra quán vẫn ồn ào hơn ngày thường một chút, toàn khách quen cả, ai nấy đều vui vẻ, quầy bar có thêm một cái tivi khuyến mại, tắt tiếng cho chiếu mấy tiết mục tất niên.

Ngồi nói chuyện phiếm một hồi, chốc chốc lại có người bàn khác qua bắt chuyện chào hỏi Dương Tiểu Văn, Dương Tiểu Văn cũng tiện thể giới thiệu mọi người với nhau. Quen biết càng rộng thì càng hóng được lắm chuyện hay ho, Lý Dĩ Thành biết thừa rada hóng hót bùm xum trong bụng Khuê Thiên đương rạo vui ca múa tưng bừng sung sướng.

Còn hai phút nữa là đến 12 giờ, quán ngừng chơi nhạc, bật lại tiếng tivi, xung quanh bắt đầu có tiếng hoan hô reo hò, rồi mọi người cùng đếm theo MC trên màn hình, 5-4-3-2-1, chúc mừng năm mới!! Cả quán cùng rú lên!

Chúc mừng năm mới. Lý Dĩ Thành nhắm mắt, chậm rãi ngẫm lại từ đầu tới cuối năm 2004 đã qua, tình yêu đó a, chia tay đó a, đau khổ đó a... Tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt.

Trong khi ấy Khuê Thiên và Tiểu Đồng đã kịp diễn xong màn hôn hít nhiệt liệt đón năm mới, “Cạn chai!” Khuê Thiên giờ chai rượu lên.

Dương Tiểu Văn ngẩng lên, nhìn vào mắt Lý Dĩ Thành, hơi mỉm cười, “Cạn!”

Bốn người cùng chai với nhau, chúc mừng năm mới.

Năm 2005, cuối cùng Lý Dĩ Thành cũng được lên thiết kế, được tham dự những cuộc họp cân não, được vô khu vực chụp hình, được bày tỏ chút ít ý kiến cá nhân, thậm chí mỗi bữa quay phim quảng cáo còn được tới ngắm ngôi sao, và quan trọng hơn là, lương tháng đã lên đến 32 ngàn, đồng chí chỉ đạo nghệ thuật phụ trách hướng dẫn cậu là một ông anh đẹp trai khách Đài (*) rất chi đỉnh đạc, đến cái tên cũng siêu Đài: A Vinh. A Vinh hơn cậu 7 tuổi, trong đầu rất một mớ ý tưởng quây phá chọc ngoáy thiên hạ, còn Lý Dĩ Thành thì bị ép uống phải học theo tuyệt chiêu mách lới của anh ta. A Vinh nhiệt tình chỉ bảo Lý Dĩ Thành, lại còn lén lút lôi kéo cậu đến với a-lỗ.

A-lỗ ở đây ý là qua mặt công ty nhận đồ án riêng, Lý Dĩ Thành cũng chẳng hiểu danh từ này từ đâu ra, chỉ biết ai ai cũng gọi vậy. Bất quá phạm vi sự “lén” cũng hơi bị mờ mịt lung, lắm khi cả đám từ giám sát ý tưởng đến tận đàn em cũng rờn rợn kéo đi rình đồ án về, vậy là thời gian rảnh của cậu càng lúc càng eo hẹp, nhưng tiền vô cũng càng lúc càng nhiều hơn.

Nỗi đau của cậu đã thuyên giảm được chừng một phần tư, nhưng hồi này cậu hầu như không viết văn nữa, chỉ những lúc đột nhiên cơn sầu ập đến quá mãnh liệt mới lên Mạng Cầu Vòng đầu độc hội đồng tính. Sức sáng tạo chỉ đến giữa cả khổ đau và hạnh phúc, Lý Dĩ Thành hiểu điều ấy, hạnh phúc thì còn xa mới với tới, nhưng đau đớn nhuốm máu xót xa thì sờ sờ ngay đây thôi, cậu dần vật bản thân bằng đau khổ, càng dần vật, đầu óc hoạt động càng hiệu quả, khả năng sáng tạo càng thăng hoa, và cậu cứ thế đắm chìm trong niềm vui tự ngược.

Cậu không uống thuốc nữa, đau khổ đã trở thành một phần con người cậu, không những thế đôi bên còn tìm được tiếng nói chung, để cùng nhau tồn tại hòa bình, tinh thần thì trở lại trong tầm kiểm soát, đêm ngủ không được không thành vấn đề, chẳng nào cũng làm việc thâu đêm, cần thiết thì sáng sớm ngủ bù.

Cậu thích nhạc jazz, thích một cách đơn giản, không giống như hồi nghe nhạc điện tử hay rock n’ roll trước kia, toàn cổ nhồi nhét để mở rộng tầm mắt, mà cậu thấy như giờ thật tốt, chẳng cần làm bộ mình nhiệt tình với ai. Dần dần cậu hiểu ra bản chất con người không thể thay đổi chỉ nhờ áp lực hay tiềm năng, tượng đất sét là tượng đất sét, tốt xấu cũng là di sản thế giới, làm bộ làm tịch giấu mình chẳng bằng cứ có sao sống vậy, giá trị con người đến từ phẩm chất của chính họ, chứ chẳng phải nhờ học vị, bề ngoài, hay đọc bao nhiêu sách, dán lên mặt bao nhiêu tiền, mở miệng ra là nghệ thuật văn vẽ đâu có nghĩa là giỏi giang, mua cho lắm sách vở rồi cũng chỉ là cái giá sách rỗng tuếch mà thôi.

Dương Tiểu Văn rảnh rỗi vẫn nghe jazz, nhờ anh ta giới thiệu nên Lý Dĩ Thành mua được ít CD, cậu biết đến Chet Baker, Ella Fitzgerald, Miles Davids, nhưng phương thuốc trị liệu tốt nhất với cậu vẫn là Billie Holiday, mỗi lần cơn đau rục rịch muốn dâng trào, cậu lại im lặng ngồi nghe Billie Holiday, rồi uống thật nhiều rượu vang, để giọng ca của bà chậm rãi rắc mưa trong đáy lòng mình.

Cuối tuần đầu tiên của tháng 1, sau vài ngày liên tiếp thức thâu đêm, rốt cuộc Lý Dĩ Thành cũng hoàn thành đồ án trong đêm thứ sáu, hơn 1 giờ sáng thứ bảy mới bò về nhà, đậu xe trước cửa hàng tiện lợi ngoài ngõ tính mua đồ uống, xe còn chưa dừng lại hẳn thì thấy Dương Tiểu Văn tấp tểnh đi ra, hai người liền chào nhau.

“Mua thuốc lá a?” Lý Dĩ Thành gơ gơ tay với Dương Tiểu Văn.

“Ừ, giờ em mới đi làm về a?” Dương Tiểu Văn nghĩ nghĩ một chút, lại nói, “Tiểu Cố, muốn đi ăn khuya không?”

Lý Dĩ Thành biết Dương Tiểu Văn không đói, chẳng qua anh ta không muốn sáng tinh mơ ngày cuối tuần lại phải trở về căn hộ trống trải của mình, mà vừa hay cậu xuất hiện. Trước mặt bọn họ, Dương Tiểu Văn vẫn rất giỏi che giấu, nhưng kinh nghiệm với bạn gái cũ khiến Lý Dĩ Thành biết dưới vẻ ngoài bình thản của Dương Tiểu Văn, những cơn đau đớn vẫn không ngừng sinh sôi, khuấy đảo từ vực sâu bất tận trong tâm tưởng.

“Lên đi.” Lý Dĩ Thành lại rờ ga cái xe vừa tắt máy, “Đưa anh đi ăn quán mì bí hiểm.”

Dương Tiểu Văn như chết đuối vớ được phao, nhảy phóc lên xe, để Lý Dĩ Thành đèo anh ta quẹo hết đường ngang ngõ tắt trong hẻm.

“Cảm ơn.” giọng Dương Tiểu Văn đột nhiên trôi trượt qua tai Lý Dĩ Thành theo gió.

“Ai nha, đừng khách sáo.” Lý Dĩ Thành chợt nhận ra, đây là lần đầu tiên bọn họ đi riêng với nhau.

“Em còn đau không?” Một lát sau, Dương Tiểu Văn mới hỏi.

“Đau ghê gớm.” Lý Dĩ Thành đáp thản nhiên, “Anh sao?”

“Ổn hơn một chút.” Dương Tiểu Văn giơ tay trái lên, nhích ngón cái với ngón trở thành một đoạn khoảng cách nhỏ xíu, “Chắc được chừng này.”

“Chứ đo cả thì được nhiều?” Lý Dĩ Thành có chút dở khóc dở cười.

“Đại khái bằng từ Tân Điểm đến Bắc Đầu.”

“... Anh đi tàu điện ngầm đi, về cái là tới.” tiếng cười nho nhỏ của Lý Dĩ Thành cũng cứ thế trôi tuột theo gió lạnh.

---

*khách Đài: từ luôn (??) được dùng với nghĩa châm biếm, trước kia để chỉ những người chuộng phong cách Đài Loan rồi rập khuôn thái quá, sau này thường được dùng để nói về sự kệch cỡm, không phù hợp trong lối ăn mặc, cư xử. còn bạn bè cấu chí với nhau mà “khen” nhau vậy thì có thể hình tượng hóa như này: ngày đẹp trời chú A gặp chú B xỏ dép lê sắp rớt quai, mặc áo ba lỗ rách mướp ra phỏ, đòi chú A bảo chú B: “mây mờ-đen quá ta~” =))~ vậy đó =))~ thiệt tình thì từ này hơi khó giải thích =))~ nên Du cũng ko chắc mình hiểu đúng không nữa, thân hãy cùng hiểu theo những gì Du hiểu (dù nó ko cụ thể tí nào =))

~*ngày Hiến Pháp: thì nó quả tình là ngày chính phủ Trung Hoa Dân Quốc ban hành hiến pháp =))~ 25/12 =))

~*CSI = Crime Scene Investigation: (nếu Du hông nhầm =))~) thì nó là series phim hình sự nổi tiếng của Mỹ.

*Tân Điểm, Bắc Đầu: địa danh ở Đài Bắc =))~ và để coi, nằm cách nhau chừng... 25 km theo Gmaps =))))~ một ôi và nổi đầu 25 cây số mới thuyền giảm chừng kém một lóng tay =))

7. Chương 7

Lý Dĩ Thành dựng xe máy trên vỉa hè cạnh quán mì, con đường không lớn, bốn phía chỉ có mỗi chỗ này sáng đèn, tuy đã quá nửa đêm nhưng quán vẫn khá đông, bảy bàn thì kín sáu. Lý Dĩ Thành kêu một tô phở, Dương Tiểu Văn thì gọi mì, lại thêm một đĩa cá mập hun khói với gan hấp (*), rắc đầy gừng thái chỉ.

“Anh không biết ở đây có quán mì đâu.” Hai người ngồi xuống rồi, Dương Tiểu Văn nói có vẻ ngạc nhiên.

“Các anh ra đường thì chỉ biết nhắm hướng nội thành thẳng tiến thôi, chỗ này coi như về quê rồi, với lại ở đây 11 giờ đêm mới mở cửa, khách đến ăn hầu như là lái xe thôi.”

“Chứ sao em biết?”

“Có bữa nửa đêm đi làm về, đói bụng quá, lại không muốn ăn cơm hộp, tôi mới đi loang quanh kiếm thử rồi gặp. Phở của bọn họ ngon lắm, tôi với Thiên Thiên đều ưa.” Lý Dĩ Thành đột nhiên ngừng lại, nhìn nhìn Dương Tiểu Văn, “Cơ mà anh không được dẫn người khác đến đâu đó.”

“Vì sao?”

“Vì đó là một lời nguyện.” Lý Dĩ Thành nói rất chi nghiêm túc, “Mỗi lần tôi và Thiên Thiên phát hiện ra quán nào ngon ngon, chỉ cần dẫn ai đến ăn, rồi người đó lại rủ thêm người khác đến nữa, chẳng bao lâu quán ấy sẽ đắt hàng, kết quả là giá không cao ngất lên thì cũng chật ních hết chỗ chen vô ngồi.”

“A, vậy được. Vậy anh sẽ lên đi ăn một mình thôi.” Lần này Dương Tiểu Văn thật không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Chủ quán lần lượt bưng những món bọn họ gọi ra, bày đầy trên bàn, Lý Dĩ Thành bắt đầu nhón hết gừng thái chỉ vào bát mình.

“Ai nha Tiểu Cố...” Dương Tiểu Văn tách một đôi đũa đưa cho cậu.

“Gọi tôi là Tiểu Thành đi, lâu lắm không nghe Tiểu Cố rồi.” Tiểu Cố là cái tên biểu tượng cho bốn năm đại học sống đời cu li a.

“Được, Tiểu Thành, em đi làm toàn về muộn thế hả?”

“Ồ, công việc nó phải vậy, nhưng được cái cũng vui nên không vấn đề gì.”

Công ty quảng cáo đích thị là một nhà thương điên, Lý Dĩ Thành nhớ lại hôm qua vừa thấy có người đội nguyên bộ tóc giả màu xanh xù tưng bưng đi làm, tuần trước thì đồng chí khách Đài – A Vinh lôi bàn ghế của sếp ra bọc giấy báo kín mít, bọc xong còn thắt thêm một cái nơ bướm xúng xính, tuần trước trước nữa tụi làm phòng bên hè nhau mặc như cương thi đến văn phòng... Áp lực quá lớn và thời gian làm việc liên tu bất tận khiến bọn họ luôn chăm chăm nghĩ cách chộc ghẹo thiên hạ, hứng lên thì lôi cả mặt mình ra bôi bác, tóm lại, chỉ cốt sao cười phá lên được một cái giải tỏa tinh thần, “Hiếm lắm cũng có hôm được về sớm, mà về nhà chẳng biết làm gì cho hết giờ.”

“Thứ bảy em phải đi làm không?” Dương Tiểu Văn gấp một miếng cá mập hun khói, lại tỉ mẩn gọt hết gừng còn dính bên trên ra.

“Không, vừa hay xong hết việc rồi, tôi muốn nằm nhà ngủ thẳng tới lúc nào nằm mơ tự nhiên tỉnh, đi ăn caramel nướng, rồi coi Tàu Tốc Hành Bắc Cực, tối về nhuộm tóc.” Trên đường về nhà, Lý Dĩ Thành đã kịp hăm hở chăm chút ra kế hoạch ngày nghỉ đẹp như mơ của mình.

“Tàu Tốc Hành Bắc Cực? 3D phải không? Anh cũng tính đi xem, đi chung nhé?” Dương Tiểu Văn nói băng quơ, làm như chẳng nghĩ gì cả.

Lý Dĩ Thành nghĩ nghĩ một lát, cách nói của Dương Tiểu Văn rất thản nhiên, bởi vậy cậu cũng làm như không nghe ra ý mong chờ trong giọng anh ta, định tìm đại một lý do để từ chối, cậu muốn hưởng trọn ngày nghỉ cuối tuần một mình a! Bất quá nhớ tới mẫu khoảng cách nhỏ xíu giữa ngón cái với ngón trỏ của Dương Tiểu Văn, cậu lại nói:

“Cũng được, xem suất 7 giờ nhé, mình hẹn ở cổng Mỹ Lệ Hoa (*) luôn.” Dù sao trong rạp tối om om, cứ coi như đi một mình cũng được chứ sao. Lý Dĩ Thành húp xụp một ngụm nước lèo.

Cậu không ghét Dương Tiểu Văn, đi chung với anh ta thật ra rất dễ chịu. Sự do dự của cậu rốt cuộc lại đến từ tốc độ thăng-hoa-cảm-tình quá nhanh giữa họ, hơn nữa mối quan hệ này hoàn toàn bắt đầu từ tình yêu của Khuê Thiên và Tiểu Đồng, tình cảm phát sinh chớp nhoáng rồi cũng sẽ tàn lụi chớp nhoáng, giống như pháo hoa chỉ kịp chói sáng một khoảnh khắc trên bầu trời đêm, nói cho cùng, cậu không muốn quá thân mật với người này.

Dương Tiểu Văn có vẻ rất phấn khởi vì câu trả lời của Lý Dĩ Thành, hoàn toàn không biết trong mấy giây ngắn ngủi, Lý Dĩ Thành đã kịp xào qua đảo lại cả đồng ý tưởng trong đầu, “Vậy chứ caramel nướng với nhuộm tóc là thế nào?”

“Đường Đôn Hóa có một quán cà phê làm caramel nướng ngon dữ lắm, bên trên có một lớp caramel giòn tanh tách, mấy bữa tôi đã muốn ăn rồi, cơ mà lần nào ghé được qua cũng đều bán hết trơn.” Lý Dĩ Thành nhớ lại cái vị caramel nướng đó thơm thơm a ngọt lịm a, nghĩ rồi liền nhin không được xoa bụng nuốt nước miếng.

“Còn nhuộm tóc là vì vụ cá cược ngu si của tôi với thằng cha hướng dẫn biến thái ở công ty đó, rồi, thua, vậy là phải nhuộm vàng nguyên cái đầu.” Lý Dĩ Thành cạp hai miếng gan hấp đây ẩm ứ, “Vụ đó căn bản là ổng gài tôi, từ đầu ổng đã biết khách hàng sẽ chọn dự án nào, còn làm bộ ngây thơ, biến thái mà!”

“Vậy là o ép nhau ở chỗ làm hả?”

“Không phải, không phải cơ, rõ là một tội diên khủng hâm dỏ quạc nhau, bôi bác đồng đội để tiến bộ.” Ngày nào đó nhất định tôi sẽ trả đũa, Lý Dĩ Thành thầm chêm thêm một câu.

“Chứ em tính nhuộm thế nào?”

“Tôi tìm hiểu rồi, mua thuốc tẩy màu tóc để tẩy cho bớt đen đi, xong rồi nhuộm vàng, ra tiệm ít nhất tốn 3000, mua về tự làm chỉ cần 500.” Lý Dĩ Thành tính toán rất chi li, “Cũng may da tôi trắng, mắt mũi vừa vặn, nhuộm lên chắc trông cũng được.”

“Em tự tin dữ à...”

“Đây là người ta đang cố lạc quan trong đau khổ đó! Đẳng nào cũng thua xử nó rồi, cố một tuần rồi nhuộm lại là được.” Lý Dĩ Thành lại hậm hực ngoạm thêm một miếng gan.

“Muốn anh nhuộm giùm không? Chứ không đẳng sau gáy sao em làm được.” Dương Tiểu Văn tình nguyện xung phong.

Lý Dĩ Thành lại vo viên mớ ý tưởng về tình cảm chụp giựt a chớp nhoáng a chớp tắt a trong đầu, rồi lại một lần nữa đẹp tuốt qua một bên: “Tốt, vậy xem phim xong mình về nhà nhuộm.” vụ này không liên quan gì đến đồng điệu đồng cảm hết, tóm lại nhuộm tóc cần người ta giúp là lẽ đương nhiên.

Thứ bảy, Lý Dĩ Thành ngủ thẳng đến khi mơ tự nhiên tỉnh như mong muốn, dậy rồi liền đi ăn caramel nướng, đau thương trong bụng đã được dẹp yên kha khá, mà Dương Tiểu Văn lại là một bạn xem phim tuyệt hảo, ngồi xem lúc nên im là tuyệt nhiên im ắng, lúc cần cười thì cười nhiệt tình thôi rồi, khiến Lý Dĩ Thành cảm thấy rất chi hài lòng với ngày cuối tuần này của mình.

Hai người thông thả ra khỏi Mỹ Lệ Hoa, không khí Đài Bắc đã rét căm căm, ánh đèn từ bánh xe đu quay khổng lồ rơi xuống những khe nứt nhỏ bé trên đường gạch, hơn một tháng nữa là tới Tết âm lịch, trời đêm đã nghe xôn xao mùi náo nức, ngoài đường người đi như trẩy hội, Lý Dĩ Thành cùng Dương Tiểu Văn ngồi hút thuốc trước vườn hoa, những bóng đèn thấp sáng mơ màng trên đầu khiến đường nhìn của cậu đột nhiên chao đảo, thấy không rõ được thứ gì trước mắt, cậu lắc lắc đầu, có lẽ nên đi khám thật.

“Sao thế?” Dương Tiểu Văn hỏi.

“Không, hơi lạnh thôi. Nào đi, đi mua gà rang muối rồi về nhuộm tóc.”

Tung tẩy xách 50 tệ gà rang muối, 50 tệ râu mực, 30 tệ khoai chiên, hai người về nhà Lý Dĩ Thành, lôi bia ra nhậu chung hết hơn nửa bọc gà rang, Lý Dĩ Thành mới tìm một cái khăn tắm to, quàng quanh vai, kéo ghế ra ngồi ngoài phòng khách, rải báo kín dưới sàn, bắt đầu công trình tẩy tóc, Lý Dĩ Thành cúi đầu cho Dương Tiểu Văn chải thuốc, bụng thầm nhớ lại cảnh tuyệt hoành tráng rực rỡ trong bộ phim 3D mới xem.

“Cảnh tuyệt lúc này đẹp thật.” Đột nhiên Dương Tiểu Văn nói.

“Ha ha, tôi cũng đang nghĩ đến cảnh đó đó, tôi chưa thấy tuyết rơi bao giờ đâu, chẳng biết có giống vậy thật không nữa.” Lý Dĩ Thành chỉ mới thấy tuyết đọng dưới đất trên núi Hợp Hoan.

“Anh cũng thế, mới thấy tuyết đọng dơ hầy trên núi Hợp Hoan thôi à.” Dương Tiểu Văn nói.

“Anh mắc máy nghe trộm trong đầu tôi hử, tôi vừa nghĩ tới là anh nói liền à.”

Dương Tiểu Văn bật cười sần đờ, lại một hồi sau mới nhẹ nhàng nói tiếp, “Em a, coi qua thì cũng dễ gần, nhưng đích thực ra lại là: người sống đừng hồng tiếp cận, ở ngay đây đây, mà cũng thật xa xôi.” Lý Dĩ Thành không đáp, chỉ im lặng để ngón tay anh ta lướt trên tóc mình.

“Giống như tranh thủy mặc, dù mới đầu phết mực phóng tay, nhưng hòa nước vào rồi, lại loang đi như không có.” Dương Tiểu Văn bồi thêm một câu.

“Anh đúng là bánh đĩa bay đậu đỏ thật.” Đợi đến khi Dương Tiểu Văn chải xong thuốc tẩy màu, Lý Dĩ Thành mới nói, “Tại sao cứ phải những lúc tôi không nhìn thấy mặt anh, anh mới nói chuyện kiểu đó nhỉ?”

“Vì ánh mắt em bình thường cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta ấy, nhìn vào rồi tự nhiên nói không nên lời.” Dương Tiểu Văn thật thà đáp.

“Tôi là Medusa hay sao...”

“Còn dễ sợ hơn bà nhiều.”

Lý Dĩ Thành cúi đầu, không ừ hử gì, Dương Tiểu Văn vẫn hồn nhiên nói tiếp, “Vì trông đẹp vậy, nên anh rất tò mò hai mắt phượng sưng húp kinh dị Tiểu Lam nói thật ra trông thế nào, cơ mà đợi lâu vậy vẫn chưa được thấy...”

Lý Dĩ Thành giơ chân phải, rút cái dép lê xanh trắng (*) quăng ra sau lưng, “Ai nha~” Dương Tiểu Văn làm bộ la lên.

Náo loạn một hồi, Lý Dĩ Thành đứng dậy vào phòng tắm gội đầu, màu đen trên tóc đã hoàn toàn bị tẩy mất, cậu soi gương cả nửa ngày, rốt cuộc kết luận cái đầu mình giờ cứ như cỏ dại héo rũ vì thuốc trừ sâu.

“Nào, nhuộm vàng thôi!” Lý Dĩ Thành lê ra phòng khách, lại ngồi xuống ghế.

Dương Tiểu Văn lấy tuýp thuốc nhuộm ra, thông thả bôi lên tóc Lý Dĩ Thành. Lý Dĩ Thành nghĩ, giờ cũng không nhìn thấy mặt... “Chứ anh với người trước kia là sao?” Lý Dĩ Thành thận trọng mở miệng.

“Ồ... thì là bị đá.”

Lý Dĩ Thành nghĩ tiếng “ồ” ấy mới thật nhấn nhá, như thể vừa đào bới lên cả những điều đã chôn thật sâu thật sâu trong lòng, không khí trở nên nặng nề và lạnh lạnh, cậu chợt nghĩ người sau lưng chắc đang chớp mắt không ngừng, rồi nước mắt sẽ rất nhanh, rất nhanh rơi xuống gáy cậu, và lặn vào cổ áo.

“Bọn anh ở cùng nhau hơn 6 năm.” Dương Tiểu Văn lặng lẽ chải hết nửa tuýp thuốc nhuộm, rồi mới nói tiếp, “Quen nhau từ khi cậu ấy mới vào đại học, lúc đó anh học năm thứ hai, yêu từ cái nhìn đầu tiên, tính tình cậu ấy đơn giản, hoàn toàn trong sáng, coi anh như cả thế giới của cậu ấy, rồi để anh dẫn cậu ấy đi chiêm ngưỡng một thế giới càng rộng lớn hơn...”

Lý Dĩ Thành ừ một tiếng.

“Người đó... người đó a...” Dương Tiểu Văn có vẻ do dự không biết phải nói thế nào.

“Người đó á? Voldemort hở?” Lý Dĩ Thành vẫn cúi đầu, ầm ả nói.

Dương Tiểu Văn thoáng khựng lại, rồi đột nhiên cười phá lên, vừa run run tay quét thuốc vừa cười, thiếu chút nữa quét cả lên vành tai Lý Dĩ Thành, anh ta vội thò hai ngón tay nhẹ nhàng quét qua tai cho cậu, lau sạch vết thuốc, rồi cẩn thận giữ cho khỏi lem sang chỗ khác, ngón tay anh ta rất lạnh, mà mặt Lý Dĩ Thành lại hơi nóng nóng lên.

“Năm đầu anh mới vào giới, chơi bởi dữ lắm, lên năm thứ hai gặp cậu ấy rồi mới tu tỉnh lại, đã định sống cùng Voldemort cả đời.” Dương Tiểu Văn ngừng cười, nói tiếp, “Anh đã tuyên bố với gia đình, cũng may người nhà anh suy nghĩ thoáng, nên có lẽ lặt gì đều dẫn cậu ấy về nhà ăn, nhà anh đang ở là ba mẹ anh mua cho anh và cậu ấy. Nhưng yêu đương cháy bỏng qua rồi, chỉ còn cuộc sống. Anh cảm thấy rất thỏa mãn với một phần cuộc sống hiện tại, nhưng cậu ấy còn muốn chiêm ngưỡng thế giới nhiều hơn nữa, đến một hôm cậu ấy nói anh chỉ là sự nông nổi tuổi trẻ của cậu ấy, rồi người ta sẽ phải lớn lên, giờ cậu ấy đã tìm được tình yêu đích thực rồi, cậu ấy phải đi thôi, anh không chịu chia tay, cậu ấy nói tình yêu đích thực là bất tử, anh có muốn ngăn cũng không được.”

Bôi hết tuýp thuốc nhuộm, Dương Tiểu Văn dọn hết đồ nhuộm tóc vào sọt rác, rồi bước tới đứng trước mặt Lý Dĩ Thành, kéo ghế ngồi xuống, “Khi đó anh đã nghĩ, tình yêu đích thực là bất tử phải không, đã vậy anh đi tự tử.”

“Không phải anh nói nhìn thấy mắt tôi là không nói nên lời hả?” Lý Dĩ Thành tự nhiên thấy ngượng ngịu, bắt đầu vắn vẹo nhấp nhòm trên ghế, cậu không giỏi lo chuyện tâm tình của người khác, cũng chẳng biết phải an ủi người ta cách nào.

“Anh nghĩ thử xem em có thể biến anh thành tượng đá không, để anh chết luôn bây giờ.” Dương Tiểu Văn cười đáp, “Loại người như chúng ta...”

Dương Tiểu Văn lại ngừng hồi lâu, để sự im lặng chậm rãi bao trùm.

“Loại người như chúng ta, quá đắm chìm, lại quá tin tưởng vào tình yêu, từ đầu đã định trước sẽ có kết cục bi thảm.” Dương Tiểu Văn nói hết một hơi, biểu cảm trên gương mặt thật còn khó coi hơn khóc mếu.

“Lúc trước đi Thiên Cung, thầy bói nói sau này tôi sẽ xuất gia đi tu, anh nhớ lúc đó vô miếu thăm tôi nghen.” Đột nhiên Lý Dĩ Thành nói tuột qua chuyện khác.

Dương Tiểu Văn ngây người, “A?” lên một tiếng.

“Đời này nhân duyên của tôi coi như lỡ hết rồi, thế nên kiểu gì rồi cũng đi tu.” Lý Dĩ Thành nói vô cùng nghiêm túc.

Dương Tiểu Văn nhìn cậu thật lạ lùng một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được bật cười, “Em đúng là người sống chó đến gần.”

Dương Tiểu Văn hiểu Lý Dĩ Thành tự nhiên pha trò vậy là muốn làm tâm trạng anh ta thoải mái hơn phần nào, không phải vì lo lắng cho anh ta, mà vì Lý Dĩ Thành không muốn đụng chạm đến tâm sự của người khác, cũng chẳng muốn để tâm sự của người khác đụng chạm đến mình. Mà cậu người sống chó đến gần ấy, cũng khiến Lý Dĩ Thành hiểu Dương Tiểu Văn biết cậu nghĩ gì. Người này chẳng vừa đâu, Lý Dĩ Thành thầm nghĩ, rất rất không vừa.

“Tôi biết anh nói Thiên Thiên là cương thi rồi đó, tôi sẽ mách cậu ấy.” Lý Dĩ Thành tiếp tục nói nhảm, bụng nghĩ thầm cái người này cười lên có phải đẹp bao nhiêu không, nói rồi đứng dậy vào phòng tắm gội đầu, trước khi đóng cửa còn thò đầu ra: “Anh gọi cậu ấy là Tiểu Thiên đi, Tiểu Lam là tên cậu ấy dùng trong giới, tôi nghe không quen.”

Dương Tiểu Văn biết ý Lý Dĩ Thành là gì, cậu là người dị tính ái, cậu không-ở-trong-giới của anh ta.

Lý Dĩ Thành gột hết thuốc nhuộm trên đầu, vậy là một tượng đất sét tóc vàng xuất hiện trước gương. “Thật ra cũng dễ coi chứ bộ.” Lý Dĩ Thành lăm bằm tự thôi miên mình.

Dương Tiểu Văn chỉ bình phẩm hai chữ: “Lưu manh.”

Đêm đó tên lưu manh Lý Dĩ Thành lại lên Mộng Cầu Vòng đã bỏ bê lâu ngày, cậu Dương Tiểu Văn nói “từ đầu đã định trước kết cục bi thảm” nhắm trúng phần đau thương còn sót lại trong lòng cậu, Voldemort muốn thấy thế giới mới mẻ, bạn gái cũ của cậu muốn nhiệt tình, bọn họ ra đi chẳng có gì sai, vốn đâu cần hy sinh bản thân chỉ để tình yêu của người khác được trọn vẹn, dù rằng người ấy có thể chết vì ta... Thế gian trăm mối, được gặp gỡ nhau đã là may mắn trên đời rồi, đành rằng hiểu vậy, nhưng đau vẫn là đau.

“Tôi còn đau vì chúng ta sẽ thành người xa lạ, tôi còn đau vì em chẳng yêu tôi.” NoNight viết.

“Tôi cũng thế.” Võ Đại Lang thầm đáp lại trong lòng.

(*) đầu tiên là “gan hấp”, thiết ra nó hông phải hấp ;_~ Du xoắn ra vậy chỉ vì khi đọc cách làm thì nó có vẻ là vậy, còn nguyên bản nó là vậy “phần can – ”, sát nghĩa nhứt thì có lẽ là “gan hồng” – ý là gan nấu tái tái :”x ~ rồi rắc gừng thái chỉ lên x”)) ~ hợ, lựa gừng đi Đại Võ x”))

~(*) caramel nướng (Crème brûlée): bánh flan với caramel được đốt hơi cứng và có thêm vị đắng của đường khi đốt.

(*) Mỹ Lệ Hoa: công viên giải trí Mỹ Lệ Hoa (Miramar), vừa là khu vui chơi giải trí vừa là trung tâm mua sắm hiện đại ở Đài Bắc :”> ~ chắc nó giống mấy cái resort bụi bụi ở mình, vô cái là chỉ có dốc túi ra tiêu cả ngày hông chán =))))

~(*) núi Hợ Hoan: một địa danh du lịch tại Đài Loan (là núi thiết a :”x)

~(*) dép lê xanh trắng: =)))~ từ từ mắc cười quá =)))~ tại cái tên nó quá cụ tỉ =)))~ làm người ta lúc đầu ko dám hiểu =)))~ lúc sau tra ra hình rồi thì thành ko dám tin =))))~ đây dòm hình đi các tình yêu =)))

~cái của này ở nhà bạn gọi nó là dép xộp đi nhà vệ xinh =))))))))~ và quả nhiên là xanh trắng =)))

~ở còn vụ Voldemort =)))~ nếu các nàng đã từng thử tra, thì “kẻ mà ai cũng biết là ai đấy” của Lý Lan, nguyên gốc nó là “You know who” =)))~ và với mỗi bản dịch ở các ngôn ngữ, tên chàng lại được chêm một cách khác nhau =)))~ với bản tiếng Trung (nội địa), thì chàng là “ (thần bí nhân)” (a.k.a người bí hiểm =)))

~còn trong tiếng Đài, chàng là... “ (na cá nhân)” (a.k.a “Người đó”).

—

8. Chương 8

Thứ hai, Khuru Thiên về, nghe chuyện Lý Dĩ Thành đi chơi một mình với Dương Tiểu Văn, cậu chàng sừng sừng phản đối, “Võ Đại Lang là loại có tiếng trong giới đó, tôi không muốn có ngày phải hóng cả chuyện lùm xùm của bồ đâu.”

“Ông biết tôi là dị tính ái mà.” Ừ thì chuyện người đồng tính dị tính đến với nhau không phải chưa nghe, nhưng trong khi Dương Tiểu Văn chẳng làm gì quá giới hạn, cậu không muốn đoán già đoán non cho một người, hơn nữa cậu và Khuru Thiên chính là minh chứng hùng hồn cho tình bạn đứng nghĩa giữa hai giới đấy thôi.

“Hóng chuyện của tụi dị tính còn thú vị hơn nhiều.” Khuru Thiên nói rất chi nghiêm túc, “Mà nữa, Lý Dĩ Thành, bồ đừng có mở miệng nói bồ là dị tính ái thì bồ ngon với tôi, ông căn bản đâu có coi bồ là dị tính, bạn tốt nhất ở cùng nhà với bồ đồng tính, đi thì bồ đi gaybar, web thì bồ vô web đồng tính, bồ sống giữa thế giới của tụi này, trong bụng bồ cũng chẳng phân biệt đồng tính với dị tính có gì khác nhau, xĩa cái đầu ngón tay út cũng đủ bẻ bồ cong queo rồi, bồ thì ăn nhằm gì hả? Bồ mà là đối thủ của ông chắc?!”

“Chẳng qua ông thất tình, đau đời quá mới cần tìm người bầu bạn thôi.” Lý Dĩ Thành ngẫm nghĩ một lát, “Cứ coi như tôi làm việc thiện tích âm đức đi, biết đâu lại chăm chút được thêm ít duyên trần.”

“Bạn bè trong giới ông cả đồng, việc gì phải tìm cái đồ dị tính ái nhà bồ?”

Lý Dĩ Thành cũng đã nghĩ qua chuyện ấy, “Chắc vì đám bạn ấy cũng là bạn Voldemort luôn, nên ông không muốn Voldemort biết ông bị thê thảm vậy.”

“Voldemort là sao...”

“À người cũ của Võ Đại Lang.” Lý Dĩ Thành hứa hẹn, “Tôi sẽ chú ý mà.”

Chiều tháng một, trời tối thật nhanh, Lý Dĩ Thành bớt ít thời gian đi khám nhãn khoa, mắt trái của cậu hơi bị hiếng, trước kia học bài nhiều khi thấy lèm nhèm, lúc người mệt mỏi lại nhìn một hóa hai, từ hồi đi làm, công việc nhiều càng khiến nhãn cầu bị lệch hơn, gần đây càng ngày cậu càng không kiểm soát được bên mắt ấy, thậm chí nhìn hình khối cũng thấy mờ ảo, coi bộ đã đến mức không thể không làm phẫu thuật.

Cũng chỉ là mổ laser đơn giản, qua ngày hôm sau là ra viện được rồi. Ngày mổ đã hẹn là mừng 3 tháng 2, Lý Dĩ Thành sắp xếp cả kỳ nghỉ đông của mình vào tầm ấy, mổ xong nghỉ lại Đài Bắc ba ngày, rồi về Đài Trung ăn Tết, cậu không định nói cho ba mẹ biết, đỡ mất công hai cụ già phải tàu xe lên Đài Bắc, cậu chỉ nói cho mình Khuru Thiên, bảo cậu ta xin nghỉ trước đi, tới bữa mổ thì đến trực chăm nhau một tí.

Sau vụ nhuộm tóc cuối tuần, Dương Tiểu Văn bắt đầu dính miết lấy Lý Dĩ Thành.

Tính tình Lý Dĩ Thành ôn hòa, dễ trò chuyện, hai người đồng bệnh tương lân, lại ở hai ngõ sát vách, rõ là phao cứu sinh lý tưởng. Biết tính Lý Dĩ Thành không ưa chủ động, nên lần nào anh ta cũng tự mở lời hẹn đi ăn tối hay ăn khuya cùng nhau.

Còn Lý Dĩ Thành thì nhớ lại lời cảnh báo của Khuru Thiên, vậy là nhân những dịp gặp nhau càng lúc càng nhiều hơn, cậu cũng ngồi tỉ mỉ quan sát lời ăn tiếng nói của Dương Tiểu Văn, bắt quá anh ta từ đầu tới cuối chẳng hề có hành động gì thái quá, thậm chí nhờ vụ thăm dò ngầm nghĩa, cậu lại bắt đầu có cảm giác khác hẳn về Dương Tiểu Văn.

Nếu bảo hẹn hò với con trai, thì từ ngày biết hóng chuyện hội đồng tính đến giờ, chỉ có duy nhất Dương Tiểu Văn khiến cậu chú ý, cậu đặc biệt có cảm tình với tính cách của Dương Tiểu Văn, kể cả đụng chạm tay chân với anh ta cũng không thấy ghét, lắm khi cậu tưởng tượng cảnh mình với Dương Tiểu Văn trên

giường... ừ cũng chẳng có gì khó chịu, thậm chí còn thấy hơi hơi tò mò, sở thích của bọn họ giống nhau, tâm hồn cũng tương đồng, có thể dễ dàng nhận ra những tâm sự dù rất thoáng qua của nhau, im lặng ngồi bên nhau chỉ khiến cậu thấy thật yên bình dễ chịu. Thì ra trên đời còn loại con trai mình chấp nhận được, Lý Dĩ Thành thầm nghĩ.

Tối thứ sáu, Khưu Thiên lại chuẩn bị cùng Tiểu Đồng biến đến thế giới ngọt ngào của đôi ta, cơ mà mới ra đến cửa, Khưu Thiên đã nghiêm mặt cảnh cáo Lý Dĩ Thành: “Tôi-thật-tình-không-muốn có ngày phải coi chuyện bùm xùm của bồ đầu đó.”

Không muốn thì bỏ ở nhà với tôi đi~ Lý Dĩ Thành lăm răm quặc lại. Bất kể có tình nguyện hay không, Lý Dĩ Thành và Dương Tiểu Văn cũng đã bắt đầu có thế giới riêng của bọn họ.

Hai hôm trước Dương Tiểu Văn rủ Lý Dĩ Thành thứ sáu đi ăn lẩu, hai người hẹn ở một quán lẩu quận Đông, có đi với nhau Lý Dĩ Thành mới thỏa mãn phát hiện ra, Dương Tiểu Văn không chỉ là bạn xem phim hợp cạ, mà còn là bạn ăn lẩu thứ xịn, ngoài gừng thái chỉ ra, món gì anh ta cũng ăn được, có thể xếp vào loại vô cùng dễ nuôi. Mà với lối vừa kén ăn nghiêm trọng vừa sợ đồ nóng như mèo của Lý Dĩ Thành, phải nói là Dương Tiểu Văn chăm chút phục vụ được từ A đến Z, mọi loại nguyên liệu đều phải xác nhận trước là món Lý Dĩ Thành thích mới thả từng thứ vào lẩu, Lý Dĩ Thành không ăn gì anh ta không ăn đó, trà Ô Long luôn luôn rót đầy, lại còn cẩn thận canh nồi, không để sa-tế trào sang nồi trong(*), đồ ăn chín tới thì vớt ra đĩa, rồi đợi nguội bớt mới đưa Lý Dĩ Thành ăn.

“Được đó được đó, công phu hầu hạ của anh sắp sánh kịp tiểu thiên tử rồi đó.” Lý Dĩ Thành thích chí híp mắt, cậu biết những cử chỉ của Dương Tiểu Văn không phải kiểu cách hay ân cần, mà chỉ đơn giản là dịu dàng thuần túy, giống như Khưu Thiên.

“Ai nha, tạ ơn Bộ hạ ban khen~” Công phu ba hoa của Dương Tiểu Văn cũng ngang ngửa Khưu Thiên luôn.

“Ban thưởng~ hai lượng vàng.” Lý Dĩ Thành hào phóng vung tay.

“Tạ chủ long ân~” Dương Tiểu Văn cầm cái chén nhựa cùng một cái vào chén của Lý Dĩ Thành, “Hai lượng vàng để mang đi BF nhậu chơi.”

Ra khỏi quán lẩu, hai người tập tễnh đi bộ trong một con hẻm nhỏ của quận Đông, coi như đi cho tiêu cơm, Lý Dĩ Thành một tay xoa xoa bụng, nhướn mắt nhìn Dương Tiểu Văn, tự nhiên lại cười cười. Dương Tiểu Văn chẳng hiểu mô tê gì nữa.

“Không có gì, tôi chỉ thấy hay thật, một tháng trước chúng ta còn ngồi nhìn nhau ở BF, tên cũng chẳng biết, giờ thì anh gấp đồ ăn cho tôi, lại còn cùng nhau đi dạo.”

Dương Tiểu Văn cười ỉu xù: “Ừ phải, nửa tháng trước anh còn đang để dành tiền mua quà Valentine năm nay.”

Ra-đa hóng hớt trong Lý Dĩ Thành lâu lâu cũng sẽ ngóc lên giống như Khưu Thiên, ví như lúc này, “Chứ anh giải quyết vụ đau thương từ Tân Điểm đến Bắc Đầu thế nào?”

“Chơi điện tử và chạy bộ.” Dương Tiểu Văn đáp nhanh gọn.

“A... nam tính dữ.”

“Biết sao được, anh là dân kỹ thuật, đâu biết làm thơ để trút nỗi niềm thương thu nhớ hạ~ chỉ còn cách hành hạ bản thân đến mệt chết đi thôi.” Dương Tiểu Văn nhún vai, giọng nói có chút tiếc nuối, “Lúc trước trên forum có một người viết chuyện thất tình hay lắm, câu nào cũng nói trúng tâm trạng anh, anh đã mệt lử đến mức đọc phải bất cứ thứ gì sâu thẳm đều muốn phát run cả người, lúc đó thật chỉ hận văn ấy không phải tự tay mình viết ra, tiếc là hồi này không thấy nữa, mà có khi cậu ta cũng khỏi hẳn rồi, muốn mừng thay cho cậu ta đấy, mà lại thấy tiếc văn chương của cậu ta.”

Lý Dĩ Thành nín thinh, thậm chí một câu làm như tiện thể hỏi đó là ai vậy cũng không mở miệng nói được.

Bọn họ cứ thế dung dăng sóng vai nhau đi, dọc đường không ai nói năng gì nữa, sự im lặng lại tới chiếm cứ giữa những câu chuyện của họ như thường lệ, và trong im lặng vẫn là một mối liên kết dịu dàng, hình như Dương Tiểu Văn định nói gì đó, nhưng quay mặt đi châm một điếu thuốc rồi lại thấy mây êm gió lặng, chỉ

còn những vụn tro li ti rơi từ đầu thuốc lập lòe cháy, rồi khẽ khàng tan biến trong đêm đông Đài Bắc rực rỡ phồn hoa.

Hai người chậm rãi thả bước qua tiệm áo phong quen của Lý Dĩ Thành, “Vào xem đi.” vừa vào tiệm một cái là Lý Dĩ Thành rơi thẳng vô cơn hăng say lựa đồ không nhìn đến ai nữa luôn. Dương Tiểu Văn vào theo, quay đầu ngắc ngứ xung quanh, “Tiệm này anh cũng hay đến.”

“Ồ, tôi biết, anh cướp áo phong của tôi.” Lý Dĩ Thành vô thức đáp, lời vừa buột khỏi miệng, não lập tức bình tĩnh, thôi tiêu tiêu tiêu tiêu rồi...

Mới đầu Dương Tiểu Văn cũng chưa kịp phản ứng gì, anh ta chỉ hơi ngẩn người, rồi sau đó mới quay lại nhìn Lý Dĩ Thành vô cùng-vô cùng-vô cùng chăm chú.

Lý Dĩ Thành cầm đầu vào núi áo phong, ra sức lờ đi ánh mắt sầm soi chăm chăm của Dương Tiểu Văn, trong bụng đã muốn xào xáo từng bình trăm phương nghìn kế, nghĩ xem phải lèo lá làm sao để hù dọa được đồng chí dân kỹ thuật Vô Đại Lang cho qua chuyện.

“Em...” Dương Tiểu Văn chậm rãi mở miệng.

“Ai nha~ vâng vâng là tôi đây.” Trời ơi trời cái miệng lưỡi chanh chua bán trời không văn tự của mày đi đâu mất rồi~~ Lý Dĩ Thành thầm la rầm rĩ, “Hi, khỏe không Vô Đại Lang?” Cậu cắn lưỡi, cam chịu bồi thêm một câu.

“...” Dương Tiểu Văn sấn tới, cặp cổ Lý Dĩ Thành, “Nào đi, ta tới BF từ-từ-tâm-sự nào.”

Lý Dĩ Thành còn chưa kịp lật coi xong cái áo đã bị Dương Tiểu Văn lôi đến BF, cậu nhớ lại lời cảnh cáo của Khuê Thiên, cậu tới BF một mình với Dương Tiểu Văn, ngồi đúng chỗ độc quyền của anh ta và bạn trai cũ. Rồi cậu cũng sẽ thành mục tiêu cho người ta hóng hớt.

Vào quán, ngồi xuống rồi, phục vụ đã bưng bia ra. “Nói đi.” Dương Tiểu Văn vào đề luôn.

Có gì mà nói a, Lý Dĩ Thành thầm nghĩ, “Thì tôi là NoNight, coi Bất Dạ Thành chưa? Phim Kim Thành Vũ ấy, biết không hở? Bất Dạ Thành, Tiểu Thành ngày đêm thức trắng về bài trả nợ, NoNight ấy, hiểu chưa hiểu chưa?” tự Lý Dĩ Thành còn thấy khả năng sắp xếp ngôn từ của mình đang vô cùng nham nhở.

Dương Tiểu Văn cầm cốc bia lên uống một hớp, chậm rãi nói: “Anh muốn hỏi, một người dị tính như em, tại sao phải vào forum đồng tính để post bài kể chuyện thất tình.”

“A... cái này a...” Lý Dĩ Thành bắt đầu đấu tranh tư tưởng, vụ đầu độc hội đồng tính thôi đừng cho đồng chí đồng tính nào ngoài Khuê Thiên biết là hơn, “Thì vì vừa hay có nick, với lại trên đó không ai biết tôi, thật tình tôi chỉ muốn có chỗ trút tâm sự thôi.”

“Tôi đảm bảo không hề định đùa giỡn tình cảm của mọi người đâu mà.” Lý Dĩ Thành nói thêm.

“Anh biết em không phải người như thế.” Dương Tiểu Văn nhìn Lý Dĩ Thành, “Chứ chuyện quần áo đó là sao, nói anh nghe được không?”

Lý Dĩ Thành lập tức kể một lèo vụ duyên tình đứt gánh của cậu với cái áo phong màu xám nọ, nói xong còn ầm ứ bồi thêm một câu: Đồ người xấu.

“Cái đó à?” Dương Tiểu Văn nghĩ nghĩ một hồi, “Đó là Voldemort mua tặng anh, hồi đó anh đã biết tiệm ấy đâu.”

Lý Dĩ Thành ngớ người, vậy là Dương Tiểu Văn bị hận oan nguyên một năm rưỡi, “Thì ra Voldemort đúng thật là người xấu.”

Dương Tiểu Văn bật cười, “Thật ra cậu ấy không phải người xấu, cậu ấy chỉ không yêu anh thôi, anh sẽ không vì thế mà bêu xấu cậu ấy đâu.”

Càng ngày Dương Tiểu Văn càng chủ động nhắc đến Voldemort nhiều hơn, Lý Dĩ Thành biết đó là dấu hiệu tốt, khi đã có thể nhìn lại và ngẫm nghĩ về một nỗi đau, ấy tức là sự tổn thương đã không còn quá mãnh liệt nữa rồi.

“Hồi này em viết ít quá, sắp ổn rồi sao?” Dương Tiểu Văn cúi xuống, hỏi mà không nhìn mặt Lý Dĩ Thành.

“Còn ba phần tư, cơ mà ngân ấy vẫn trong mức chịu đựng được, thường ngày vẫn sống tốt, không sao.” Đau đớn giờ đã thành một phần cuộc sống của tôi rồi.

“Lúc nào rảnh thì lên viết một chút đi, đọc văn của em có cảm giác thích thú giống như đau khổ của mình được viết thành lời vậy.” Dương Tiểu Văn nói, “Anh cũng thấy đỡ phần nào.”

“Ồ.” Lý Dĩ Thành nhớ lại mấy bài mình gửi hồi này, toàn là cảm hứng Dương Tiểu Văn khơi dậy cả, nếu cậu thực sự có thể viết bằng hết nỗi mình ra, vậy phải chăng sẽ đến một ngày cậu không còn luyến tiếc đau khổ nữa?

“Hồi đó tôi bị trầm uất, bị Khưu Thiên ép đi Ngũ Tổng khám tổng quát thần kinh, ngày nào cũng phải uống thuốc mới ngủ được.” tự nhiên cậu muốn nói tiếp, “Bác sĩ ấy nổi tiếng lắm, nhưng lần nào ông cũng đòi nghe tôi nói chuyện xong mới chịu cho thuốc, cứ thế chùng hai tháng, tình hình vẫn chẳng có gì khá hơn, đến một bữa phòng khám ấy đổi qua một bác sĩ trẻ hơn, anh ta nghe hết chuyện của tôi rồi, chỉ nói có một câu.”

Dương Tiểu Văn ngẩng lên nhìn Lý Dĩ Thành, im lặng lắng nghe.

“Anh ta nói, chuyện đó không phải lỗi của cậu, cậu phải bình phục thôi.” Lý Dĩ Thành nói, “Tôi lái xe từ bệnh viện về, vừa đi vừa khóc, đó là lần cuối cùng tôi đi khám tâm thần, ngay mấy hôm trước Giáng Sinh ấy.” Thì ra cho đến cùng cậu chỉ cần có một người nói với cậu, cậu không hề sai.

Lý Dĩ Thành lại nhìn Dương Tiểu Văn, “Đó không phải lỗi của chúng ta, họ có quyền chọn lối đi cho mình, họ càng không có nghĩa vụ mang ta theo, vì thế chúng ta đều phải ổn thôi.”

Dương Tiểu Văn im lặng hút hết một điếu thuốc, tàn thuốc rơi lả tả xuống mặt bàn màu đen, Lý Dĩ Thành vô thức thò ngón tay búng búng, “Ừ.” rốt cuộc Dương Tiểu Văn mở miệng, một chữ ngắn ngủi, mà luẩn quẩn vang mãi giữa hai người.

Tính tình Lý Dĩ Thành lạnh nhạt, nhưng đã đau khổ thì bộc lộ mãnh liệt ra ngoài, giống như tượng đất sét nứt toác hay bị bào mòn vì gió mưa, chỉ cần bị đụng chạm khe một cái, là đau đớn như ầm ầm dâng lên khắp tứ chi mình mẩy, và Dương Tiểu Văn dịu dàng xuất hiện, chậm rãi mơn trớn, để cậu không bị một chút nào xáo động.

Dương Tiểu Văn tính tình điềm đạm, một khi đau đớn lại giữ sâu trong lòng, không phô trương không lộ liễu, nỗi đau của anh ta giống như dây leo dai dẳng, chậm rãi găm sâu, rồi chờ chực giằng xé tâm can, còn ánh mắt Lý Dĩ Thành thì bình thản, khi cậu nhìn Dương Tiểu Văn, mọi vương vấn khúc mắc trong anh ta tự nhiên được xoa dịu.

Hai lối đau khổ tuyệt nhiên không giống nhau, nhờ câu cổ vũ của một bác sĩ trẻ mà cùng thận trọng đi đến hồi kết.

“Thật ra đau khổ để đó về già cũng có thể lấy ra ăn chung với cơm.” Lý Dĩ Thành đột nhiên đá xéo một câu.

“Nếu biết sẽ quen nhau thế này, đánh chết anh cũng không gửi tin nhắn.” Dương Tiểu Văn thoáng cái đã bật cười.

“Tôi biết anh viết chẳng qua để tự viếng hồn mình.”

“Ừ, thật ra lúc ấy đã biết trước kết quả rồi, nhưng vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc, đọc văn em viết xong, tự nhiên mới hiểu ra mình phải chấp nhận đau thương thôi.” Dương Tiểu Văn cũng giải bày, “Hôm qua anh lên forum, thấy Voldemort cũng đang online, ID của cậu ấy còn nhấp nháy màu bạc, anh cũng giật mình, thì ra mình vẫn chưa xóa nick cậu ấy khỏi list bạn thân.”

“Cậu ta thấy anh không?”

“Không, vừa hay lúc ấy anh đang ẩn danh, check lại hệ thống.”

“Mộng Cầu Vòng có chế độ ẩn danh sao?”

“... Anh là admin a, muốn gì có nấy, muốn có không, nịnh nọt người ta đi, anh sẽ lên cài thêm quyền cho.” Cái mặt Dương Tiểu Văn lúc này đích thị là vô sỉ, “Haizz, lại nói, sau đó... sau đó anh nhìn ID của cậu ấy

một hồi, rồi cắn răng xóa khỏi danh sách bạn tốt, vậy là từ giờ ID ấy không sáng nữa, thì ra sáu năm trời với màu bạc nhấp nháy cũng chỉ là ảo ảnh mà thôi.”

“Thứ gì tỏa sáng rồi cũng đến lúc tàn lụi, nghĩ được vậy là xong.”

“Thứ gì tỏa sáng rồi cũng đến lúc tàn lụi...” Dương Tiểu Văn trầm nhắc lại, Lý Dĩ Thành không sao lý giải nổi tia ưu tư thấp thoáng trong đáy mắt anh ta có ý nghĩa gì.

“Muốn tôi viết thành câu đối dán lên gáy anh không?”

Dương Tiểu Văn giật mình bật cười, “Câu này của em, làm anh không biết có nên cho em vào danh sách bạn tốt không nữa.”

“Không vấn đề, tôi lên ít lắm, anh cho thêm cũng chẳng để làm gì đâu.” Lý Dĩ Thành tuyệt nhiên không đề ý đến mấy vụ thêm bớt trên mạng ấy.

Hơn nữa, thứ không tỏa sáng rồi cũng vẫn lụi tàn mà thôi.

(*) nôi trong: cái này là bạn chế ra ==))~ thiết ra cái nôi lấu của các bạn jai nó như này:

vàng, đó, chia làm 3 lần, mỗi lần bỏ nguyên liệu và gia vị khác nhau, có “nôi trong”, “nôi đỏ” blah blah~ theo bạn hiểu thì “trong” là lần hồng cay, nên Đại Võ ảnh đương thì triển thần công giữ sa tế nó hồng fi từ nôi này qua nôi nọ đặng bạn Thành bản ứ ăn được ==))

~

9. Chương 9

Rời khỏi BF, Dương Tiểu Văn đi cùng Lý Dĩ Thành về tới dưới nhà cậu, đã quá 12 giờ đêm, “Lên nhà ngồi đi.” Lý Dĩ Thành nói, cậu biết Dương Tiểu Văn cũng chẳng muốn về nhà ở một mình suốt ngày cuối tuần.

Như thường lệ, cậu chỉnh đèn phòng khách thành tối mờ, bỏ CD Chet Baker vào máy nghe đĩa, rót một ly rượu vang đưa cho Dương Tiểu Văn, “Rượu này sắp hết rồi, Tiểu Mã bảo phải đợi đến cuối năm mới có hàng, nên đang còn thì cô mà uống đi.” Lý Dĩ Thành nói.

“Như bình thường thì phải bảo người ta bớt uống đi để dành chứ.” Dương Tiểu Văn nhấp một chút rượu.

“Tôi là loại người mở hộp cơm ra là phải ăn đùi gà trước.” Lý Dĩ Thành nói, “Nếu không kiểu gì Thiên Thiên cũng giành mất.”

Cậu để Dương Tiểu Văn ngồi trong phòng khách, còn mình vào tắm ừ một cái.

Ra khỏi phòng tắm, thấy Dương Tiểu Văn vẫn ngồi dưới thảm, lưng dựa chân ghế sofa, chai rượu vang đã bị uống hết quá nửa. Trên sofa có mấy tấm nệm ôm và khăn lông mỏng, Lý Dĩ Thành cũng rót một ly rượu, trèo lên sofa nửa nằm nửa ngồi, kéo cái khăn lông phủ ngang người, tán gẫu với Dương Tiểu Văn. Lý Dĩ Thành kể mối nghiệt duyên của cậu với Khưu Thiên, rồi chuyện cậu vừa vô Đại học đã bị đầu độc như nào, Dương Tiểu Văn thì kể đầu đuôi anh ta đã công khai ra sao, cả vụ bị admin đời trước ngấm trúng, và bị túm cổ ép làm admin Mộng Cầu Vòng.

“Làm admin khổ thật nhì, toàn nghĩa vụ công ích không à.” Lý Dĩ Thành vẫn thấy lạnh, lại thò tay với một cái nệm để ôm.

“Bao giờ cũng có người sẵn sàng làm đấy chứ, có thể cống hiến hết mình cho anh em anh cũng thấy thỏa mãn, với lại có làm cũng chỉ còn đến năm thôi.”

“Sao thế? Anh tính từ chức admin hử?”

“Em không biết à? Mộng Cầu Vòng chỉ hoạt động đến năm sau thôi.”

“Hơ, Khứu Thiên chẳng nói gì với tôi cả, tôi đâu biết được.” mà Lý Dĩ Thành nghi chính Khứu Thiên cũng không biết.

“Vậy để tiểu nhân bấm tấu~” thoáng cái Dương Tiểu Văn đã thành thầy kể chuyện ngà ngà say, “Thực ra bí mật lớn nhất của Mộng Cầu Vòng ấy là...” Dương Tiểu Văn hít một hơi, “Admin đầu tiên, kiêm nhân vật hậu trường tài trợ cho forum, là một chị thẳng-nữ!”

“A?” Lý Dĩ Thành tròn mắt, nhòm dậy khỏi lưng ghế sô pha.

“Chuyện này chỉ có thành viên lâu năm với các admin biết thôi, ấy là từ hồi năm 1996, lúc đó giới đồng tính không được như bây giờ, mọi người chỉ có một box nhỏ nhỏ, mở ké trong mấy forum cộng đồng lớn, mỗi chút mỗi bị tụi dị tính vô nhóm ngó hóng chuyện. Vừa hay có một hiệp nữ tỷ tỷ, cậu bạn thanh mai trúc mã của tỷ tỷ là gay, ngày ngày phải chứng kiến cảnh trúc mã chui rúc trong cái box nhỏ xíu xiu, cả bạn chơi bởi qua đêm cũng không kiếm được, trong cơn thịnh nộ uất hận, tỷ tỷ liền quyết định cờ khởi nghĩa, khai sơn lập trại, chiếm đất xưng vương...”

“Đại Võ huynh, mọi bữa ở nhà coi bộ huynh xem không ít phim chương bộ a~”

“Ai nha, Tiểu Thành hiền đệ, ta rảnh quá còn gì làm nữa a, lại nói hiệp nữ tỷ tỷ cũng là dân lập trình, tỷ tỷ mở Mộng Cầu Vòng, chi phí chín năm rồi đều là tỷ tỷ và đồng chí trúc mã cáng đáng, ngày mới thành lập tỷ tỷ có chấp bút một bài thơ, đến giờ vẫn còn dán trên đầu box chuyên dụng của các admin.” Dương Tiểu Văn húng hắng lấy giọng, lại nhấp thêm một hợp rượu, rồi hít sâu một hơi, chậm rãi ngâm nga.

“Hai ba box nhỏ chẳng chỗ chơi, rủ rủ lần chần hỏi mẹ ơi, mười năm chợt thấy cầu vòng mộng, chỉ mong đồng tính tiến lên thôi...”

“...”

“Tỷ tỷ học kỹ thuật a, em đừng đòi hỏi chi cho nhiều.” Dương Tiểu Văn cười, “Hai câu đầu là lý do thành lập forum, khỏi cần giải thích, còn hai câu sau thì nói về nguyện vọng của tỷ tỷ. Từ hồi đầu tỷ tỷ đã quyết định forum này chỉ mở cửa đúng 10 năm, từ hồi đó đã quyết định ngày chính thức đóng cửa rồi, 27 tháng 6 năm sau, ngày Bạo động Stonewall (*) ấy. Tỷ tỷ bảo qua 10 năm nếu mộng đã thành hiện thực, thì còn mơ làm chi nữa, còn nếu mộng không thành, mơ nữa cũng vô ích.”

“Chứ anh thấy mộng đã thành thật chưa?”

“Vẫn đương kiến thiết, cố gắng lắm đấy, ít nhất cũng đã tổ chức được diễu hành rồi.” Dương Tiểu Văn có chút sâu dờ, “Mấy thằng admin bọn anh đã bàn nhau xin nhận lại forum để tự quản lý, tỷ tỷ cũng đồng ý, dù gì đến giờ bà cũng muốn kệ luôn rồi. Qua Tết tỷ tỷ và trúc mã ca ca tổ chức nhậu xuân, đến lúc đó nói chuyện tiếp.”

Càng thân với Dương Tiểu Văn, Lý Dĩ Thành càng cảm thấy cuộc sống của mình thật mơ hồ, ngoài đi làm, cậu không có đam mê gì đặc biệt, không chủ động với người khác, và không nhiệt tình với mọi sự, thời Đại học chẳng qua là đàn anh nhờ thì cậu giúp, cũng chẳng phải vì muốn cống hiến hết mình cho hội nhóm gì, thật tình mình chẳng được gì nên hồn a

~“Sang năm party đóng cửa forum em cùng đi không, rảnh nữa thì đóng góp ý kiến đặt tên forum mới luôn.” Dương Tiểu Văn nói thêm.

“... Cầu Vòng của tôi không phải mộng.”

“Em cũng thành dân kỹ thuật luôn rồi hử.”

Lý Dĩ Thành bật cười, “Dân kỹ thuật mấy người dễ ưa thật đó.”

Dương Tiểu Văn quay đầu lại, nhìn Lý Dĩ Thành nằm ườn trên sô pha cười, đột nhiên anh ta nhòm dậy, nhoài người đến hôn Lý Dĩ Thành, khẽ khàng, giống như một linh hồn mềm mại vô tình lướt qua.

Lý Dĩ Thành nhìn Dương Tiểu Văn, nghĩ nghĩ, “Có mùi rượu.” cậu nói.

“Em đúng là quái nhân thật.” Dương Tiểu Văn mỉm cười, “Đúng ra phải đấm anh một cú, hay đẩy anh ra chứ.”

“Có phải chưa bị con trai hôn bao giờ đâu.” Lý Dĩ Thành bật cười, đến cả nụ hôn đầu cũng bị cha đàn anh mượn danh bề mặt thành công buổi diễn hành của hội đồng tính rồi cướp trắng trợn, “Tôi biết anh chỉ cần chút ít hơi ấm.” Lý Dĩ Thành vẫn nằm dài trên sofa, hai mắt sáng lấp lánh ôn hòa nhìn Dương Tiểu Văn.

“Ừ.” Dương Tiểu Văn nâng ly lên, uống cạn chỗ rượu vang còn lại, “Hôm nay em không nghe Billie Holiday.” “Nhạc của bà ấy làm người ta yếu đuối quá.”

Lý Dĩ Thành biết, nụ hôn này, chỉ là vì góc độ vừa vặn, không khí vừa vặn, mà chẳng có một chút gì mờ ám hay ham muốn. Dương Tiểu Văn cũng hiểu Lý Dĩ Thành biết, giống như trước nay bọn họ vẫn ngầm hiểu mọi suy nghĩ của nhau, hai người lẳng lặng ngồi tận hưởng bóng tối yên tĩnh, trầm mặc và bình thản. Đầu Dương Tiểu Văn tựa trên cánh tay Lý Dĩ Thành, cùng nghe Chet Baker hát hết hai bài.

Và Dương Tiểu Văn lại nhào tới hôn Lý Dĩ Thành một lần nữa, mới đầu chỉ là phớt qua rồi dần dần trở nên nóng vội và chiếm hữu, cho đến khi Lý Dĩ Thành thở hết nổi, cậu mới gượng đẩy Dương Tiểu Văn ra, gục đầu trên vai anh ta, hỗn hển cố lấy lại nhịp thở, Dương Tiểu Văn nhẹ nhàng áp tay lên cổ Lý Dĩ Thành, hai người lẳng lặng tựa vào nhau, không ai mở miệng, không gian vương vấn mùi hương xà bông vương trên người Lý Dĩ Thành. Sự dịu dàng của Dương Tiểu Văn không phải đương nhiên, chậm rãi mà nghiền ngẫm lại sẽ hiểu ra được ý đồ của anh ta.

Chet Baker hát đến những nốt cuối, bản nhạc lại dạo lại, một hồi lâu sau, Lý Dĩ Thành ngẩng đầu khỏi bờ vai Dương Tiểu Văn, ngồi thẳng dậy, cúi đầu để cho dòng suy nghĩ trôi mông lung trong não. Dương Tiểu Văn nhồm dậy, ngồi lên sofa cạnh Lý Dĩ Thành, đưa tay kéo lấy bàn tay phải đang ôm khăn lông của cậu.

Lý Dĩ Thành ngẩng lên, ngả người dựa vào lưng ghế sofa, nghiêng đầu nhìn Dương Tiểu Văn, đột nhiên bật cười nói, “Con người anh a...” giãi được nước mắt tới.

Dương Tiểu Văn cũng nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn lên mắt Lý Dĩ Thành, “Giải được nước mắt tới hả.” môi anh ta vẫn áp hờ trên mi mắt, khi anh ta nói, cậu cảm thấy lông mi mình khẽ rung rung ngứa, Lý Dĩ Thành lại cười thành tiếng, Dương Tiểu Văn vòng tay ôm cả Lý Dĩ Thành lẫn cái khăn, hôn cậu thật sâu, rồi cứ thế trượt môi xuống sườn gáy cậu.

“Để tôi nghĩ coi nào.” Đột nhiên Lý Dĩ Thành nói.

Dương Tiểu Văn dừng lại, vùi đầu vào hõm vai cậu, “Ừ, em không đánh anh là tốt lắm rồi.”

“Không, tôi biết.”

Đó chẳng qua chỉ là một lời mời gọi qua đêm thật bình thường, nếu đối phương là con gái, có lẽ Lý Dĩ Thành đã chủ động dẫn người ta vào phòng rồi, còn đây, tuy cậu không ghét Dương Tiểu Văn, cũng chẳng có trở ngại tâm lý gì, nhưng bảo thật sự bước chân qua giới hạn, Lý Dĩ Thành vẫn cảm thấy một chút bất an.

Ta là kẻ dị tính duy nhất trên cõi đời rồi, giờ ta lại đương tính liệu có nên lên giường với người cùng giới hay không~ Trong bụng Lý Dĩ Thành bắt đầu lơ mơ có cảm giác ngứa ngáy như đương tiền Kinh Kha qua sông Dịch. Cậu nhớ tới lời một người cùng làm từng hỏi sao cho cậu, “Chẹp, cung Thiên Xứng, tính tình mâu thuẫn, thiếu dứt khoát.” câu ấy còn vang vọng bên tai cậu, giờ ngấm lại mới thấy kinh hồn, có bảy chữ đó thôi mà đủ nói lên hết mọi loại cảm xúc rối ren của cậu.

Cậu cầm ly rượu vang lên uống cạn như Dương Tiểu Văn, rượu là món kích thích đặc biệt hiệu nghiệm, sức phán đoán của cậu sẽ thật dễ dàng bị mài mòn đi cùng với tri giác tê dại, để rồi cậu chỉ còn thuận theo cảm giác của cơ thể mà thôi. Dương Tiểu Văn vẫn ôm cậu, nhẹ nhàng thở trên hõm vai cậu, điểm điểm môi hôn, anh ta khiến cho chất cồn chậm chậm lan đi trong mạch máu, rồi lại ôm, cọ cọ cầm lên tóc mai Lý Dĩ Thành.

“Ừ.” Lý Dĩ Thành chỉ nói một chữ, rồi lại im lặng.

Dương Tiểu Văn ngẩng lên, ánh mắt lấp lóe xao động, anh ta nhìn đôi mắt bình thản của Lý Dĩ Thành, khẽ mỉm cười, và hôn cậu thật sâu. Lý Dĩ Thành kéo Dương Tiểu Văn đứng dậy, đi về phòng mình, động tác mới thật thản nhiên lưu loát, không vội vàng, không ngập ngừng.

Đây là lần đầu tiên Dương Tiểu Văn vào phòng Lý Dĩ Thành, dù đương lúc dục vọng tăng vọt, lối bài trí trong phòng vẫn hấp dẫn được sự chú ý của Dương Tiểu Văn. Bốn bức tường mỗi bức một màu, xanh sẫm,

cam tươi, ghi xám, và lam nhạt, trên mặt tường xanh sẫm dán đủ loại giấy ảnh, poster, tờ rơi, anh ta thấy cả cuống vé xem phim Tàu Tốc Hành Bắc Cực dán cạnh poster phim cắt từ tạp chí, bên cạnh còn móc một cái lông chim màu hồng đào vô cùng kì dị.

Lý Dĩ Thành không nói gì, chỉ đứng cạnh Dương Tiểu Văn, cùng anh ta nhìn ngắm căn phòng mình, hình như rất lâu sau đó, mà cũng có thể chỉ mới qua một giây, Dương Tiểu Văn quay lại nhìn Lý Dĩ Thành, nói: “Trường phòng này mới là em hả.” Lý Dĩ Thành nhún nhún vai, để cho Dương Tiểu Văn kéo cậu lên giường.

Lý Dĩ Thành nghe được những tiếng vang vọng như cả cơ thể bỗng bồng bềnh trôi nổi, đó là bản năng khao khát nhục cảm của xác thịt, giữa những nụ hôn hòa cùng mồ hôi nóng bỏng, chỉ là dục vọng, hơi ẩm ướt được trong đêm đông chẳng kể là bao, một lần cậu đau đến ứa nước mắt, và rồi lại lập tức bật cười vì khoái cảm.

Dương Tiểu Văn dẫn dắt tất cả, đó là phần nào cái lợi của tri kỷ, nhưng anh ta không hề hỏi có phải đây là lần đầu cậu cùng với người đồng giới hay không, cậu cũng không nhắc đến, ấy là lựa chọn của cậu, tự mình lựa chọn, tự mình gánh chịu, Dương Tiểu Văn vốn không cần phải tham chuyện bao đồng.

Sáng hôm sau Lý Dĩ Thành tỉnh dậy, Dương Tiểu Văn đang đứng chăm chú nhìn những tấm hình dán trên bức tường màu xanh, Lý Dĩ Thành im lặng nhìn dáng lưng anh ta. Nhận ra cậu dậy, Dương Tiểu Văn quay lại bước tới bên giường, đưa tay vuốt tóc cậu, “Em ngủ thêm đi, anh về tắm qua, rồi mua gì cho em ăn.”

“Ừm, khóa nhà trong ngăn tủ cạnh cửa sắt, tôi muốn ăn bánh mì ốp-la thịt nguội.” Lý Dĩ Thành mơ màng nói, lại nhắm mắt ngủ tiếp, đến khi nghe tiếng đóng cửa sắt mới hơi giật mình, cảm giác như hơi ẩm ướt bay đi một chút. Không được để Khưu Thiên biết, kiểu gì cũng bị giết, ấy là ý niệm cuối cùng xuất hiện trong đầu trước khi cậu lại chìm vào giấc ngủ.

Chiều thứ bảy, hai người ở nhà Lý Dĩ Thành cả buổi, Lý Dĩ Thành cuộn tròn trên giường đọc một cuốn sách tên “Phượng Nam trắng”, Dương Tiểu Văn lúc thì ngồi nhìn bức tường màu xanh, lúc thì dùng máy tính của Lý Dĩ Thành lên Mạng Cầu Vòng xử lý việc forum, lâu lâu lại đứng lên pha trà rót nước hầu hạ Lý Dĩ Thành. Cuối cùng anh ta rút một cuốn sách trên giá sách của Lý Dĩ Thành, ngồi dựa lưng cạnh giường, chăm chú đọc.

“Coi gì say sưa vậy?” Lý Dĩ Thành vừa dứt được khỏi cuốn sách, gơ chân đá đá Dương Tiểu Văn.

“Lawrence Block, em có đủ bộ của ông ấy nhé.” Dương Tiểu Văn đáp mà không ngẩng lên.

“Năm nay ông có triển lãm sách đó.”

“Triển lãm sách tháng hai chắc có ông đó.”

Hai người nói gần như một lúc, Lý Dĩ Thành đột nhiên chồm dậy nhào về phía Dương Tiểu Văn, gơ tay đập một cái ngay trán anh ta, hậu quả là long thể còn đương bất an, chưa gì đã ngã xoài lên người Dương Tiểu Văn.

“Vậy mà em tin a.” Dương Tiểu Văn dở khóc dở cười, vòng tay nửa ôm nửa kéo Lý Dĩ Thành dậy, “Bữa đó cùng đi đi.”

Lý Dĩ Thành đáp “Ừ”, coi như đồng ý. Hai người lại ngồi trên giường tán gẫu chuyện Lawrence Block, rồi chuyện phòng ốc màu mè sắc sỡ, “Phòng này giống như em ấy, chỉ đứng ngoài cửa thì tuyệt nhiên không thể nhìn ra trong phòng có bao nhiêu màu sắc sinh động.” Dương Tiểu Văn quay đầu nhìn khắp phòng, “Bất quá hầu hết mọi người mới đến cửa đã bị lạnh cứng chết mất tiêu rồi.”

“Anh còn sống phây phây đấy thôi.” Lý Dĩ Thành lơ đãng đáp.

“Ấy là quần áo anh dày.” Dương Tiểu Văn đáp rất chi vênh vang. Mặt anh cũng dày luôn, Lý Dĩ Thành thầm bồi thêm một câu.

Tối đến, Dương Tiểu Văn lại nhuộm tóc cho Lý Dĩ Thành. Trước lạ sau quen, lần này Dương Tiểu Văn có nghề hơn hẳn, anh ta vừa quẹt thuốc vừa kể chuyện gia đình mình cho Lý Dĩ Thành. Anh ta sinh ra và lớn lên ở Đài Bắc, ba mẹ về hưu rồi thì chuyển về quê cũ ở Hoa Liên, thế nên thân là người Đài Bắc xịn, năm mới anh ta vẫn phải về núi Hoa Liên ăn Tết. Lý Dĩ Thành giờ mới biết Dương Tiểu Văn có một phần dòng máu thổ dân (*), trách nào gương mặt nét nào ra nét đó.

“Có một phần tư thôi, từ bà anh mà, nhìn không rõ lắm há.” Dương Tiểu Văn nói, “Bất quá họ xuống Đài Bắc từ lâu lắm rồi, trên núi bà anh vẫn còn một mảnh đất, ba mẹ anh sống ở thành phố cả đời, đến lúc nghỉ hưu mới quyết định về làm vườn trồng rau. Ở trên đó thì chẳng có gì, nhưng được cái phong cảnh đẹp lắm.”

“Chứ bà là dân tộc gì?”

“Vốn là Thái Nhã, mới năm ngoái thì đổi thành dân tộc Thái Lỗ Các.”

“Đổi vậy cũng được nữa hả?”

“Ừ kể ra thì hơi rắc rối...”

Rồi Lý Dĩ Thành cứ thế chào đón mái tóc đen trở lại cùng sự tích các dân tộc rắc rối nhì nhằng.

Tối hôm đó, Dương Tiểu Văn vẫn ngủ lại nhà Lý Dĩ Thành, anh ta chỉ lẳng lặng nằm sau lưng ôm cậu, tình nguyện chia sẻ một chút hơi ấm giữa đêm đông.

Hôm sau là chủ nhật, hai người ngủ thẳng đến mười giờ mới bò dậy, ăn sáng xong, Dương Tiểu Văn ra về. Lý Dĩ Thành thân nhiên nói Bye, không hỏi anh ta đi đâu giờ, anh ta cũng chẳng nói.

Dục vọng qua đi, họ đơn giản chỉ là những người bạn, cuộc sống thường nhật vẫn tồn tại khoảng cách như cũ, thực ra mà nói, trong lòng Lý Dĩ Thành, Dương Tiểu Văn đã thành “hơn là người dưng, chưa đủ làm bạn”. Chỉ có Khuru Thiên mới xứng cho Lý Dĩ Thành gọi là bạn bè. Dương Tiểu Văn hiểu điều đó, anh ta chưa từng tìm hiểu quá sâu về Lý Dĩ Thành, anh ta chủ động đưa tay đòi hỏi, Lý Dĩ Thành đồng ý cho anh ta bao nhiêu, anh ta sẽ nhận bấy nhiêu.

Tối hôm đó Lý Dĩ Thành lại lên Mạng Cầu Vòng, tự nhiên thấy trong danh sách online có một ID lấp lóe màu sáng bạc, BigFive. Hôm đó NoNight không viết bài gì, chỉ đến lúc sắp log-out mới để lại hai chữ trên hộp tin nhắn: “Gió lừa”.

Mà Võ Đại Lang ở ngõ nhỏ kế bên trước khi log-out cũng ngồi lặng người, trầm tư nhìn hai chữ ấy.

(*) thổ dân: ừ đơn giản thì nó là thổ-dân-của-Đài-Loan =))~ ta cũng chả biết phải nói sao nó rõ nghĩa hơn nữa các tình iêu ạ. theo hiểu biết củ của Du thì đó là người bản địa Đài Loan, hoặc những dân tộc cổ của Đài Loan, tựa tựa như là Kinh và Bana là anh em ở mình vậy đó :) ~ tình iêu nào muốn hiểu rõ thêm thì click thẳng vô đây “thổ dân Đài Loan” – wiki – vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BB%95_d%C3%A2n_%C4%90%C3%A0i_Loan

(*) Bạo động Stonewall: một sự kiện quan trọng trong lịch sử đấu tranh cho quyền lợi của người đồng tính, song tính, đổi giới tính, đồng thời biểu dương văn hóa đồng tính. Hàng năm các cộng đồng đồng tính lớn thường tổ chức những cuộc diễu hành cho người đồng tính (còn được gọi là “diễu hành đồng tính” hoặc “lễ hội đồng tính”) vào khoảng tháng 6, để tưởng nhớ sự kiện này.

Thêm chi tiết thì mời chị em vô đây :”> ~ wiki đó nhe :”>

~ vi.wikipedia.org/wiki/Di%E1%BB%85u_h%C3%A0nh_%C4%91%E1%BB%93ng_t%C3%ADnh

---

10. Chương 10

Sau hôm đó, hai người vẫn duy trì mối quan hệ không thân không sơ như trước, luôn là Dương Tiểu Văn chủ động gọi đến hỏi chuyện nhà cửa, sáng dậy mấy giờ, hồi trưa ăn món gì, đi làm có gặp chuyện gì xui xẻo không, có hôm thì hẹn Lý Dĩ Thành đi ăn, xem phim, mua áo phông, đến BF uống rượu, lượn siêu thị mua đồ linh tinh, rồi thì lên giường, lâu lâu Dương Tiểu Văn tới nhà bọn họ, bốn người vẫn ngồi tán gẫu

bình thường, từ đầu đến cuối Khuru Thiên không hề phát hiện ra có gì khác lạ, mà nhiều khi anh ta biến mất liền mấy hôm, Lý Dĩ Thành cũng không buồn hỏi.

Cậu giống như một người ngoài cuộc đứng bên lề, để Dương Tiểu Văn chủ động đến trước mặt cậu yêu cầu, và cậu sẽ quyết định mình có thể cho bao nhiêu.

Bình thường hôm nào muốn lên giường, bọn họ sẽ qua nhà Dương Tiểu Văn, lần đầu tiên đến Lý Dĩ Thành cũng thấy ngạc nhiên, cậu vẫn tưởng Dương Tiểu Văn phải ở trong một căn nhà toàn đồ nâu gỗ, sàn lát gỗ tấm cũ xì, kết quả là vào rồi mới biết chỉ có đồ gia dụng bình thường và tường sơn nhợt nhạt. “Ở đây mấy bữa chắc chết được vì chán.” Lý Dĩ Thành nói, cậu không thể chịu được những gì chỉ có một màu đơn sắc, cả căn phòng màu trắng cứ như đang muốn ập đến cắn xé, nuốt tươi cậu vậy.

“Em vẫn sống phây phây đấy thôi.” Dương Tiểu Văn mượn luôn câu của cậu để trả đũa.

“Vì lòng tôi đây còn có muôn ngàn cảnh sắc.”

Hôm sau Lý Dĩ Thành tặng Dương Tiểu Văn một bức tranh, tô vô số màu rực rỡ trên những hình khối chồng lớp đa dạng, tạo thành một chiều sâu hun hút thật kỳ lạ. Mà Dương Tiểu Văn không biết ấy là một trong những tác phẩm cho triển lãm tốt nghiệp của Lý Dĩ Thành. Nếu đã không thể không quan hệ *** trong căn phòng trắng bợt ấy, thì ít ra cũng phải thêm được tí chút màu sắc.

“Quan hệ ***” là cách Lý Dĩ Thành lý giải cho việc làm tình, những mối quan hệ thường ngày kết nối cậu và Dương Tiểu Văn, và đây là một trong số ấy. Bọn họ là bạn ăn lẩu, bạn xem phim, bạn đi dạo, và giờ là cả bạn lên giường, hơn nữa Dương Tiểu Văn còn là một bạn lên giường lý tưởng, giống như anh ta vẫn là bạn xem phim, bạn ăn lẩu hiếm có. Dương Tiểu Văn giống như dây leo chậm rãi đâm rễ nảy mầm trong cuộc sống của Lý Dĩ Thành. Vậy là Lý Dĩ Thành tay phải o bế lời cảnh báo của Khuru Thiên, tay trái say sưa hưởng thụ sự dịu dàng của Dương Tiểu Văn, và cứ thế thận trọng giữ mình thăng bằng giữa sự mâu thuẫn ấy.

Quan hệ *** với Dương Tiểu Văn giống như mở ra một cánh cửa Lý Dĩ Thành đứng từ xa quan sát đã lâu, có lẽ từ ngày vào Đại học, cậu đã quần quanh trước cánh cửa ấy, nhưng chưa bao giờ có ý định mở nó ra, giờ Dương Tiểu Văn đẩy cậu qua ranh giới, để cậu dừng bước trên thềm, cho cậu ngắm nhìn với cơ man hiếu kỳ và hưng phấn, rồi nhịn không được càng muốn dẫn mình vào sâu hơn.

Cậu vẫn lên Mộng Cầu Vòng những khi cơn đau thương mãnh liệt ập đến, không phải với kiểu tuyệt vọng phần nộ như thời gian đầu, hay ngấm ngấm, bình lặng nhưng tê tái như lúc chưa kịp nguôi ngoai, lời văn của cậu giờ thỉnh thoảng lại lộ ra một chút chống đối và ương bướng đến khó hiểu, thậm chí nhiều khi cậu cũng không xác định được ấy là thứ cảm xúc gì. Dương Tiểu Văn không hỏi cậu chuyện viết lách, cũng không nhắn tin cho cậu trên forum, mối liên kết duy nhất giữa họ ở Mộng Cầu Vòng là màu sáng bạc nhấp nháy chỉ mình họ thấy.

Lên giường với admin thật ra chẳng có gì hay ho, có bữa Lý Dĩ Thành thậm chí oán vậy. Đến cái quyền ấn danh anh ta cũng không thêm thêm cho mình.

Cuối tuần cuối cùng của tháng 1, hai người hẹn nhau đi xem phim, cho Dương Tiểu Văn chọn phim, “Anh yêu Lưu Đức Hoa.” anh ta bảo vậy. Phim tên Thiên Hạ Vô Tặc, và cả hai cùng thích thú hết sức với những cảnh quay mênh mông hoàng tráng lẫn ngôi chùa Tây Tạng trên màn hình.

“Nghiêm túc coi nào, không cho em cười, đang làm ăn mà!” Đêm đó, khi họ quần lấy nhau, Dương Tiểu Văn nói với Lý Dĩ Thành đang cười rúc rích.

“Đồ ăn cướp nhà anh chẳng có tí kỹ năng nào hết.” Lý Dĩ Thành cũng đáp trả bằng một lời thoại phim. Vậy là cả đêm đó, Dương Tiểu Văn tận tình cho Lý Dĩ Thành biết như nào là kỹ-năng.

Ba ngày sau, Lý Dĩ Thành bắt đầu nghỉ đông, chiều hôm đó cậu nhập viện Đài Đại, được đám bác sĩ thực tập cho làm một lô lốc xét nghiệm tiền phẫu thuật, tám năm giờ chiều mới xong, y tá nói từ giờ đến tối không còn việc gì nữa, cậu muốn đi đâu cứ về trước giờ tắt đèn, mười giờ, là được.

Cậu về đi ăn tối cùng Khuru Thiên, tám rưỡi sáng mai mỗ, đã hẹn Khuru Thiên đến trước tám giờ, mấy bữa nay, Dương Tiểu Văn chỉ gọi điện có một lần, nói cuối năm việc bận bù đầu, Lý Dĩ Thành cũng không nói với anh ta chuyện cậu sắp mỗ.

Lý Dĩ Thành về viện trước mười giờ, đang chập chờn ngủ thì có điện thoại của Dương Tiểu Văn, “Anh xong việc rồi, từ mai bắt đầu rảnh, mình đi ăn nhé?” giọng anh ta qua ống nghe nghe ra cả sự mệt mỏi.

“Mai thì không được, ngày kia tôi mới ra viện.” Lý Dĩ Thành lơ mơ đáp.

“Ngày kia ra viện là thế nào?” Dương Tiểu Văn đột ngột xẵng giọng, làm Lý Dĩ Thành cũng giật mình tỉnh ngủ.

“Mai tôi mổ, tiểu phẫu thôi.” Lý Dĩ Thành lựa lời giải thích, “Cũng như vào viện chích thuốc thôi mà, tôi không định bảo ai, cả ba mẹ tôi cũng đâu biết.”

Dương Tiểu Văn trầm mặc hồi lâu, Lý Dĩ Thành biết không phải Dương Tiểu Văn giận dữ, mà là anh ta bị tổn thương, tổn thương vì Lý Dĩ Thành không nói cho anh ta hay. Đột nhiên Lý Dĩ Thành cảm thấy sợ hãi, cậu không thích những cảm xúc bất ngờ khó kiểm soát này xuất hiện giữa họ chút nào.

“Thế em đang ở đâu?”

“Bệnh viện Đai Đại, chiều nay đã làm hết các xét nghiệm tiền phẫu rồi.”

Lý Dĩ Thành nghe tiếng bật lửa châm thuốc ở đầu dây bên kia, rồi Dương Tiểu Văn lại im lặng chừng hai hơi thuốc, rồi cuộc anh ta nói: “Anh không muốn chỉ làm gió lửa.”

Lý Dĩ Thành không dám nói lời nào, cậu có cảm giác chỉ cần mình mở miệng, người đó sẽ cúp máy ngay lập tức.

“Mấy giờ mổ? Anh đến với em.” Không đợi được Lý Dĩ Thành trả lời, Dương Tiểu Văn liền tự quyết định.

“Không cần đâu, Thiên Thiên sẽ tới giúp tôi, cậu ấy còn xin nghỉ luôn rồi.” Cậu thật tình không muốn làm phiền người khác.

“À.” Đầu dây bên kia lại có tiếng phả khói thuốc, “Quả là trong lòng em không ai bằng được Tiểu Thiên.”

“Cậu ấy không phải thế.” Lần này Lý Dĩ Thành đáp ngay lập tức, Thiên Thiên hoàn toàn không phải như vậy.

“Để anh đến với em đi.” Dương Tiểu Văn dịu dàng nói, như thay cho một lời van vãn, giống như anh ta vẫn thăm thì bên tai Lý Dĩ Thành bao nhiêu đêm.

“Không cần nài nỉ vậy, thật tình chỉ là tiểu phẫu thôi, ngoài một mắt tạm thời không nhìn được, đi đứng làm việc hằng ngày không bị ảnh hưởng gì đâu mà.” Rồi cuộc Lý Dĩ Thành nói thêm, “Hết giờ làm anh qua đi vậy.” còn cẩn thận hỏi, “Được không?”

Cúp máy, cậu lại nằm trần trọc trên giường bệnh cứng đờ, không sao ngủ được, ôm thương tổn ở Đai Bắc thờ ơ như gió thoảng này, đã sớm kiệt sức rồi, Dương Tiểu Văn còn có thể chờ mong gì nơi cậu nữa đây.

Sáng hôm sau, chưa đến bảy giờ, Lý Dĩ Thành đã bị bác sĩ thực tập đánh thức, bắt đầu làm một loạt kiểm tra trước phẫu thuật nữa, tám giờ Khưu Thiên mới đến, cậu đã sắp bị đẩy vào phòng chờ mổ rồi. Lý Dĩ Thành chọn cách gây tê toàn thân, bảo cậu tỉnh táo nằm xem bác sĩ vậy vọc con mắt mình, cậu chịu không nổi.

Tỉnh dậy lần nữa đã thấy mình nằm trong phòng bệnh, cậu cảm giác mắt trái mình bị bít kín mít dưới một lớp băng dày cộm, thuốc tê chưa hết, cả người còn nặng trĩu, mềm nhũn, “Hi, tình yêu~” Khưu Thiên hươ hươ tay trước mắt cậu.

Cậu nhìn nhìn Khưu Thiên, nói: “Tôi muốn ăn bánh mì ốp-la thịt nguội với trà sữa nóng.”

Tối qua ngủ không được lại thêm thuốc tê vẫn còn, Lý Dĩ Thành nằm mê mệt đến giữa trưa, mở mắt dậy tuy người vẫn nghe nặng nề, nhưng tay chân đã nhúc nhích cử động được, ăn cơm trưa xong cậu xua Khưu Thiên ra ngoài dạo phố, chiều đến cậu chỉ có việc xem tivi hay nằm ngủ tiếp, ở lại cũng chẳng làm gì, tối mua cơm gà vào là được rồi.

Phòng bệnh chỉ còn lại một mình Lý Dĩ Thành, chẳng có việc gì làm, cậu bắt đầu lười các loại yêu hận trong lòng ra tỉ mỉ sắp đặt lại, rồi cứ thế ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tỉnh dậy một lần nữa đã hơn năm giờ

chiều, vừa mở mắt thì thấy Dương Tiểu Văn đang ngồi trên cái ghế cạnh cửa sổ, chăm chú đọc sách, “Ê.” Cậu gọi bằng giọng khào khào.

Dương Tiểu Văn lập tức đứng dậy, bước nhanh tới, “Dậy rồi à? Thấy khỏe chứ?” Anh ta nhìn Lý Dĩ Thành, nhẹ nhàng vuốt ve phần má bên trái không bị băng, rồi cúi xuống khẽ hôn một chút.

“Ừm, đọc gì đó?” Lý Dĩ Thành cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay anh ta, mới ngủ dậy, cảm giác nặng nề vì thuốc tê lại trở lại.

“Henning Mankell, truyện trinh thám, chừng nào mắt khỏi sẽ cho em mượn đọc.” Dương Tiểu Văn kéo ghế đến ngồi cạnh giường, với tay lấy bọc nylon trên bàn, lôi ra hai suất caramel nướng. “Mỗi người một phần.” anh ta bóc giấy bọc ra, đưa cả thìa cho Lý Dĩ Thành.

“Ai nha nha Vô Đại Lang, anh quả là người tốt!” Lý Dĩ Thành hớn hở nhận, rồi chậm chạp xoay người nằm nghiêng trên cái giường bệnh nhỏ tẹo.

“Đến thăm còn được khen là người tốt, em lợi hại dữ à.” Dương Tiểu Văn ôm Lý Dĩ Thành dậy, nhét gối cho cậu ngồi dựa lưng, “Sao rồi? Mệt lắm hả?”

“Chắc tại thuốc tê, người nặng trĩu, tay chân cứ nhũn ra.” Lý Dĩ Thành nói, “Cơ mà vẫn còn sức ăn caramel nướng.” nói chưa xong đã háp tấp chọc thìa xúc một miếng to bỏ vào miệng, cứ thế hai ba thìa là hết sạch.

“Biết thế anh mua mấy phần nữa, cho em ăn đến ối ra luôn.”

“Tôi mà ối thì anh được lợi gì hở?” Lý Dĩ Thành liếm thìa, “Cho tôi miếng giấy coi.” bị dây ra tay phải, cứ thấy dính dính.

“Nói cũng phải, đến lúc đó còn không phải anh hầu hạ em, sáng sớm lại phải dậy đi mua bánh mì ốp-la thịt nguội.” Dương Tiểu Văn rút một miếng giấy ăn, cầm tay phải cậu, cẩn thận lau.

Lý Dĩ Thành ngây người, không phải vì hành động quá sức thân mật hay câu nói đầy hàm ý của Dương Tiểu Văn, mà là vì Khưu Thiên đang đứng trước cửa, im lặng nhìn bọn họ, trên gương mặt Khưu Thiên là thứ biểu cảm mà chín năm qua chưa bao giờ cậu gặp, cậu biết đó là giận dữ, thực sự giận dữ. Mình sẽ bị giết, cậu nghĩ. Mình chắc chắn sẽ bị giết.

Dương Tiểu Văn lau tay cho cậu xong, ngẩng lên mới thấy Khưu Thiên, liền mỉm cười chào, lúc ấy Khưu Thiên đã kịp lấy lại vẻ thản nhiên phớt tỉnh như trước, cậu ta cũng cười, giơ hai túi cơm đùi gà lên, “Không biết anh tới, nên mua có hai hộp cơm.”

“Không sao, anh cũng chưa đói, để lát về ăn sau.” Dương Tiểu Văn dọn mấy hộp caramel nướng, rồi ngồi một bên nhìn bọn họ ăn cơm hộp. Ba người ngồi không đến hơn tám giờ, Lý Dĩ Thành lại bắt đầu buồn ngủ, “Tôi muốn ngủ rồi, hai người về nghỉ đi, sáng mai ra viện tự tôi về được.”

Dương Tiểu Văn đứng dậy, đột nhiên Khưu Thiên nói: “Tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Thành nhà-tôi một lát, anh về trước đi.” Dương Tiểu Văn cười, giơ tay chào ra về.

Còn lại hai người, Khưu Thiên nhìn chằm chằm con mắt phượng một mí bên phải của Lý Dĩ Thành, “Nói.” hỏi đúng một chữ, giọng lạnh như tiền.

“Ồ... A thì... có bữa mấy bồ không ở nhà, ổng đến uống rượu, ờ rồi... rồi thì...”

“Làm?”

“Ồ.” Lý Dĩ Thành đương nghĩ giá kẻ quanh đây có bình bông hay gì gì tương tự, nhất định Khưu Thiên sẽ vợ lấy nện bốp bốp vô đầu cậu.

“Vây, Lý-Dĩ-Thành, bồ có thể nói rõ giùm tôi, bồ đang làm-cái-gì không hả?”

“Tôi... cơ mà vì trời lạnh quá với lại rảnh quá, thành ra xong thì sưởi ấm giùm nhau một tí cho qua giờ ầy.” Lý Dĩ Thành nhận ra, mỗi khi bị bóc tẩy hết đường chối cãi, tự nhiên cậu sẽ mất sạch khả năng ngôn ngữ, “Bọn tôi không có gì đâu, mà tôi cũng không ý đồ với anh ta.” bọn tôi chỉ là đồng bệnh tương lân, nên mới tự giác tiếp cận nhau mà thôi.

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến bồ có ý gì hay không, tự bồ còn đang sống dở chết dở, ổng chộp bồ làm phao cấp cứu, bồ cũng bám víu lại ổng, bộ bồ tưởng thế là hai người thăm hại như nhau hả? Đừng có ngu! Bồ đã bị ổng vớt xuống nước rồi còn không chịu hiểu, ổng sẽ chờ bồ rửa nát te tua rồi tự ổng leo lên bờ một mình!” Đột nhiên Khuất Thiên nổi giận đùng đùng, lời lẽ cũng độc địa chưa từng thấy.

“Lúc trước tôi không nghĩ ổng sẽ ra tay với bồ, vì con người bồ, nói trắng ra là hết sức nhảm chán, căn bản không phải loại ổng thèm thuồng, hơn nữa tính tình bồ lạnh nhạt, đúng lý ra cũng không đời nào quan tâm đến ổng, nên tôi mới không nói thẳng mấy chuyện này với bồ, thôi tóm lại...” Khuất Thiên hít sâu một hơi, “Tôi cảnh cáo bồ, tôi không muốn phải nghe cả chuyện...”

“Thật tình tôi không có ý đó với ổng mà!” Lý Dĩ Thành ỉu xiu kéo chân lên đắp, “Tôi chỉ thấy ở cùng ổng cũng không tệ, với lại ổng rất giỏi chăm sóc người ta...” Cậu càng nói càng tự thấy chột dạ, thành ra cũng càng lúc càng lí nhí hơn.

“Tình yêu à, cuối cùng bồ có hiểu tôi đang lo lắng chuyện gì không?” Khuất Thiên thở dài, nói chân tình: “Nếu hai người thích nhau, rồi quan hệ tử tế với nhau, thì bồ đi với trai hay gái tôi cũng không quản, chỉ cần bồ không xuất gia là tôi vui rồi, nhưng giờ thằng cha đó nó rõ ràng đang lợi dụng bồ để thoát cơn đau thất tình, bồ là người bình thường rồi bồ giống nhả với nó tôi còn không nói, đằng đây bồ có được như người ta đâu, bồ là người điên a, bồ đau một lần còn chưa xong, giờ lại muốn bị lần nữa hả?” mà bồ đau tôi cũng phải tội theo, bồ có muốn chứ tôi không đời nào thèm.

“Tôi chỉ nói một lần thôi, từ sau tôi sẽ không khuyên bồ nữa, mình đều lớn lắm rồi, đầu óc bồ còn thông minh hơn tôi... chuyện ai tự gây người đó tự chịu.” Khuất Thiên nói, “Dù sao bồ muốn chơi tôi cũng chẳng cần, nhưng sau này đừng đến khóc với tôi.”

“Ừ.” Lý Dĩ Thành cúi cúi đầu, “Thật tình tôi không định đùa giỡn với anh ta...”

Khuất Thiên không cãi thêm với Lý Dĩ Thành nữa, cậu ta đứng dậy định ra về, mà trước khi đi còn quay lại dặn, “Tôi mua miếng chân giò để trong tủ lạnh, sáng mai về hâm lại mà ăn, nghe chưa!” Lý Dĩ Thành lại “ừ” lần nữa.

“Nghe rồi.”

—

11. Chương 11

Lý Dĩ Thành ngủ chập chờn được một lát lại tỉnh, mới mười giờ hai mươi, đêm thật lạnh, và yên tĩnh, nghe được cả tiếng gió vỗ trên kính cửa sổ, giống như một giấc mơ thoáng buồn chưa kịp tiếc thương, phòng bệnh vẫn đầy mùi thuốc, cậu gơ bàn tay Dương Tiểu Văn đã nắm lên trước mắt phải, nhìn hồi lâu, thầm nhớ lại động tác chậm rãi tinh tế và vẻ dịu dàng của anh ta, mà những đường chỉ tay giữa lòng bàn tay vẫn đan xen phức tạp.

Sự dịu dàng của Dương Tiểu Văn giống như mặt giấy ráp, khê khằng chà lau trên bức tượng đất sét, là cậu. Nằm giữa phòng bệnh tối tăm, cậu mới thầm gỡ từng sự việc ra và ngẫm lại.

Sự khác biệt giữa cậu và Dương Tiểu Văn ấy là cậu chờ đợi nỗi đau qua đi để lại yêu, còn Dương Tiểu Văn thì kiếm tìm một tình yêu mới cho nỗi đau qua đi. Thứ Dương Tiểu Văn muốn, cậu có thể cho ư? Thứ Dương Tiểu Văn cho, cậu có thể nhận ư? Hay cứ thế ngăn ngor cùng nhau mãi mãi? Giống như nấn ná mãi trên bậc thềm, không biết có nên thoát ra hay không, mà bước thêm một bước cậu còn không đủ sức.

Mười một giờ đêm, di động báo có tin nhắn.

“Anh đang ngồi quán mỳ bí hiểm, ông chủ bỏ nhiều gừng thái chỉ lắm, nhanh nhanh xuất viện đến cứu anh đi.”

Tôi cứu anh, ai sẽ cứu tôi. Giá mọi loại tình cảm đều tồn tại trong những vạch ranh giới rõ ràng, giá tất cả cảm giác với nhau đều có thể đo đếm được, chắc mình sẽ không phải khổ sở thế này, cậu nghĩ. Giờ nếu cuộc đời muốn ban tặng cậu thứ gì, hoặc giả đòi lại cậu một thứ khác, cậu sẽ chỉ vô cùng vô cùng bối rối.

Sáng hôm sau, Lý Dĩ Thành lại bị bác sĩ thực tập đánh thức lần nữa, rồi được tháo băng, dặn dò phải chú ý những gì những gì, đến trưa thanh toán viện phí xong thì ra viện. Về đến nhà, cậu ngoan ngoãn lôi miến chân giò trong tủ lạnh ra hâm lại, bình thường nhìn vào cứ nghĩ là cậu ép Khư Thiên, nhưng thật tình chính Khư Thiên mới là người chủ động vun vén tình bạn giữa họ. Nói cho cùng số phận đối đãi mình không tệ, cậu nghĩ, vậy nên chớ có chọc giận Khư Thiên.

Ăn hết miến, Lý Dĩ Thành chỉ còn biết ngẩn người ngồi không, cậu không định diều cái mặt dính băng ra phở, cũng không thể làm những việc cần nhìn quá nhiều, cuối cùng cậu bắt đầu quét nhà, lau dọn, rửa chén, rồi nằm dài trên sô-pha nghe nhạc. Có cần thiết phải thăm vậy không a~ cậu thăm rên rĩ.

Hơn ba giờ chiều, Khư Thiên gọi, nói tối nay Tiểu Đồng dạy hai lớp, phải hơn mười giờ mới về, cơm tối cậu ta sẽ mua đồ về nhà nấu lẩu, xong còn cảnh cáo Lý Dĩ Thành đừng có vác cái mặt bít băng ra đường dọa người. Mới cúp máy, Dương Tiểu Văn lại gọi, hẹn cậu tối đi ăn.

“Tôi vừa hẹn Khư Thiên ở nhà làm lẩu, anh đến luôn đi.”

“Đừng, từ giờ anh không dám đến nhà em nữa đâu.”

“Sao thế?”

“Hôm qua Tiểu Đồng gọi cho anh, nói Khư Thiên bảo nó chuyển lời đe anh, từ giờ tránh xa em ra, nó nói chưa bao giờ thấy Khư Thiên như vậy, cứ như chỉ chức cầm dao đến giết anh luôn ấy.” Dương Tiểu Văn cười khổ, “Nó biết rồi hả?”

“Ừ.” Lý Dĩ Thành nghĩ. Tôi cũng tưởng mình sẽ bị cậu ấy giết chết.

Ngừng một lát, Dương Tiểu Văn lại nói, “Nó đang lo anh gạt em chạy mất, hay lo anh không gạt được em?”

“Cậu ấy lo tôi sẽ xuất gia.” Lý Dĩ Thành đáp bá vơ.

Đầu dây bên kia Dương Tiểu Văn bật cười ha hả.

“Mai thứ sáu tụi nó lại đi với nhau, tối anh đến đưa em đi ăn cơm.”

Lý Dĩ Thành cúp máy rồi, lại ngồi chôn mình trong sô-pha.

Tối thứ sáu, Lý Dĩ Thành gỡ nốt băng, mắt phải có hơi tấy đỏ, kỳ này thì đúng là mắt phượng hai mí sưng húp húp. Dương Tiểu Văn vừa trông thấy đã gục đầu xuống tay lái xe máy cười không dậy nổi, Lý Dĩ Thành tức tối cắn răng hỏi, “Rồi giờ anh có định đi không hả?” Cậu đội mũ bảo hiểm, trèo lên xe, ôm eo Dương Tiểu Văn, nghe tiếng cười sang sảng từ cái mũ bảo hiểm trên yên trước vang khắp cả cầu vượt.

Dương Tiểu Văn đưa Lý Dĩ Thành đi ăn mì Ý, quán mở trong một hẻm nhỏ cạnh khu trường học, chỉ có bốn cái bàn con, hai người đứng đợi một lúc mới có chỗ ngồi, “Em ăn mì sốt kem thịt nguội hả.” Dương Tiểu Văn nói, không phải hỏi, mà là khẳng định.

Lý Dĩ Thành nhìn nhìn anh ta, “Anh ăn mì sốt pesto hả.” Dương Tiểu Văn mỉm cười, gọi mì sốt kem thịt nguội và mì sốt pesto.

“Em thích ăn ngọt, nhiều vị sữa, và thịt nguội.” Dương Tiểu Văn hạ giọng nói, “Sáng nào cũng nói muốn ăn bánh mì ốp la thịt nguội.”

Lý Dĩ Thành lừ một-mắt nhìn anh ta. “Sao biết anh ăn mì sốt pesto?” Dương Tiểu Văn lại hỏi.

“Vì anh thích húng quế, pesto với húng quế vị cũng như nhau.” Dương Tiểu Văn nghe xong, đột nhiên kéo bàn tay cậu lại, nắm thật chặt rồi mới thả ra.

Ăn mì xong, Dương Tiểu Văn lại lôi Lý Dĩ Thành đi ngắm cảnh đêm, “Ngay gần đây thôi, đến đây là phải xem, cho mắt được coi cảnh đẹp nhiều nhiều chút mới mau khỏi.” Anh ta đeo Lý Dĩ Thành đi vòng vèo đường ngo, cuối cùng dừng lại trước một con hẻm âm u, cuối hẻm là bức tường xi-măng bít kín, còn đằng

sau tường lại nghe được tiếng xe cộ thật ồn ào, và phía bên kia là một cái cầu vượt, Dương Tiểu Văn xuống xe trước, rồi kéo tay Lý Dĩ Thành cùng lên cầu.

Trong khoảnh khắc cảnh đêm rộng lớn trải ra trước mắt Lý Dĩ Thành, dưới cầu là đường cao tốc, đèn xe đỏ vàng lấp lóa nối theo nhau thành những vệt dài mờ ảo, phía xa là một con sông nhỏ nằm ẩn khuất trong đêm, ánh đèn đường yếu ớt rọi sáng hình dáng bờ sông, lượn men tới một đầu cầu, xa hơn nữa chỉ còn thấy những đốm đèn mờ hồ trôi nổi giữa không gian.

Lý Dĩ Thành đứng dựa vào lan can cầu, ngơ ngác nhìn, “Tôi ở đây lâu vậy mà không hề biết có chỗ này.” Đèn sáng rõ làm đau mắt cậu. Dương Tiểu Văn tiến tới sát bên cậu, châm một điếu thuốc, đầu thuốc cháy cũng thành một điểm sáng lấp lờ trong đêm, “Đây là căn cứ bí mật của anh.” Dương Tiểu Văn nói.

“Tiểu Thành, mình đến với nhau đi, được không.” Im lặng đôi mắt nhìn phía trước, đốt hết quá nửa điếu thuốc lá, Dương Tiểu Văn mới lên tiếng.

“Thế nào là đến với nhau.” Đến với nhau là sao? Gọi điện hỏi thăm, đi ăn, xem phim, lên giường, không phải là những việc chúng ta đang làm sao. Anh còn muốn gì đây. Yêu ư?

Trong một giây, lòng Lý Dĩ Thành thất lại, một giây dài như ngày tận thế.

Dù chữ yêu ấy đã nói nhiều đến mức trở nên mơ hồ, nông nổi, và giả dối, anh vẫn muốn yêu ư?

Dương Tiểu Văn im lặng hút nốt nửa điếu thuốc còn lại, không đáp.

“Vì anh thích tôi nên mới muốn đến với tôi sao?” Lý Dĩ Thành nhìn dòng xe dưới cầu, lẳng lặng hỏi. Ánh đèn xe hắt lên gương mặt Dương Tiểu Văn, còn anh ta từ đầu đến cuối vẫn nhìn về vùng xa xôi phía trước, không nói tiếng nào. Anh còn không dám nhìn thẳng vào tôi. Cậu nghĩ.

Tay Dương Tiểu Văn bám chặt lan can cầu, gió lạnh tháng hai vỗ bập bùng qua lớp áo khoác của anh ta, một hồi lâu sau, anh ta mới quay lại, bình tĩnh nhìn vào mắt Lý Dĩ Thành, “Anh thích em.”

Lý Dĩ Thành cười đáp, “Tôi biết, tôi cũng thích anh.” nhưng anh muốn đến với tôi không phải vì anh thích tôi, chỉ là vì anh đau khổ, nỗi đau còn đang leo bám trong lòng anh, đau khổ cùng với thương tổn, thương tổn trở thành ham muốn được yêu. Anh chỉ cần có người yêu anh, là ai cũng vậy.

Làm tình là một chuyện, yêu lại là một chuyện khác, dù đối tượng vẫn chỉ là một người, nhưng người ta không thể vì một lần làm tình mà hiến dâng tất cả.

“Mất tôi đau, về đi.” Cậu nhắm mắt lại, chìa tay về phía Dương Tiểu Văn, Dương Tiểu Văn nắm tay cậu, cẩn thận dắt cậu xuống cầu, rồi nhẹ nhàng hôn Lý Dĩ Thành khi anh ta giúp cậu đội mũ bảo hiểm.

Lại lên cầu vượt, những lời Khưu Thiên nói đột nhiên vang rõ mồn một trong đầu Lý Dĩ Thành, rồi dần dần trở về lặng im như tờ, giống như một tòa cao ốc sụp đổ rồi chỉ còn lại khói bụi lang thang ngợp trong không khí.

“Bồ đã bị ổng vít xuống nước rồi còn không chịu hiểu, ổng sẽ chờ bồ rửa nát te tua rồi tự ổng leo lên bờ một mình.”

Khi bọn họ trở về nhà Lý Dĩ Thành, có lẽ vì bị gió tạt, mắt trái Lý Dĩ Thành đỏ hoe, còn ứa ứa nước mắt, Dương Tiểu Văn cũng phát hoảng, vội vàng tra thuốc rồi thay băng cho cậu.

“Khưu Thiên sẽ không giết anh thiệt đâu.” Lý Dĩ Thành trông anh ta cuồng quýt vậy, vẫn không quên nói móc.

“Nếu Khưu Thiên giận Tiểu Đồng, thì Tiểu Đồng nó sẽ giết anh.”

Hôm đó Dương Tiểu Văn không cho Lý Dĩ Thành lên mạng, coi TV hay đọc sách, cả rượu vang cũng không cho uống, vậy là bọn họ nằm đắp chăn bông tán gẫu, nói những chuyện một tháng qua họ chưa từng nhắc đến, Dương Tiểu Văn kể sự ngây thơ và trong sáng của Voldemort đã làm anh ta rung động ra sao, rồi Voldemort đã lấy cớ tình yêu chân chính lãng trí xử tử anh ta thế nào, kể luôn rằng Voldemort đã bỏ lại tất cả, theo chân tình yêu đích thực sang tuốt bên Anh. Lý Dĩ Thành thì nói chuyện duyên trần của cậu bạc bẽo như tờ giấy, với sự đời cậu là kẻ phận bạc duyên khan, cậu có bạn gái rồi chia tay, rồi cuộc cậu nói với Dương Tiểu Văn, cậu chỉ là một pho tượng chiến binh đất sét.

“Em là di sản thế giới đa~” Dương Tiểu Văn trêu cậu, rồi họ ôm nhau làm tình suốt đêm.

Sáng sớm Lý Dĩ Thành tỉnh dậy, còn rất sớm mà không ngủ được nữa, cậu quay sang nhìn gương mặt ngủ say của Dương Tiểu Văn, rồi trở dậy lên Mộng Cầu Vòng, ngồi thẩn người nhìn trang chủ một hồi lâu, lại ngã lưng ra ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà, dư âm đau khổ còn trong cậu cùng nỗi sợ hãi và bản năng trốn tránh, hình như đêm qua chúng lại bị khơi dậy, trở thành một con thú dữ khổng lồ, làm le dòn cậu về bờ hủy diệt.

“Mình không thể yêu ai nữa.” Lý Dĩ Thành thì thầm một mình, “Thêm một lần nữa, nhất định mình sẽ chết.”

Cây cầu đó, thật sự rất đẹp.

---

*sốt pesto: sốt làm từ lá húng quế tây, tỏi, hạt thông (hạt điều)..., có màu xanh :”x ~

---

12. Chương 12

Thứ hai, Khuất Thiên lên xong lịch nghỉ đông, mắt trái Lý Dĩ Thành cũng không thấy dấu hiệu gì bất thường, che đậy cẩn thận bao nhiêu rồi ren phức tạp trong lòng, cậu lên xe buýt cùng Khuất Thiên, điem nhiên về Đài Trung.

Khuất Thiên không bao giờ hỏi thêm chuyện cậu và Dương Tiểu Văn, nhưng cậu biết Khuất Thiên vẫn đang chuẩn bị sẵn sàng, chờ ngày cậu tan nát một lần nữa.

Tuy từ khi bắt đầu phát sinh quan hệ, Lý Dĩ Thành đã từng nghĩ sự việc rất có thể sẽ trở nên thế này, dù sao bọn họ vốn đã có cảm tình với nhau, có lẽ từ lúc cậu thấy Dương Tiểu Văn mặc cái áo phông đó, cũng có lẽ từ khi Dương Tiểu Văn nhìn đôi mắt phượng một mí của cậu xuyên qua ánh đèn mờ tối của BF, tự nhiên giữa họ đã nảy sinh cảm tình một cách vô cùng thuần túy, chỉ là đến khi chuyện ập đến trước mắt vẫn không cách nào trở tay cho kịp. Sự đòi hỏi và trao nhận giữa họ đã thay đổi, Dương Tiểu Văn không cho cậu được thứ cậu muốn, và cậu không thể cho anh ta thứ anh ta đòi, cậu cũng không biết rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu nữa.

Giả như ngày mai là ngày tận thế, cậu nghĩ, vậy thì bao nhiêu suy tính yêu hay không yêu sẽ cùng trôi dạt vào dòng chảy thời gian ảm đạm. Họ sẽ xích lại gần nhau hơn vì cô độc, và vì ở bên nhau, nỗi cô độc sẽ lại càng loang rộng đến vô cùng, tận đáy lòng Lý Dĩ Thành, rốt cuộc chỉ còn lại những tưởng tượng giản đơn ấy về ngày tận thế.

Ngày tận thế chưa đến, nhưng năm thì đã qua, đêm giao thừa Dương Tiểu Văn gọi điện chúc Tết từ trên núi, trời rất đẹp, mây đầy chất thơ ca, ấy là anh ta nói vậy, còn Lý Dĩ Thành lúc ấy đương tay nắm tay mười chuẩn bị đồ ăn cúng kiếng. Mừng một anh ta lại gọi, nói hôm qua gần sáng mới ngủ, vì đèn đường ngoài cửa sáng quá chói mắt, khi đó Lý Dĩ Thành đang ngồi tiếp chú bác họ hàng với ba. Mừng hai anh ta gọi nói đang đi dạo bờ biển, trời xám tro mây đen mịt mù, lúc ấy Lý Dĩ Thành đương đưa mẹ về nhà ngoại chơi.

Mùng ba, anh ta gọi điện kể chuyện có nhà hàng xóm sát vách mới cho bình rượu kê, anh ta sẽ mang về Đài Bắc uống, Lý Dĩ Thành cười nói mấy bữa nay cuối cùng cũng được rảnh rang, tiếp đó cậu nghe được tiếng cười hài lòng khe khẽ như vọng lại từ giữa núi non. Dương Tiểu Văn bảo ngày mai anh ta về Đài Bắc chuẩn bị đi làm, tiện thể sửa sang lại hệ thống forum.

“Chờ em về Đài Bắc? Ngày mấy đi làm?”

“Tôi nghỉ đến mùng tám.”

“Ai nha, coi có vô lương tâm không a, em nhần tâm để bình rượu kê cô đơn ở Đài Bắc chờ em về sủng hạnh hử?” Lý Dĩ Thành nghe được tiếng lật lịch soạt soạt trong điện thoại, “Mùng sáu về Đài Bắc đi, được không?”

Cúp máy rồi, Lý Dĩ Thành mới nhận ra mùng sáu là 14/2, lễ tình nhân. Cậu cũng không gọi lại từ chối, xét cho cùng ngày tận thế kiểu gì chẳng đến, cậu nghĩ. Có gì phải sợ đâu.

Mùng sáu, giữa trưa cậu về đến Đài Bắc, cả thành phố chìm giữa bóng bay trái tim và hoa hồng quý phái, đầy đường dập dìu bóng tình nhân. Chưa về đến nhà, đã có điện thoại của Dương Tiểu Văn hẹn đi ăn tối, “Mình ra ngoài đầu độc tội dị tính ái đáng sợ đi.”

Này không phải cũng như tôi đi đầu độc hội đồng tính hay sao, Lý Dĩ Thành thầm nghĩ, ấy chỉ là một kiểu toan tính ngớ ngẩn, căn bản là vô dụng, cuối cùng lại bị đồng tính luyện ái đầu độc, còn bị cả admin quản chân. Sau rồi cậu lại nghĩ, từ đầu đến cuối mình vẫn chưa nói cho Dương Tiểu Văn biết ý đồ thực sự của vụ lên Mộng Cầu Vòng post bài.

Lý Dĩ Thành từng nghĩ ấy là nhân quả, cuối cùng là xoay hết tội nợ về đổ cho Khuru Thiên, tất cả đều là lỗi của Khuru Thiên, nếu hồi trung học Khuru Thiên không chủ động chèo kéo cậu chơi cùng, thì mấy năm sau không đời nào cậu quen Dương Tiểu Văn, là lỗi của Khuru Thiên hết, mình có rút bể cũng là tại Khuru Thiên, vậy là mình có lý do để bóp cổ chết cậu ấy. Nghĩ vậy xong Lý Dĩ Thành tự nhiên thấy tâm hồn phơi phơi lạ.

Tối đến, theo ý Lý Dĩ Thành, hai người đi chợ đêm ăn bún, gọi một khay đồ thái*, Đài Trung món gì cũng có, chỉ thiếu mỗi bún, “Có khi có đó, chẳng qua mình không tìm được, lên Đài Bắc tôi mới biết món này.” Lý Dĩ Thành vừa ăn vừa nói, rồi gấp hết gừng trên đĩa đồ thái, “Thử một lần là thành khách quen liền.”

“Đi ngắm cảnh đêm đi.” Ra khỏi chợ đêm, Lý Dĩ Thành đề nghị, “Lần trước tôi mới coi có “một-mắt” a.” Dương Tiểu Văn nghe xong cười khùng khục, lại dẫn cậu đi lượn đường ngõ một phen, “Đường này rắc rối quá đi, bữa nào anh vẽ bản đồ cho tôi, sau này tôi muốn tự đi.” Lý Dĩ Thành ngồi yên sau, ngóng cổ lên ghé tai Dương Tiểu Văn nói.

“Được, nhưng em không được dẫn ai khác tới đâu.”

“Ừa, tôi không dẫn ai đến ngắm cảnh, anh cũng không được dẫn ai đi ăn mỳ.” Hai người chìa ngón út ngoắc ngoắc, cười đầy hạnh phúc.

Họ dắt tay nhau lên cầu, và khi Lý Dĩ Thành nhìn Dương Tiểu Văn đứng xây lưng về phía những đóm đèn mơ hồ trôi nổi giữa hồng trần mỉm cười với cậu, đột nhiên cậu cảm thấy một nỗi đau nghẹn nhói lên trong ***g ngực, đau đến muốn rơi nước mắt. Vì sao lại là anh? Vì sao phải đến giờ chúng ta mới gặp nhau? Vì sao chúng ta lại gặp nhau lúc này? Mà tôi phải gặp anh khi nào mới không cần tiếc nuối?

“Tiểu Thành, ở bên anh đi, được không?” Lần này Dương Tiểu Văn nhìn cậu.

“Vì anh thích tôi ư?” Đột nhiên Lý Dĩ Thành mỉm cười, Dương Tiểu Văn nhìn, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

Một lần nữa Dương Tiểu Văn lại trầm mặc, anh ta đốt một điếu thuốc giữa khoảng lặng, sự thẳng thắn của anh ta cũng là một thứ dịu dàng bình lặng, anh ta dùng thứ dịu dàng ấy vít Lý Dĩ Thành xuống nước, rồi dùng đầu thuốc kia châm bỏng trái tim cậu.

Tôi không thể vì anh, bởi anh không vì tôi.

“Đi thôi, mình đi uống.” Cuối cùng Lý Dĩ Thành mỉm cười, chìa tay ra, Dương Tiểu Văn cũng mỉm cười, chậm rãi nắm tay cậu. Trên đường về BF, Lý Dĩ Thành ngồi sau siết chặt vòng tay ôm Dương Tiểu Văn, không đúng lúc. Cậu nghĩ, mà có lẽ căn bản không có lúc nào thực sự đúng, giờ chỉ có người đúng, ta cứ làm bạn một quãng đời này, rồi cùng đợi số phận phán xử ta vậy.

Chỉ là cậu không hề nghĩ, số phận phán xử nhanh đến thế.

Lý Dĩ Thành cùng Dương Tiểu Văn vào BF, quán kín chỗ bấy phần, đến khi đụng đầu vào lưng Dương Tiểu Văn cậu mới nhận ra Dương Tiểu Văn đang đứng sững trên thềm cửa, Lý Dĩ Thành nghiêng đầu ngó vào trong, chỉ thấy chỗ ngồi bên quầy bar đã có người, là chủ nhân vốn dĩ của nó, người đó thấy Dương Tiểu

Văn xuất hiện thì vội vàng đứng dậy, bước sấn tới mấy bước như chực nói gì, nhưng chưa kịp mở miệng, Dương Tiểu Văn đã quay lưng kéo Lý Dĩ Thành bỏ đi.

Trong một khoảnh khắc Lý Dĩ Thành đã nghĩ: ta trở thành chuyện lùm xùm thật rồi.

Lý Dĩ Thành không nói gì, để kệ Dương Tiểu Văn đưa cậu về nhà, kệ cho Dương Tiểu Văn thô bạo đẩy cậu xuống làm tình, cậu ngửa đầu nhìn tranh của mình treo trên tường, bức họa cô độc giữa một mảng trắng nhợt, những khối màu rực rỡ trong tranh như muốn vùng thoát ra để lao về phía cậu, một thoáng chờ đợi nổi đau đón cuộn trào trong cơ thể, cậu vẫn nhin không được thả cho tâm trí mình thăm nghĩ: mình vẽ thật đẹp.

Khi bao nhiêu xúc cảm mãnh liệt kết thúc, Dương Tiểu Văn ôm ghì lấy cậu, nói “Xin lỗi xin lỗi...”, cậu vuốt ve mái tóc Dương Tiểu Văn, ngón tay luồn qua từng lọn tóc rối, “Không sao, tôi biết.” Là cậu tự nguyện, vậy nên không sao, rốt cuộc thứ bọn họ có thể cho nhau, cũng chỉ là hơi ấm.

“Ở bên anh đi, Tiểu Thành, được không...” Lời Dương Tiểu Văn đích thực là cứu anh, cứu anh đi, Tiểu Thành.

Tôi cứu anh, ai sẽ cứu tôi.

Cậu nhớ lại ngày thứ hai sau đêm đầu tiên bọn họ làm tình, cậu nằm trên giường đọc sách, trong sách có nhắc đến cụm từ “PSR”, điểm trở lại an toàn, Point-of-Safety-Return, máy bay đi Nam Cực đến điểm này, xăng vừa vụn hết một nửa, lúc ấy quay đầu lại còn có thể hạ cánh an toàn, một khi đã vượt qua điểm này, là hết cơ hội trở về, chỉ có thể bay thẳng tới Nam Cực, nơi chứa đựng đầy nguy hiểm và những vẻ đẹp tráng lệ vô danh, đó là điểm quyết định số phận, nên còn được gọi là điểm một chiều.

Ta đã bước qua rồi, Lý Dĩ Thành lặng lẽ nghĩ trong vòng tay Dương Tiểu Văn. Tôi không thể cứu anh, vì anh không cứu tôi.

Sáng hôm sau, Dương Tiểu Văn dậy đi làm, Lý Dĩ Thành ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy, trở về nhà mình ở con ngõ kế bên.

Chiều Khuu Thiên gọi điện, “A Tả về rồi.”

“Tôi biết.”

Khuu Thiên cúp máy mà không nói gì thêm.

Lúc đó tôi còn tận mắt chứng kiến ở quán bar, giờ nhớ lại còn thấy kích động muốn run người... thật tình kích động.

---

*đồ thái: ( ) một loại thức ăn vặt ở Đài Loan, thường gặp ở các quán vỉa hè. Là tên gọi chung của những món ăn được thái mỏng, đồ thái rất đa dạng, có lòng, thịt, đậu, rau blah blah~ nghe nói nó phổ biến vì nó tiện =))~ gọi cái là có bưng ra liền =))

~

13. Chương 13

Mọi chuyện không có gì thay đổi, ít ra bề ngoài là vậy, chuyện hôm lễ tình nhân giống như chưa hề xảy ra, Dương Tiểu Văn vẫn gọi điện chủ động hẹn Lý Dĩ Thành, ngày 19, hai người đi chen chúc xem triển lãm sách, cùng đứng xếp hàng trong gió lạnh chưa đến 10 độ C, cuối cùng cũng xin được chữ ký của Lawrence Block, lại dắt nhau vô quán lẩu ăn mừng, ăn xong về nhà Dương Tiểu Văn uống hết rảo bình rượu kê, rồi làm tình.

Nhưng có gì đó đã khác, Lý Dĩ Thành biết, cậu cảm nhận được hướng gió băng quơ thay đổi, giống như một người vốn đang đi sóng vai bên ta, rồi đột nhiên chùn chân bước chậm lại một giây, bạn bè thân thiết trở thành người xa lạ, cũng chỉ là một giây ấy.

Ban đầu chỉ là đôi lần giật mình chột dạ trong lời lẽ của Dương Tiểu Văn, có lúc là một từ, có khi là cả câu, nhưng Lý Dĩ Thành biết đó là chột dạ, bất quá cậu không biết đâu mới là điều Dương Tiểu Văn đang muốn né tránh, chuyện giữa cậu và Dương Tiểu Văn, hay chuyện giữa Dương Tiểu Văn và A Tả.

Tranh giành một người đàn ông với một người đàn ông khác, không phải việc cậu sẽ làm, bởi thế cậu không bao giờ hỏi.

Có một đêm cậu tỉnh dậy, Dương Tiểu Văn nằm bên cạnh ngủ rất say, tranh của cậu vẫn nằm cô độc trên tường, trăng ngoài cửa sổ tròn vành vạch, cậu nhớ ra hôm nay là rằm tháng Giêng, sống trên thành phố mãi rồi quên cả niềm vui đón tết Nguyên Tiêu ngày bé, cậu tính gọi Dương Tiểu Văn dậy ra ngắm trăng, rồi cuối cùng lại chỉ vội vàng rời giường trong tiếng thở đều đặn của anh ta.

Những cuộc gọi từ Dương Tiểu Văn thưa thớt dần, tuy trước kia không đến mức mỗi ngày mỗi gọi, nhưng chưa bao giờ kéo dài quá hai hôm, giờ dần dần thành ba ngày, bốn ngày, nhưng Lý Dĩ Thành không hỏi, cậu không bao giờ hỏi. Chỉ cần có điện thoại, cậu sẽ lại đi ăn cùng Dương Tiểu Văn, bọn họ không đi xem phim nữa, dường như thời gian Dương Tiểu Văn còn giành được cho cậu luôn chỉ đủ để ăn một bữa cơm mà thôi, có bữa cuối tuần đến nhà Lý Dĩ Thành làm tình, làm xong liền đứng dậy bỏ về, đêm không ngủ lại, và Lý Dĩ Thành cũng không bao giờ đến nhà Dương Tiểu Văn nữa.

Tháng ba, trời ảm đạm, có một hôm trước ngày cuối tuần, Lý Dĩ Thành ở lại công ty làm thêm đêm, đồng nghiệp bật nhạc Quảng Đông của Vương Phi, bài nào cũng nghe đến thuộc lòng rồi, cậu chặn tờ giấy A4, vừa vẽ vừa ngâm nga theo, “Trời tình mơ tro xám, muốn chia tay, nắng chưa kịp tà...” tranh A4 vẽ không xong, cậu vo viên quăng vô đầu đồng chí khách Đài A Vinh, “Đời em đời em, điều càng trắng lệ càng chẳng phải cho em...” cậu lục ra một tờ A3, hứng chí vung bút, “Kịch dài thê lương, đã muốn quên mà không sao quên được...”.

Năm giờ sáng hôm đó, Đài Bắc tỉnh giấc cùng màu trời tai tái, Lý Dĩ Thành đứng dán mình bên khung cửa thủy tinh lớn, nhìn dòng xe cộ thấp thoáng tít xa trên đường Trung Hiếu Đông dưới chân mình, khi ấy Dương Tiểu Văn đã bật tin được một tuần.

Có lẽ vậy, Lý Dĩ Thành nghĩ. Trên mặt giấy A4 mình không thể vẽ một bức tranh tình yêu khổ A3.

Qua ngày hôm đó, vẫn có nhiều lúc Lý Dĩ Thành chợt nghĩ đến những mẫu đối thoại giữa họ, rồi một chút nhớ nhung vu vơ, hoặc lắm khi cậu liên tưởng lại gương mặt anh ta đứng xấp bóng giữa bao đốm đèn trôi nổi trên cầu vượt, nhưng bất chấp tất cả, trong lòng Lý Dĩ Thành Dương Tiểu Văn đã dần dần bị đẩy lùi trở về vị trí “người lạ”.

Cả tháng ba, họ gặp nhau năm lần, làm tình một lần.

Vài ngày cuối tháng ba, Đài Bắc đổ mưa lớn, Dương Tiểu Văn gọi điện, lúc ấy Lý Dĩ Thành đang ngồi trên cầu thang hút thuốc với đồng nghiệp, cậu bắt máy rồi đứng dậy ra một góc nghe, tán gẫu với Dương Tiểu Văn mới thật dễ dàng và bình thản, “Hồi này với A Tả sao rồi?” giống như đang hỏi bạn bè gần đây thú cưng trong nhà có chơi ngoan hay không vậy. Cậu không gọi A Tả là Voldemort nữa, vì rất có thể, giờ cậu mới là Voldemort của A Tả và Dương Tiểu Văn.

“Bọn anh đâu có gì đâu.” Dương Tiểu Văn vội đáp, như định giải thích.

Cần gì phải thế, cần gì phải giải thích với tôi. Thật chẳng thành thật chút nào, Lý Dĩ Thành cười. Để ý đến tôi làm gì, giờ ta còn chẳng phải bạn lên giường nữa rồi.

Cậu nhìn mưa tầm tã rơi bên ngoài qua cửa sổ, chẳng hiểu vì sao tự dưng thấy muốn nôn.

Ngày đầu tháng tư, Khưu Thiên vào phòng Lý Dĩ Thành, “Họ về với nhau rồi.” ngừng một lát lại tiếp, “Không phải tôi đang giỡn cá tháng tư đâu.”

Lúc ấy Lý Dĩ Thành đang cặm cụi dán bưu thiếp đồng nghiệp đi nghỉ trắng mặt ở Châu Âu gửi cho lên bức tường xanh, nghe nói vậy rồi chỉ “Ừ.” một tiếng, không phản ứng gì hơn. Mà liên lạc giữa cậu và Dương

Tiểu Văn cũng chết tại góc cầu thang bốn giờ chiều ngày hôm đó.

Ít ngày sau, Lý Dĩ Thành đột nhiên nghĩ, chuyện trở thành thế này, có phải phần lớn là lỗi của cậu không? Nhưng thật tình cậu không dám chắc, nếu cậu mặc kệ mình sống hay chết để cứu Dương Tiểu Văn, thì giờ bọn họ sẽ ra sao?

Có lẽ cũng chẳng khác gì hiện tại, quá lắm chỉ khiến Dương Tiểu Văn chần chừ khó quyết định hơn, rồi cuối cùng anh ta vẫn sẽ chọn A Tả, tầm quan trọng của người đó cậu không sánh được, xét cho cùng cậu chỉ là bạn lên giường của Dương Tiểu Văn. A Tả bỏ đi tìm tình yêu đích thực rồi nhận ra Dương Tiểu Văn mới là tình yêu đích thực của cậu ta sao? Bỏ đi, cậu không muốn biết.

Cậu chỉ là một chương phiên ngoại trong đời Dương Tiểu Văn, ngắn ngủi, để thêm vị đắng cay giằng xé cho mỗi tình của đôi nhân vật chính, truyện viết xong là hết, vốn là như vậy.

Một tuần sau, Lý Dĩ Thành bị tai nạn. Xe khách đi từ Đài Trung lên Đài Bắc bị trật bánh tấp vào lề đường, may không ai bị thương, cảnh Lý Dĩ Thành đứng chờ trên đường cao tốc cùng đám hành khách được phát nháng qua TV, kèm lời bình luận “Hành khách kinh hoàng chờ cứu hộ...”, đêm đó Khưu Thiên lại mua miếng chân giò cho cậu ăn.

Hai giờ sáng hôm sau, đang ngủ thì Dương Tiểu Văn gọi, ba chữ Vô Đại Lang nhấp nháy trên màn hình di động trong bóng tối, “Anh thấy em trên TV, thế nào rồi? Em không sao chứ?” giọng Dương Tiểu Văn nghe ra sự lo lắng chân thành.

“Không sao, công ty còn cho tôi nghỉ nguyên một ngày dưỡng sức.” Lý Dĩ Thành đáp bằng giọng ngái ngủ, lại khê khê cười.

“Không sao thì tốt rồi.” hình như Dương Tiểu Văn thoáng ngập ngừng, “Vậy thứ sáu đi ăn được không?”

“Ừ.” sao không được, dù anh có dẫn A Tả đi cùng tôi cũng có thể tự nhiên ngồi ăn với anh.

Mấy ngày nay Lý Dĩ Thành đã nghĩ đi nghĩ lại, Dương Tiểu Văn không sai, anh ta đã chìa tay ra với cậu, nhưng là cậu không cần, cậu hưởng thụ sự dịu dàng của anh ta, nhưng lại thấy anh ta chết mà không cứu, vì cậu cũng sợ chết. Người sai chỉ có cậu, đồ mằm mống dị tính ái như cậu lại đi lộn xộn với người ta làm cái gì, Dương Tiểu Văn đâu phải trung khuyến trong tiểu thuyết, mà dù có phải, cũng không để dành cho cậu. Mỗi ngày mỗi trải nghiệm mới thế này, rồi ngày nào đó ta sẽ đi viết sách. Ấy là Lý Dĩ Thành mơ màng nghĩ trước khi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Thứ sáu Dương Tiểu Văn lại gọi, không phải để báo chỗ ăn, mà là để hủy hẹn, vì anh ta còn công việc chưa làm xong, “Lần sau mình hẹn nhé.” Dương Tiểu Văn nói. Lý Dĩ Thành cười bảo sao cũng được. Tiếng Trung mới thật tròn trịa, hai chữ “lần sau”, là một lời hứa, là một cái hẹn, mà cũng là một lời cảnh báo xa xôi rằng sẽ chẳng bao giờ.

Lý Dĩ Thành đi ăn mỳ Ý một mình, đáng tiếc đến nơi thì quán vừa hết hàng, đã vậy cậu bỏ đi ăn bún, gọi đĩa đồ thái rắc thật nhiều thật nhiều gừng thái chỉ. Cuối cùng quay về đi vòng vèo trong ngõ hẻm, một lát thì tìm thấy cái cầu vượt bữa nọ. Dương Tiểu Văn không biết, kỳ thực Lý Dĩ Thành có khả năng định hướng chuẩn xác kinh dị, chẳng qua cậu muốn Dương Tiểu Văn vẽ gì đó cho mình, là bản đồ cũng được.

Cậu thích những gì thể hiện trên giấy, dù là chữ hay hình, những thứ ấy cậu có thể đem về dán lên bức tường màu xanh của cậu, để chúng thành một phần trong không gian căn phòng cậu, nhưng Dương Tiểu Văn không cho cậu một tờ giấy nào. Nghĩ kỹ lại, thậm chí cậu chưa từng nhìn qua chữ viết của Dương Tiểu Văn.

Tôi cho anh tranh vẽ chồng chất sắc màu từ đáy lòng, mà một cái bản đồ anh cũng không cho tôi. Một mình cậu đứng trên cầu nhìn dòng xe cộ bên dưới, những dải đèn vàng đỏ lấp lóa nói dài như sông Ngân, gió tháng tư còn se lạnh luồn qua vạt áo cậu, đột nhiên nghe tim nhói nhói đau.

Lúc sau Khưu Thiên gọi điện, hẹn Lý Dĩ Thành ra BF, hôm nay Tiểu Đồng đổi ca dạy, tầm 10 giờ mới về. Cậu không sợ gặp Dương Tiểu Văn, giờ mới hơn 8 giờ, anh ta còn “chưa xong công việc”, mà dù anh ta có dẫn A Tả đến BF để “làm việc cho xong”, Lý Dĩ Thành cũng tự tin mình có thể tươi cười chào hỏi bọn họ.

Lý Dĩ Thành và Khuất Thiên ngồi một bàn xa quầy bar nhất, Khuất Thiên nói qua loa rằng đang cãi nhau với Tiểu Đồng. Là bạn chí cốt của Dương Tiểu Văn, nhất định Tiểu Đồng biết từ đầu chuyện Dương Tiểu Văn và A Tả quay lại với nhau, nhưng Tiểu Đồng không nói với Khuất Thiên, vì Khuất Thiên sẽ kể lại cho cậu, cậu và Dương Tiểu Văn quen nhau vì Khuất Thiên và Tiểu Đồng, Khuất Thiên và Tiểu Đồng lại vì họ mà xung đột. Ấy là nhân quả, rốt cuộc Lý Dĩ Thành kết luận, đều là lựa chọn của mỗi người, Tiểu Đồng chọn bảo vệ Dương Tiểu Văn, Khuất Thiên chọn bảo vệ cậu, trong lòng bọn họ, sức nặng của tình bạn lớn hơn tình yêu. Anh em như chân tay, phụ nữ, à không, đàn ông như quần áo.

Đột nhiên Lý Dĩ Thành vỗ lấy tay Khuất Thiên, nắm nắm, rồi chân thành sâu sắc gọi: “Chân tay à!”

Khuất Thiên ngơ mặt một hồi, rồi cầm đầu xuống bàn cười sảng sặc: “Ôi đồ dở hơi...”

Lý Dĩ Thành ngược nhìn hàng ghế cạnh quầy bar, cậu đã từng ngồi từ xa nhìn về phía đó hơn một năm, rồi cậu lại ngồi đó cười búng búng tàn thuốc lá vương vãi trên mặt quầy, để tro vụn rơi lả tả trên áo mình. Cậu đứng dậy xuống tầng dưới, tìm một góc yên tĩnh, lấy máy ra gọi cho Dương Tiểu Văn.

Dương Tiểu Văn nghe điện, có vẻ ngạc nhiên, “Tiểu Thành à?” cậu nghe được tiếng Dương Tiểu Văn phả khói thuốc.

“Hi, tôi đang ở BF.” Lý Dĩ Thành đáp nhẹ nhàng, “Tại tôi vừa nghĩ lại, lần đầu tiên tôi gặp anh cũng ở BF, sau đó chúng ta ngồi nhìn nhau như người lạ hơn một năm, thật ra vẫn là hạnh phúc, có một số việc thực sự chỉ cần nhìn từ xa là đủ.”

Quen nhau là hạnh phúc, nhưng không quen cũng là một loại hạnh phúc khác hơn. Đầu dây bên kia Dương Tiểu Văn chỉ im lặng, cả tiếng nhả khói cũng không nghe thấy nữa.

“Gặp được anh thật hay, thật ra tôi vẫn muốn nói vậy. Thật sự hay. Mùa đông này có thể cùng anh ăn lẩu, xem phim, nói chuyện phiếm, xin được chữ ký Lawrence Block, giờ nhớ lại chuyện gì cũng thấy thật thỏa mãn, tuy tôi không biết vì sao mọi chuyện lại thành thế này, nhưng tôi vẫn rất vui... thật tình cảm ơn anh.” nói đến lời sau cùng, tự cậu cũng nghe giọng mình nghẹn nghẹn.

“Tiểu Thành...” Giọng Dương Tiểu Văn gọi tên cậu như vụn vỡ.

“Cứ vậy đi, chúng ta không cần liên lạc nữa, cảm ơn anh, tạm biệt.” không để Dương Tiểu Văn đáp lời, Lý Dĩ Thành đã cúp máy, mà cũng không nghe điện thoại đổ chuông gọi lại.

Quay lưng tạm biệt... để tôi làm vậy, còn một chút tự chủ đây, để tôi làm.

Mùa mưa dài lê thê này, tình cảm đè nén bao lâu đã không thể trở lại nguyên lành như buổi đầu được nữa, là cậu tự nguyện dần thân vào, thì cậu sẽ buông tay đầu hàng trước. Cậu nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên kính cửa bên đường, thì ra là vậy, so le là thế này đây.

Lý Dĩ Thành trở lên BF, lại ôm cổ Khuất Thiên, nói: “Chân tay à!” Khuất Thiên xĩa cho cậu một cùi chỏ vô bụng.

—

14. Chương 14

Sau đó Lý Dĩ Thành vẫn gặp lại Dương Tiểu Văn một lần, vào sáng sớm một ngày thứ năm đầu tháng 5, việc ở công ty bận lu bù đến nửa đêm mới hòm hòm, bò về gần nhà đã hai giờ sáng, Lý Dĩ Thành đi thẳng ra quán mỳ bí hiểm mua đồ ăn khuya, đứng trước quầy uể oải bảo chủ quán cho một phần bánh đa, đương lơ mơ chờ nấu thì nghe có người gọi mình.

“Tiểu Thành.” Lý Dĩ Thành thấy Dương Tiểu Văn nhòm dậy từ một bàn ăn, ngồi kế bên là A Tả, cậu cũng không hiểu biểu cảm trên mặt anh ta lúc này là vui mừng hay hoảng hốt nữa.

“Hi, đi ăn mỳ a.” Lý Dĩ Thành thản nhiên chào Dương Tiểu Văn, trong bụng lại thấy kỳ cục, mai phải cuối tuần đầu, sáng sớm còn dậy đi làm, mắc gì nửa đêm mò ra đây ăn mỳ, đoạn lại thấy trên cổ A Tả có vết, à~ ra là làm tình xong đói bụng mới đi ăn, anh ta làm tình với A Tả nhất định sẽ càng dịu dàng đây, đó là tình yêu đích thực của anh ta a, anh ta sẽ nhẹ nhàng mơn man đôi mắt cậu ta, khẽ khàng hôn vành tai cậu ta, nâng niu ve vuốt cổ cậu ta...

“Giờ em mới đi làm về à?” trong giây lát giọng Dương Tiểu Văn lời tuột tâm trí Lý Dĩ Thành trở về từ cơn mơ tưởng miên man.

Nói được ba câu, bánh đa đã nấu xong, Lý Dĩ Thành không kịp trả lời, vội vàng lục tiền trả chủ quán, nhận hộp bánh đa, “À ừ, mệt đờ người, làm liền ba ngày luôn, thôi tôi về đây, sắp ngủ gật rồi.” cả người Lý Dĩ Thành từ trên xuống dưới đều thấy rõ vẻ mệt mỏi rã rời, thành ra lời nói nghe thuyết phục hết sức.

“Ừ, thế về cẩn thận.” Dương Tiểu Văn nói, Lý Dĩ Thành phát tay chào ý bảo biết rồi.

Đi xe về, mở cửa tầng trệt dưới nhà, đột nhiên Lý Dĩ Thành cảm giác như có gì vừa tan vỡ, cậu bấm môi đi lên lầu, đẩy toang cửa nhà, bước vào, đóng cửa lại, phút chốc toàn thân nghe trống rỗng, đèn còn chưa kịp bật đã ngồi phịch xuống thềm, túi bánh đa buộc kín rơi bịch trên sàn, ánh trăng ngoài ban công rọi vào phòng khách, ướp một tầng óng vàng mờ ảo trên cái sô pha nơi bọn họ hôn nhau lần đầu tiên.

Lý Dĩ Thành đột nhiên gọi lớn: “Khuru Thiên! Khuru Thiên!”

Phòng Khuru Thiên đang bật đèn, ánh sáng hắt thành tia qua khe cửa khép hờ, Khuru Thiên lập tức đẩy cửa chạy ra, thấy Lý Dĩ Thành đang ngồi bệt trên sàn, liền vội vàng bật đèn, hoảng hốt ngồi xổm xuống cạnh cậu, “Tiểu Thành?! Làm sao thế này?” Tiểu Đồng chạy ra theo sau Khuru Thiên.

Lý Dĩ Thành ngẩng lên nhìn Khuru Thiên, há miệng định nói, nhưng không lời nào bật ra được khỏi cổ họng. Trong khoảnh khắc nước mắt rưng rưng ứa ra trên khóe mi, rồi cậu ôm chầm lấy Khuru Thiên, nức nở gào lên.

Lý Dĩ Thành khóc như một con thú thương tâm tuyệt vọng, nước mắt thoáng cái đã thấm đẫm áo Khuru Thiên, cậu cảm giác như trong mình có thứ gì vừa gãy vụn, rồi độc địa thọc sâu vào tim gan, cậu không biết tại sao lại thế, cậu đã cố gắng bình tâm đến vậy, tại sao còn phải thấy tan nát thế này.

Khuru Thiên hoàn toàn hoảng loạn, chỉ biết ôm chặt Lý Dĩ Thành nói đừng khóc đừng khóc nữa, bở ngỡ chuyện gì rồi, lúc sau vừa trông thấy túi bánh đa nằm chồng chơ bên cạnh, lập tức Khuru Thiên điên tiết gầm lên, “Bồ đi mua mỳ rồi gặp ai phải không?!” Tiểu Đồng nghe Khuru Thiên nói, liền im lặng trở vào phòng, không lâu sau Khuru Thiên nghe được tiếng nói điện thoại khe khẽ vọng ra.

Tiếp đó là di động của Lý Dĩ Thành reo, Khuru Thiên cầm máy lên, màn hình hiện ba chữ Võ Đại Lang, Khuru Thiên bấm nút nhận cuộc gọi, rồi thấy điện thoại xuống sàn.

Lý Dĩ Thành vẫn rên rỉ khóc, cậu đã không còn biết gì nữa, chỉ tuyệt vọng rên rỉ, như một con thú đau đớn gặm gừ chờ chết, toàn thân cậu nhức nhối, đau mà... tôi đau lắm... tình yêu đích thực bắt tử phải không, vậy tôi đi tự tử, tôi đi tự tử...

Khóc đến đó thì cậu cảm bật, tiếng nức nở cũng dần dần tắt lịm, chỉ còn nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Cậu ôm rịt lấy Khuru Thiên, “Tôi đau lắm...” nói xong lại gục đầu khóc nức lên.

Khuru Thiên ôm cậu, vỗ vỗ lưng cậu, dịu dàng nói, “Không sao, từ giờ mình không thèm đến quán mỳ đó ăn nữa, được không?”

Lý Dĩ Thành “ừ ừ” đáp, lại nghẹn ngào nói, “Tôi đã bảo anh ta không được dẫn người khác đến, rõ ràng tôi đã ngoắc tay rồi...”

“Rồi rồi rồi, không sao hết, ngoắc tay với người xấu không tính, mai tôi đi tìm cho bồ một quán khác ha.”

“Ừa.” Lý Dĩ Thành dụi đầu trên vai Khuru Thiên, thút thít nói, “Tôi khóc xong rồi.”

“Có đói bụng không?” Khuru Thiên ôm lưng Lý Dĩ Thành.

“Không đói nữa, muốn ngủ.”

“Tôi nằm cùng bồ nhé?”

“Ừa.”

Khuru Thiên dìu Lý Dĩ Thành vào phòng, rồi vào phòng tắm lấy khăn mặt lau mặt cho cậu, lại quay ra nói vài câu với Tiểu Đồng, xong chạy vào trèo lên giường cùng Lý Dĩ Thành, cửa phòng Lý Dĩ Thành không đóng, vậy nên Tiểu Đồng còn nghe được tiếng Khuru Thiên rử rĩ an ủi vọng ra.

Không ai biết hôm đó Dương Tiểu Văn nghe được những gì qua điện thoại, cái di động và hộp bánh đa nguội ngơ sau đó cũng bị bỏ quên trên sàn nhà.

Ngày hôm sau Lý Dĩ Thành xin nghỉ làm, ngủ một giấc tỉnh dậy cậu lại là Lý Dĩ Thành với vỏ bọc chai lỳ ngày trước, bao nhiêu tình cảm không tên tuổi của cậu với Dương Tiểu Văn đều đã tuôn theo nước mắt đêm qua. Cậu đã vứt bỏ người đó, với cậu, vứt bỏ nghĩa là không bao giờ còn liên hệ hay tiếp xúc thêm nữa.

Lên Mạng Cầu Vòng, Lý Dĩ Thành xóa hết những bài đã post, bài nào bị đánh dấu không được xóa, thì dùng quyền chỉnh sửa cắt hết nội dung, chỉ để lại bốn chữ “Cảm ơn, tạm biệt.”, cảm ơn Mạng Cầu Vòng đã cho cậu một nơi trú lòng trong lúc cậu khốn đốn nhất, tuy cậu vốn là muốn đầu độc hội đồng tính, cuối cùng lại tự sa chân vào, nhưng cậu sẽ không quay lại đây nữa, cậu chỉ là con chim bay lạc trong mộng, tạm biệt.

Vào kiểm tra đến danh sách thành viên, thấy ID của Dương Tiểu Văn xếp hàng đầu, sáng bạc nhấp nháy, Lý Dĩ Thành biết không hẳn là Dương Tiểu Văn đang ngồi trước máy tính, đa phần đều là online để đó mà thôi, Lý Dĩ Thành nhớ ra mình chưa từng xem thử danh hiệu của Dương Tiểu Văn là gì, vậy là bấm thử xem, chỉ thấy hai chữ: Xin lỗi.

Ai xin lỗi ai? Ai có lỗi với ai? Lý Dĩ Thành nghĩ, là tôi tự xin lỗi mình, vì tôi thiếu cứng rắn, thiếu lạnh lùng, thiếu cương quyết, nên trước sự dịu dàng và hơi ấm của anh, tôi mới để mình bị chìm đắm, là tôi khiến tôi trôi dạt tàn tạ, làm sao tôi xin lỗi chính tôi được đây?

Lý Dĩ Thành không hề cảm thấy Dương Tiểu Văn làm tổn thương mình, toàn do cậu tình nguyện, từ đầu đến cuối Dương Tiểu Văn luôn bình thản và thẳng thắn, kể cả lúc đề nghị giao du với cậu cũng không chịu vòng vo lừa gạt một câu, bởi vậy cậu không giận anh ta, cậu chỉ hối hận, vô cùng hối hận. Nhưng những cái đó đều vô nghĩa, tất cả về Dương Tiểu Văn với cậu đều đã vô nghĩa. Vì cậu không quay lại được nữa rồi.

Lý Dĩ Thành từng nói với Dương Tiểu Văn “thứ gì tỏa sáng rồi cũng đến lúc tàn lụi”, cậu đoán được số phận tất yếu của mình, nên cậu đang chào đón nó. Lý Dĩ Thành lẳng lặng nhìn màu sáng bạc lấp lánh trên màn hình, rồi bấm hủy chế độ “bạn tốt”, từ bạn bè thành người xa lạ, thì ra cũng chỉ là một phím bấm mà thôi.

Một tuần sau, Khuru Thiên chia tay với Tiểu Đồng, Lý Dĩ Thành đoán rằng có liên quan đến chuyện tan vỡ của mình, nhưng cậu lựa chọn không hỏi, vài ngày sau Lý Dĩ Thành gặp Tiểu Đồng đến nhà dọn đồ về, mới biết hôm sau ngày cậu khóc, Khuru Thiên chờ dưới nhà Dương Tiểu Văn, vừa thấy người về thì xông vào đánh, Lý Dĩ Thành không hỏi nhiều, cậu cũng không nói gì với Khuru Thiên, cậu không muốn biết bọn họ nói những gì với nhau, với lại tương tá Khuru Thiên vậy, đánh nhau chắc chắn không thua ai bao giờ. Vậy là cậu với Khuru Thiên trở lại cuộc sống chỉ có hai đứa với nhau.

Hai tháng sau Khuru Thiên đổi việc, công ty mới ở phía Bắc thành phố, hai người bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định cuối tháng 8 hợp đồng thuê nhà đến hạn, chuyển luôn sang bên đó sống. Công ty Lý Dĩ Thành ở giữa thành phố, khoảng cách chẳng khác đi là bao. Ba tháng này cậu không hề đụng mặt Dương Tiểu Văn hay A Tả. Đến hôm công ty dọn nhà đưa bọn họ rời khỏi con ngõ đã trú ngụ hai năm trời, Lý Dĩ Thành mới hiểu được, thì ra đã vô duyên rồi, dù có ở hai ngõ nhỏ song song cũng không bao giờ gặp gỡ.

Từ đó trở đi bọn họ ở đầu Bắc thành phố, vì xa xôi quá nên cũng không đến BF nữa, họ tìm được một quán thường thường gần nơi ở mới, Lý Dĩ Thành không còn sống trong thế giới đồng tính, giờ Khuru Thiên là người đồng tính duy nhất quanh cậu. À, còn đồng chí trưởng nhóm khách Đài A Vinh.

Nửa năm sau đó, Lý Dĩ Thành thường nghĩ, Đài Bắc nhỏ như vậy, nhớ ngày nào đó gặp, rồi cậu phải làm gì, nói gì mới được? Cậu hơi sợ, vì vậy cậu tránh mọi nơi từng đi qua cùng Dương Tiểu Văn, và cứ thế cần

trọng đặt dè sống trong Đài Bắc.

15. Chương 15

Năm 2006, Lý Dĩ Thành được thăng chức lên thiết kế thâm niên, ngoài để tắm và ngủ, phần lớn thời gian còn lại cậu đều ở công ty, công việc thành cuộc sống của cậu, cậu không còn rảnh rỗi để lo cho tình cảm, Tiểu Mễ đồng sự của cậu là một cô bé tóc uốn lộn quần bông bênh, tính tình cởi mở hướng ngoại, vậy là họ dần dần trở thành umfriend.

Umfriend, theo từ điển Mỹ, ấy là “bạn với quan hệ mờ ám khó nói hoặc không thể nói cho ai biết”, gọi trắng ra là bạn giường chiếu. Bình thường là đồng nghiệp, ngày nghỉ là bạn bè, cần thiết thì an ủi lẫn nhau. Giống như cậu với Dương Tiểu Văn, hay như cậu và Tiểu Mễ.

Ngày 27 tháng sáu, Khuu Thiên nói tỉnh rụi: “Mộng Cầu Vòng đóng cửa rồi.” Lý Dĩ Thành mang máng nhớ hình như có người từng bảo mình chuyện đó.

Lý Dĩ Thành rất ít khi nhớ tới Dương Tiểu Văn, cứ vậy là thời gian trôi, một năm sau Dương Tiểu Văn đã hoàn toàn bị điệu vào tủ kiếng, như một cuốn tạp chí lỗi thời, một khúc nhạc nền đã bị lãng quên, và lòng cậu lại dần yên ổn tĩnh táo như trước. Cậu có chút thay đổi, cậu thử chối từ một vài sự trước giờ mình vẫn cho là đương nhiên, rồi lại thử nếm thử vài thứ trước nay mình vẫn chối từ. Mọi chuyện đến và đi đều do nhân duyên cả, không có gì vĩnh viễn còn đó. Cậu không còn cố can dự vào sinh mệnh nữa.

Cậu học ăn cay, ban đầu mỗi ngày ăn một chút, dần dần gom góp khẩu vị lại, đến một ngày cậu thật tình thích ăn cay, lúc ấy đã hưởng thụ được đầy đủ khoái cảm khi vị cay nồng châm tê từ đầu lưỡi đến yết hầu.

Tủ đồ của cậu vẫn giữ màu đen xám làm chủ đạo, nhưng bắt đầu có thêm mấy mảng màu chói sắc sỡ, cậu ưa xanh khổng tước và vàng cam, dùng phối với đen xám vô cùng bắt mắt, những cánh sắc vẫn ẩn mình trong căn phòng bắt đầu len lỏi lộ ra ngoài, cậu không còn là du hồn u ám một đầu Đài Bắc nữa, mà đã thành đóa hoa hăng hái nở rộ dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Cậu bị tiềm nhiễm chút ít tính cách ác liệt của đồng chí khách đài A Vinh, lâu lâu lại lôi mấy đứa đàn em ra cá cược vài trò ngớ ngẩn, xong rồi cười hơn hớn.

Năm 2007, Lý Dĩ Thành lên chức trợ lý chỉ đạo nghệ thuật, vinh dự cầm trên tay bằng khen hạng Đồng cho mục Quảng cáo tiếng Trung, chắc chừng sang năm sẽ lên chỉ đạo nghệ thuật luôn, bất quá đồng chí khách Đài A Vinh đã ngồi chễm chệ trên ghế trợ lý giám đốc ý tưởng, vậy nên rốt cuộc Lý Dĩ Thành vẫn phải hăng say chiến đấu dưới thế lực tà ma như trước, còn quan hệ umfriend với Tiểu Mễ thì cứ thế tăng tăng tiến tiến.

Dương Tiểu Văn đã sắp không còn dấu ấn gì trong lòng Lý Dĩ Thành, cậu sống thản nhiên ở Đài Bắc, chẳng còn chỗ nào tránh không dám tới nữa, có khi còn chạy đến cầu vượt ngắm cảnh đêm, đẹp thật không phải giỡn, thế nên không cần vì chút chuyện nhỏ mà bỏ qua không tới nữa, có điều cậu vẫn giữ lời hứa, không bao giờ dẫn ai khác đi cùng.

Đến tháng bảy, cả nhóm chuẩn bị thuyết trình cạnh tranh, liên tục mấy ngày liền đều phải làm đến 5, 6 giờ sáng, về nhà ngủ một giấc, giữa trưa lại tập hợp chiến đấu tiếp, mỗi ngày làm mười mấy tiếng đồng hồ. Hôm đó như thường lệ, năm giờ sáng giải tán, Tiểu Mễ tắt đèn văn phòng, Lý Dĩ Thành khóa cửa, mọi người cùng nhau chờ thang máy, hẹn 12 giờ trưa gặp lại ở công ty, cùng ăn cơm xong phác thảo tiếp.

Giữa trưa mẹ Tiểu Mễ gọi, bảo Tiểu Mễ đi ngủ rồi không dậy nữa. Tuy kết quả kiểm tra chỉ nói sơ qua rằng bị đột tử, nhưng sự thật ai ai cũng hiểu đó là một mối quá mà chết, hôm đó Lý Dĩ Thành trốn dưới gầm bàn ngồi khóc nửa giờ.

Lý Dĩ Thành khóc không phải vì Tiểu Mễ chết, đó chỉ là lời mào đầu, giờ thì cậu đã hiểu thấu thía bốn chữ “phận bạc duyên khan”, lại chỉ còn mình cậu, lẻ loi cô độc, tự sinh tự diệt. Không giống đau thất tình, chia ly vì cái chết khiến Lý Dĩ Thành bắt đầu không ngừng cảm thấy hoang mang lạc lõng, trước sinh mệnh, nhân loại sao mà hèn mọn, sao mà nhỏ bé, nhỏ bé.

Tuy trời sinh tính tình cậu lạnh nhạt, không có mấy ham muốn với cuộc đời, nhưng bất kể thế nào, cậu cũng không thể nghĩ Tiểu Mễ sẽ lẳng lẳng chết đi như vậy. Vậy là sau lễ tang, Lý Dĩ Thành xin tạm nghỉ việc, ngày ngày thần thờ thờ đẫn, không khác gì một du hồn. Khuu Thiên muốn an ủi cũng không được, vì Lý Dĩ Thành không phải bị tổn thương, chỉ là cậu bị mất phương hướng. Cậu thường thường ra chùa, ngồi ngay trước tượng Phật hàng giờ đồng hồ.

Cứ thế đến cuối tháng bảy, một bữa Lý Dĩ Thành tình cờ bật TV, “Wow~ mọi người trông, phong cảnh Quế Lâm thật là đẹp như tranh thủy mặc...”, người dẫn chương trình Du lịch bốn phương khoa trương trầm trồ, đột nhiên cậu nhớ ra hình như có người từng bảo cậu giống như một bức tranh thủy mặc, thấy vào nước rồi lại loang đi như không có... cậu bật cười thành tiếng, núi sông nơi ấy đẹp vậy, ta đi một chuyến cũng hay. Vậy là Lý Dĩ Thành dọn hành lý, vài ngày sau thì xuất phát sang Trung Quốc.

Lý Dĩ Thành nhập cảnh vào Ma Cao, ngồi xe buýt từ Quảng Châu, túc tắc túc tắc đi đến Quảng Tây, cuối cùng cũng gặp được sơn thủy hữu tình như tranh thủy mặc ở Quế Lâm, sau lại từ Quảng Tây sang Quý Châu, giữa đường hứng chí viết bưu thiếp gửi về cho Khuu Thiên, rồi chơi lang thang từ tháng tám đến tháng mười một mới về Đài Loan trú đông.

Giữa chuyến đi dài không đích đến, cũng không định ngày về, dần dần Lý Dĩ Thành cảm nhận được sự mong manh của hạnh phúc, cảnh sắc dọc đường chậm rãi đọng lại thành những bí mật nho nhỏ cất giấu trong đáy lòng cậu, chỉ cho mình cậu sở hữu, trước vẻ đẹp thiên nhiên bất tận cậu cũng không cần che giấu, thậm chí cậu sẵn sàng khơi mọi khoảng trống trống rỗng trong mình ra tắm dưới ánh mặt trời, cậu biết sẽ chẳng ai để ý, giờ thì dù chút duyên trần bạc bèo có lỡ bị xài hết trơn, cậu vẫn còn bao nhiêu phong cảnh rực rỡ trong lòng đây.

Rốt cuộc Lý Dĩ Thành đã hiểu, nỗi hoang mang trước sự sống và cái chết sẽ không thể tan biến theo thời gian, cậu phải quen với nó, rồi cùng nó chung sống hòa bình, về lâu dài không chừng sẽ nhờ nó mà ngộ ra thêm vài điều chân lý, cơ mà câu trả lời đích thực thì chờ có hòng. Trong khi ấy những biến động nho nhỏ trong cuộc sống vẫn sẽ tiếp diễn như một vòng tuần hoàn, nỗi dài trước mắt chờ cậu tiến tới ném trái, khi ấy chỉ cần quay lại rút ra chút phong cảnh giấu kín trong lòng, là lại có thể vượt qua. Du lịch khiến lòng cậu trở nên cứng cỏi, dù có bị thương tổn nữa, cũng sẽ không còn tan vỡ.

Về Đài Loan rồi, Lý Dĩ Thành không đến công ty làm nữa, nhờ những mối quan hệ cũ, cậu ở nhà nhận đồ án về làm, cũng có khi vào làm freelancer(*) ngắn hạn cho vài công ty quảng cáo khác, thu nhập cao hơn trước kia, mà thời gian lại xõng xênh hẳn. Giờ thì cậu thấu hiểu sâu sắc câu: “Sau này ra ngoài lương lậu sẽ vọt theo cấp số nhân.” của đàn anh hồi nào mới dắt cậu vô nghề.

“Không phải tôi tự dầy dọa mình hay đang lang thang dạt nhà dạt chợ, cũng không phải tôi giống tụi dạt vòm trong tiểu thuyết, dạt chán rồi về thành thanh niên ưu tú. Đời này ngoài thiết kế ra, có mỗi cái này tôi thấy hứng thú, đời người ngắn vậy, tôi không muốn vội vàng phần đầu nữa, tiền kiếm đủ, vật chất không thiếu là được rồi, yêu đương có hay không cũng vậy, tôi chỉ tính đi ngắm đất trời sông núi tiếp, rồi sau chắc chết ở Tây Tạng hay thảo nguyên Mông Cổ cũng hay.” đi du lịch về, Lý Dĩ Thành nói với Khuu Thiên như vậy.

Khuu Thiên nói, “Rồi rồi rồi tôi hiểu tôi hiểu.” xong lại thêm một câu, “Chứ quà tôi đâu?”

Năm 2008, Lý Dĩ Thành hoàn thành đồ án nhận làm, đến tháng ba lại quẩy quả xách ba lô, đi Tây Tạng cậu mơ mộng đã lâu, nào thì Thành Đô, Thanh Hải, kết quả là gặp động đất, còn gặp cả Dương Tiểu Văn.

(*) freelancer: người làm nghề tự do.

16. Chương 16

Chuyện gặp Dương Tiểu Văn trên mạng chẳng khác gì một hạt mè đen, nhanh chóng biến mất trong tâm trí Lý Dĩ Thành, giống như cậu nói với Khuru Thiên, chẳng qua Dương Tiểu Văn cũng bị xúc động nhất thời mà thôi, nói vài câu xong sẽ lại bật vô âm tín. Cậu cũng không hề đi tra thử ID của Dương Tiểu Văn ở PGG hoạt động ra sao, post những bài nào, thậm chí cậu còn chẳng buồn lưu tại đoạn trò chuyện hôm đó.

Ngày này qua tháng khác, cuộc sống cũng chỉ là năm chữ ấy. Lý Dĩ Thành tiếp tục sống trong thành phố không đêm Đài Bắc, nhận đồ án về làm, ngồi chôn mình trước máy tính, vẽ, thảo luận, nộp bài, ở nhà lười thối lếch thếch, ra đường là lướt như ai, ngôn ngữ cử chỉ càng lúc càng xông xênh thoải mái, trong khi phản ứng với nhân tình thế thái thì mỗi lúc mỗi thêm sâu đời; cậu nuôi tóc dài, buộc thành một túm đuôi ngựa ve vẩy sau gáy. Cậu nghe lời ba mẹ, chính thức theo đạo Phật, bất quá cậu biết tín ngưỡng của mình không phải Thần Phật, mà là cậu tin vào cái trí tuệ vô biên ẩn trong Phật Pháp, với duyên phận và sinh tử, giờ cậu chỉ càng thêm rộng lòng đón nhận.

Lý Dĩ Thành vẫn còn cảm giác xa cách với thế giới này, nhưng cậu coi đó như một phần của cuộc sống, nên cũng chẳng thấy vất vả gì; bản chất Lý Dĩ Thành vẫn là khép kín, nhưng cậu học được cách che giấu bằng khiếu hài hước và nụ cười thoải mái, gặp người có thể kết giao bạn bè, ừ thì cũng thử chủ động giữ liên lạc với đối phương, mạng giờ tiến bộ vậy, lâu lâu online ấn like cho người ta một cái cũng chẳng nhọc sức gì.

Giờ tôi thành tượng đất sét quét màu gia công siêu cường rồi bỏ ạ, ấy là cậu nói với Khuru Thiên như thế.

Tháng tám Lý Dĩ Thành lại tập tành yêu đương chút chút, bất quá kéo dài được không đến ba tháng, là đối tác công việc, cô ấy chủ động trước, cậu cũng không thấy khó chịu gì, vậy là bắt đầu yêu nhau kiểu được tới đâu hay tới đó, sau rồi đối phương nói hai người làm bạn thì tốt hơn, vậy là họ lại tiếp tục là bạn bè. Lý Dĩ Thành cảm thấy như vậy thật tốt, lòng cậu vẫn rất hài lòng, vượt mất hay không nắm bắt được cũng có sao đâu, sinh mệnh trôi qua rồi chẳng lẽ nào chẳng tay trắng, cậu việc gì phải đau thương vì những thứ kiểu gì cũng mất đi, này không phải cậu lạnh lùng vô cảm, ấy là kinh nghiệm thông thái nhờ thấu hiểu sự đời

~Còn Khuru Thiên thì thẳng thừng bảo cậu cạo đầu lên núi tu xử nó đi.

Sinh nhật tháng mười, Lý Dĩ Thành nhớ lại mối tình đầu thất bại, rồi còn mối tình... ờ... không biết gọi sao, cũng thất bại luôn, nghĩ riết rồi chẳng hiểu sao hồi đó mình tan nát tim gan dữ vậy, rõ ràng chỉ là một cuộc vui ấu trĩ không thành, cậu tưởng tượng lúc về già ngồi với bạn bè tán gẫu chuyện hồi đó, đến khúc này rồi tán kiểu gì giờ? À tôi hồi đó a~ thích bạn giường chiếu của tôi a, cơ mà ổng không thích tôi, lại còn từng từng bỏ đi tuốt theo người cũ, tôi khóc thương tâm dữ lắm a. Đây là cái kiểu bi kịch kịch dở hơi gì đây, mất mặt chết đi được, lúc đó già tám chín chục tuổi rồi, kể chuyện bá vợ rồi cười ghen thờ chết mất thì sao

~Kể cả giờ cũng có lúc cậu nhịn không được bật cười. Con người thật kỳ diệu, hồi đó cậu có thể ôm khư khư hận tình chia ly, ngoan cố chấp nhất mãi chỉ mỗi chuyện yêu hay không yêu, giờ cậu lại cũng có thể cho mình thảnh thơi thoải mái nghĩ lại, rồi cười dài nhìn biển rộng trời cao.

Lý Dĩ Thành biết tận sâu trong lòng mình cậu vẫn chờ mong có một tình cảm đích thực nào đó len lõi đến, khiến mình rung động, còn nếu chung quy vẫn phải cô độc, thì thôi coi như là số phận. Bất kể thế nào cậu vẫn hy vọng mình có thể sống thật tốt cho chính mình.

Tháng mười một, Lý Dĩ Thành bị đồng chí khách Đài A Vinh vờ đến Thượng Hải, năm đó cái chết của Tiểu Mễ không chỉ ảnh hưởng đến cậu, mà cả A Vinh rồi cũng rời khỏi hãng quảng cáo đã làm mười năm trời, rủ bạn bè đi Thượng Hải mở công ty thiết kế riêng. Hồi này người làm không đủ, lại kiếm được đồ án hoành tráng, thế là ông anh gỡ bài bao vé máy bay cộng thêm trả công kénh xù ra như Lý Dĩ Thành đến giúp, cậu ở Thượng Hải cả tháng, làm xong đồ án, rồi lại ào ào vác hành lý đi Bắc Kinh xem tuyết.

Lúc Lý Dĩ Thành rút cuộc cũng được tận mắt thấy tuyết lác rắc rơi xuống từ bầu trời trên đầu mình, cậu kích động tung bừng lúi húi ra gọi Khuru Thiên, tình yêu a, tuyết a, tuyết thật luôn a, tuyết-thật-sờ-được luôn a, cậu đứng giữa đường Vương Phủ Tỉnh rú rít như đồ thần kinh, tuyết a~ tuyết a~ Khuru Thiên đáp lại đúng một chữ lạnh như tiền: “Quà.”

Lý Dĩ Thành ngẩn mặt đứng, im lặng cảm nhận cảm giác lạ lẫm khi tuyết chậm rãi đáp trên vai mình, lại cười ngơ ngác, cậu nhớ lại bộ phim 3D đầu tiên mình xem, Tàu Tốc Hành Bắc Cực, ở Mỹ Lệ Hoa, cùng với Dương Tiểu Văn, ngắm tuyết bay lác đác qua kính 3D. Hôm đó Dương Tiểu Văn bảo cậu, người tin tưởng tình yêu chân chính nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Chà, anh khỏe không? Từ đó đến giờ đã được tận mắt thấy tuyết rơi thật chưa? Lý Dĩ Thành thầm dịu dàng hỏi han ai đó trong tiềm thức.

Năm 2009, tháng hai A Vinh lại lèo nhèo gọi Lý Dĩ Thành, lần này cậu ở nửa tháng, vừa làm vừa nhõn nhờ chơi hết mọi trò của Thượng Hải, A Vinh thường trêu trợn đe cậu: “Anh lười mày đến để mày kiếm tiền cho anh chứ không phải đi chơi nhởi nghe chưa nghe chưa~” Lý Dĩ Thành liền liếc mắt đưa tình hết sức lưu manh, miệng nhoẻn cười điệu: “Anh giai A Vinh à~ người ta có để lỡ công việc đâu a~”

“Đã bảo mày không được là A Vinh, giờ anh là Eric!”

“Dạ~ Anh giai Eric~” ông nội đây đấu với anh nhiều năm nay rồi, đời nào chịu thua được? Lý Dĩ Thành thầm hỉ hả. Tháng này Lý Dĩ Thành và Eric đã tổng hợp lại đấu pháp trong năm năm rông, rồi cùng nhau sáng tạo “Tám chiêu cửa cấm”, lại còn mang ra xài nhiệt tình hăm hở trong đời thực.

Eric bảo Lý Dĩ Thành vào công ty anh ta đi, chuyển đến Thượng Hải ở luôn, lại bị Lý Dĩ Thành phủi cái mặt, “Gả cho luôn không bằng ở ngoài làm bồ nhí, em chả muốn bị thất sủng.” hơn nữa cậu thích Đài Bắc, Đài Bắc có Khưu Thiên, có quán mỳ ngon mới tìm được, có cả bức tường màu lam của cậu.

Xong việc Lý Dĩ Thành lại đi lang thang, lần này nhảy xe buýt chạy từ Thượng Hải xuống phía Nam, đi tuốt tới Hạ Môn, viết thư thiệp gửi Khưu Thiên từ đảo Cổ Lãng, rồi mới ngồi Tiểu tam thông (*) về Đài Bắc, lần này thì Lý Dĩ Thành biết thêm một sự: thì ra ta cũng bị say sóng.

Tháng sáu đầu hạ, Lý Dĩ Thành bị Eric gọi đến Thượng Hải liên ba bận. Mùa hè Thượng Hải đầy gió nóng, không gian tràn ngập ánh mặt trời chói chang. Nơi làm việc ở gần đường Hoài Hải, hơn 7 giờ tối thứ sáu Lý Dĩ Thành ba chân bốn cẳng chạy đến tiệm bánh custard, cậu vẫn thích ăn đồ ngọt nhiều vị sữa, mai cuối tuần rồi, cậu muốn mua mấy cái để dậy ăn sáng.

Sau hồi chen chúc nhiệt tình, Lý Dĩ Thành vinh quang vác chiến lợi phẩm túa ra theo đám đông, cậu ngồi xuống ghế đá gần đó, lôi một cái custard còn ấm trong bọc ra ăn, đèn đường lung linh bầy sắc trên đường Hoài Hải rọi óng ả lên màu custard nướng, Lý Dĩ Thành vừa ăn vừa nghĩ đến cú điện thoại vừa xong của Khưu Thiên, đòi mua cho mô hình “heo viên” làm đồ lưu niệm.

“Heo viên á? Heo viên gì? Giống kiểu ở Tân Trúc ấy hả?”

“Thì là ba cái cục heo viên xiên bên bờ sông Hoàng Phố (*) đó đó!” Khưu Thiên đáp cực kỳ nghiêm túc.

Vậy là cậu lẩn ra văn phòng cười co quắp, bị Eric quăng cho cả tá ánh mắt khinh bỉ tột độ.

Cắn một miếng bánh, nhớ đến “heo viên” Lý Dĩ Thành lại không nhịn được cười phá lên, sau một hồi thì hoàn toàn rớt tôm vào thế giới heo-viên của mình, ngoác miệng cười muốn tê tận lỗ tai, đương hợ hợ ặc ặc thì tự dưng có người kéo tay cậu, cậu quay đầu lại, không kịp cả chỉnh đốn lại cái mặt đang toe toét.

Dương Tiểu Văn.

“Hi, lâu lắm không gặp a!” thấy là Dương Tiểu Văn, Lý Dĩ Thành buột miệng chào theo phản xạ, bất quá vẫn chưa nín được cơn cười.

Dương Tiểu Văn đứng ngẩn mặt không hiểu trời trăng gì.

Đại khái đến khi nguội cả bánh custard, Lý Dĩ Thành mới dần nguội cơn, bắt quá tay vẫn còn run run, cậu nhét cái bánh cắn dở vô bọc, rồi nói với Dương Tiểu Văn: “Xin lỗi xin lỗi nha, cái chuyện heo viên ấy đúng là mắc cười quá thể. Ha ha ha...” nói xong lại cười phá lên lần nữa.

Dương Tiểu Văn vẫn đứng ngây như tượng.

Lúc ấy Lý Dĩ Thành mới xoa xoa mặt, cười tê cả má, “Ngại quá đi, vừa xong nói chuyện với bạn có cái chuyện mắc cười quá, ha ha ha.... A thôi ngay thôi ngay.” cậu vỗ tét tét mặt mình, rồi ngồi dích mông qua một bên, “Nào, ngồi ngồi ngồi đi, muốn ăn custard không?”

Dương Tiểu Văn không nhúc nhích.

Lý Dĩ Thành ngẩng lên nhìn Dương Tiểu Văn, người đó đương đứng xây lưng về ánh đèn rực rỡ trên đường Hoài Hải, chăm chú nhìn cậu. Đột nhiên cậu nghĩ đến cảnh tượng trên cầu vượt nhiều năm trước, cậu cũng từng nhìn Dương Tiểu Văn khảm mình trong muôn ngàn đốm đèn trôi nổi thế này.

Lý Dĩ Thành mỉm cười, “Ngồi đi, tình cờ thật, sao anh lại ở đây?” uy lực của heo viên thiệt đáng sợ, chỉ trong giây lát đã kịp giết chết ngóm mọi loại cảm xúc ngạc nhiên, mừng rỡ hay hoảng hồn kinh dị có thể có trong phút hội ngộ Dương Tiểu Văn, cậu từng nghĩ ra vô số viễn cảnh, cơ mà ai tưởng tượng được lại thế này, heo viên a... “Ha ha ha... Ai cha, ha ha, ngại quá, cười không nhìn được.” Lý Dĩ Thành hít sâu một hơi, ráng bình tĩnh lại, rồi mới giờ giờ tay với Dương Tiểu Văn, “Nào ngồi đi, sao vậy a?”

“Tiểu Thành...” cuối cùng Dương Tiểu Văn cũng bật ra được tên cậu, rồi lại im lặng ngồi xuống cạnh Lý Dĩ Thành.

“Ngại quá, vừa xong dọa anh sợ hử?” Lý Dĩ Thành ra sức làm ra vẻ dịu dàng hòa nhã. Trong bụng cậu đương nghĩ, Dương Tiểu Văn gặp mình ở Thượng Hải này nhất định đã hết hồn rồi, đã vậy cái đồ không tìm không gan là mình không những hơn hớn chào hỏi như chào ông chú hàng xóm, lại còn cười như điên, đổi lại là cậu chắc cũng bị đả kích thôi rồi. Thôi thì phải nhẹ nhàng với người ta một tí, không nên để người ta sợ bay mất vía~ cậu thầm đe mình.

“Anh... vừa xong không chắc là em, trông hơi khác khác, gọi tên thì không thấy em nói gì, nên anh mới kéo tay em.” Thái độ và giọng điệu của Dương Tiểu Văn hoàn toàn đúng kiểu bất ngờ gặp lại bạn cũ, chần chừ và bối rối.

“À ừ, là tôi chứ ai, chứ sao anh lại ở đây?” Lý Dĩ Thành vất tay phải lên lưng ghế, chân trái gác lên đùi phải, cười hiền nhìn Dương Tiểu Văn, mấy lọn tóc dài chưa vén gọn bay xòa xòa hai bên má, tay trái giờ lên khế vẩy vẩy như đương chào hỏi.

Này là chiêu thứ nhất trong tám chiêu cửa cấm Eric chân truyền cho cậu, tên gọi là “Mỉm cười và chết”, cải biên từ thức cuối cùng trong quyền pháp mỹ nữ “Cổ mộ ẩn cư” của phái Cổ Mộ hồi xưa, Eric nói chiêu này cậu xài là siêu hợp, vì hai con mắt cậu càng già đời càng tà đạo lúng liếng dọa người, chỉ cần khẽ nhếch môi cười điệu một cái, đảm bảo đối phương sẽ xong đời

~Đột nhiên Dương Tiểu Văn tròn mắt. Trong bụng Lý Dĩ Thành lập tức trời lên hai giọng la ó ì xèo xoắn xuýt vào nhau, một bên là tấm tức nói ai nha sao cái người này chẳng biết giỡn gì hết, không vui tí nào; bên kia thì tự vấn lương tâm lý gì còn đi giỡn với anh ta, người này có phải đồ biến thái như Eric đâu, ai lại dọa người ta thế

~“Rồi rồi, không đùa anh nữa.” Lý Dĩ Thành ngồi thẳng lại, nhoẻn cười đúng như cậu trước nay, “Sao anh lại ở đây? Có rảnh không? Muốn đi cà phê nói chuyện không? Ở đây Ồn lắm.”

Lý Dĩ Thành đứng dậy, kéo Dương Tiểu Văn về hướng quán Tinh Cửu Khách (*) gần đó, hai người đi sóng vai cạnh nhau. Đến lúc ấy cậu mới thực sự ý thức được thì ra mình đã gặp lại Dương Tiểu Văn thật, hơn nữa không phải ở Đài Bắc, mà là giữa đất Thượng Hải. Tâm trí cậu lại phóng vèo về năm 2005, ở đó còn kẹp một tấm thẻ dấu trang. Lần cuối cùng họ bước bên nhau thế này là khi nào nhỉ? Đài Bắc nhỏ như vậy, cậu không từng cố né tránh, vậy mà bốn năm trời không hề chạm mặt một lần.

Bốn năm, thì ra nơi cách ta xa xôi nhất, chính là thành phố nơi ta sống đây.

(*) tiểu tam thông: chỉ các tuyến đường biển giữa ba đảo Kim Môn, Mã Tổ và Bình Hồ, Đài Loan với các vùng ven biển của tỉnh Phúc Kiến :”>

(*) heo viên: =)))))) từ từ người ta cười đã =))))))~ đùa lúc đầu người ta cũng chưa hiểu như nào đều =))))~ cơ mà từ lúc mò mẫm ra thì người ta mắc cười wó đi mất =))))

~Như nào là ba cục heo viên xiên bên bờ sông Hoàng Phố? =))))

~Dạ nó là kết quả của lối hình dung mỹ lệ và duyên dáng của tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông =))))))~ biểu tượng thanh tao và rực rỡ của Thượng Hải (mà đã bị cháy hồi đầu năm 2010) í ạ =))))

~Vâng quả tình là đúng là có ba cục lông lánh chọc trên 1 cái xiên =))))~ chị em có thể nhìn đây để tham khảo hình ảnh tháp Minh Châu =))~ hoặc là ba cục heo viên xiên bên bờ sông Hoàng Phố =))))~ nói đại mở, giờ thì đã thành ba cục heo viên chiên (hay là hun khói) :”>

~Trách nào mà Đại Võ ảnh chẳng fải hóa đá =))~ Võ Đại Lang mờ thâm, sao dịch lại được hòn ngọc phương Đông của Thượng Hải =))))

~À và còn tại sao mới đầu tiểu Thành hỏi lại rằng heo viên Tân Trúc á? =))~ đơn giản chỉ là vì heo viên thứ thiệt thì là đặc sản ăn vặt của vùng Tân Trúc mà thôi chị em ạ :”>

~(*) Tinh Cửu Khách: =)) cái này... nếu bạn hông nhầm, thì nó là một ca hàng nhái điển hình ở Tàu =))~ Tinh Cửu Khách phiên âm dư vậy [Xīngjiǔkè] và Starbucks phiên âm như vậy (trong tiếng Tàu) [Xīngbākè] =))))~ và giờ thì các bạn chẻ hiểu chưa =))~ ngoài Tinh Cửu Khách, các bạn Tàu còn có cả Tinh Thất Khách, Tinh Ba Khách blah blah =))))~ và nghe đều một trong mớ nhãn hiệu đưa dứa này đã bị Starbucks kiện vi phạm thương hiệu dôi ó =))

~

17. Chương 17

Hai người gọi cà phê, Lý Dĩ Thành kêu thêm một cái bánh mì, quán kê toàn bàn tròn nhỏ nhỏ, ngồi xuống là hai người sát cạnh nhau, nhờ ánh đèn mờ mờ trong quán Lý Dĩ Thành bắt đầu quan sát Dương Tiểu Văn, bề ngoài anh ta không mấy thay đổi, chỉ thêm chút chút ý nhị vốn có ở đàn ông trưởng thành, ăn mặc đàng hoàng hơn trước ít nhiều, nhưng phong cách thì vẫn vậy.

Lý Dĩ Thành đoán chắc Dương Tiểu Văn vẫn làm việc văn phòng, sống thản nhiên không mưa nắng mới giữ được bộ dạng chẵn chu như thế. Chẳng bù cho cậu xỏ áo phông via hè với quần jeans cổ lỗ sĩ, đi giày leo núi, tóc túm đuôi ngựa, dặt tứ xứ phố phường nằm đất hít bụi, lại còn ngồi xác xơ bên đường ăn custard...

“Em thay đổi rồi.” tiếng Dương Tiểu Văn vang lên ngắt ngang màn vẽ vời hoa lá trong não Lý Dĩ Thành.

Mấy năm nay tình trạng mơ mộng hoa lá miên man một mình của Lý Dĩ Thành ngày càng trầm trọng, thậm chí mới chớp mắt đã kịp nghĩ xa tít mù khơi, cậu phán rằng ấy chứng tỏ sức tưởng tượng của mình phong phú, sáng tạo tràn trề, chuyện tốt chuyện tốt.

“Anh không thay đổi.” Lý Dĩ Thành cười nói. Bề ngoài anh không thay đổi, nhưng nhìn anh giờ như nhìn người xa lạ, sự xa lạ giống như nảy ra từ trong tiềm thức, chắc tôi sắp quên mặt anh rồi, quên luôn cả cảm giác sờ vào tóc anh, dịu dàng chạm môi cùng anh, cả độ ấm từ những ngón tay anh nữa.

“Đi chơi à? Hay công tác? Lần đầu hay sao? Hay anh sống ở đây luôn? Mà ở thì ở bao lâu?” Lý Dĩ Thành hỏi một tràng, “Hỏi luôn một lượt cho lẹ, anh cứ đáp thông thả, tôi ăn bánh đã, tối giờ chưa có ăn.”

Dương Tiểu Văn thở hắt ra, chăm chú nhìn Lý Dĩ Thành ăn bánh mì, “Anh đi công tác, lần này là lần thứ ba, hôm nay xong việc rồi nên ra ngoài đi dạo, chiều chủ nhật bay về.”

“Em thì sao?” Dương Tiểu Văn hỏi ngắn gọn.

“Ờ ờ.” Lý Dĩ Thành nuốt miếng bánh trong miệng, “Ờ tôi hờ, có anh bạn mở công ty ở đây, lâu lâu tôi đến ở một hai tháng giúp ổng.”

“Bỏ công ty quảng cáo rồi à?”

“Ờ, ngộ ra rồi, đáng gì mà tự hại mình một chết.”

“Ừ phải, làm chỗ đó mệt quá, trước kia thấy em hôm nào cũng làm đến nửa đêm...” nhắc lại chuyện trước kia, Dương Tiểu Văn có chút ngập ngừng, “Vậy là giờ em chỉ làm thời vụ thôi hả?”

Lý Dĩ Thành cười cười, cũng không tính đáp gì về chuyện xưa với anh ta. “Cũng không phải, giờ tự tôi nhận đồ án làm, nên việc ở đây cũng coi như đồ án thôi, làm xong tôi về Đài Bắc, nhận đồ án tiếp, lúc nào bên này cần, ới một tiếng tôi lại sang.”

“Thế đợt này em ở Thượng Hải đến bao giờ?”

“Cuối tháng sáu.” nhưng xong sẽ đi chơi tiếp chỗ khác, đầu óc Lý Dĩ Thành trong nháy mắt lại bị ngợp trong cơ sở sơn thủy hữu tình.

“Thật hết nói nhỉ, Đài Bắc nhỏ như vậy, mà đến đây lại gặp nhau, bốn năm rồi, đều hơn ba mươi cả.”

Giọng điệu Dương Tiểu Văn chính thị là kiểu sầu đời trước buổi trung niên.

“Ồ phải, đầu ba hết rồi.” với lại có hay ho gì đâu, gặp thì làm gì được? Đánh lộn một trận chắc? Hay bắt anh nhốt chung với gừng thái chỉ ba ngày ba đêm? Rồi cười chế giễu anh để bạn trai đi lòng thông với phụ nữ chính hiệu xong còn rút ví ra trả phí luật sư cho người ta sao? Ha ha ha...

“Lần thứ ba à? Đã đi đâu chơi chưa?” Lý Dĩ Thành quyết định giữ lại chủ đề muôn thuở nhất, nào thì thời tiết, đồ ăn, tham quan ngắm cảnh

~Dương Tiểu Văn chưa kịp trả lời, di động trong túi Lý Dĩ Thành đã véo von hát: “Em đợi chờ mùa xuân ấm áp về trên đỉnh tuyết sơn trong đau khổ, chờ cánh nhạn đơn cô trở về với cao nguyên sau buổi băng tan~~...” Cậu vội vàng lôi máy ra, màn hình nhấp nháy mấy chữ “Tình yêu”.

“Xin lỗi tôi nghe điện chút.” cậu quay qua một bên, có ý tránh Dương Tiểu Văn, bấm nhỏ tiếng bớt.

“À lô, tình yêu à~” giọng Khưu Thiên vang lên trong điện thoại.

Lý Dĩ Thành chợt nhớ đến heo viên, mặt lại muốn cười nhăn nhó, “Tình yêu, sao hở?~”

“Vừa xong quên nói, tôi còn muốn một cái Hải bảo (*) nữa.” Khưu Thiên vội quà là không bao giờ nường tay.

“Hải bảo á? Cái đó á hả... Ờ ờ ờ... sao tôi dám không mua chứ... rồi rồi... đang ngồi ăn bánh mỳ tí, lát còn đi ăn nữa... biết rồi mà, ok~ bye~” mấy năm gần đây những cuộc đối thoại giữa cậu và Khưu Thiên càng lúc càng kinh dị, trước kia là Khưu Thiên nhào nhót với cậu, giờ thì cậu cũng biết nhào nhót lại, đôi bên hăng hái độ xem ai làm ai hải chết trước. Con người lẫn tính cách cậu càng ngày càng méo mó, Khưu Thiên và Eric dứt khoát phải chịu cực cực nhiều trách nhiệm.

Lý Dĩ Thành tiện tay thấy điện thoại xuống bàn, quay lại hỏi Dương Tiểu Văn: “Sao hở, có tính đi chơi đâu không? Thượng Hải nhiều chỗ hay lắm đó.” nụ cười vì heo viên vẫn còn hiện rõ trên mặt.

“Trông em vui vẻ thật.” Dương Tiểu Văn nói thật bình thản, như kiểu tổng kết tin vắn.

“Cuộc đời mà, cứ vui vẻ chút mới được.” Cậu biết thừa Dương Tiểu Văn nghe được cậu nói chuyện với Khưu Thiên, nhưng cậu cũng chẳng định giải thích, anh là ai nào? Việc gì tôi phải giải thích với anh.

“Anh cũng không đi đâu, lần nào đến cũng bận bịu, chỉ đi dạo Hoài Hải, tây Nam Kinh, hay loanh quanh Ngoại Than thôi...”

“Sông nước quanh đây đi chưa? Ngắm Thạch Khố Môn chưa? Cõi ngô đồng chưa? Sông Tô Châu chưa...” Lý Dĩ Thành hỏi một câu, Dương Tiểu Văn lắc đầu một cái, hỏi riết rồi cuối cùng cái đầu Dương Tiểu Văn đã lắc quảy quảy như trống bỏi.

“Anh thiệt đáng thương.” rốt cuộc Lý Dĩ Thành kết luận đây thông cảm. Dương Tiểu Văn cũng chẳng biết nên lắc hay nên gật nữa.

“Chứ mai anh tính làm gì?” Lý Dĩ Thành ăn xong bánh mỳ, lại bắt đầu mó máy thò tay vào túi bánh custard.

“Mai xong việc rồi, đứng ra là về, nhưng anh lùi giờ bay lại một hôm, định đi dạo loanh quanh xem thế nào.” Dương Tiểu Văn nói xong, thấy Lý Dĩ Thành nhét cái bánh custard đã ăn quá nửa vào miệng, lại bảo, “Em vẫn thích ăn đồ ngọt có vị sữa.”

Lý Dĩ Thành thiếu chút nữa mắc nghẹn, vội vàng uống hết nửa ly nước trên bàn mới nuốt trôi được. “Cũng không hẳn, thấy ngon là tôi ăn a.” Lý Dĩ Thành đáp nhẹ tênh.

“Em đợi chờ mùa xuân ấm áp về trên đỉnh tuyết sơn trong đau khổ, chờ cánh nhạn đơn côi trở về với cao nguyên sau buổi băng tan~~” Di động lại véo von đồ chuông trên mặt bàn tròn nhỏ, hai chữ “Tình yêu” bị chẳng sáng nhấp nháy.

Lý Dĩ Thành chớp máy nghe nhanh như chớp, “Tình yêu à... Oniqua á? Thích bộ như nào đây?... Ồ vậy tôi cứ mua đại nghen... Thứ hai Eric về Đài Bắc, để tôi bảo ông mang cho bồ... rồi rồi, mua cả hải bảo luôn... Vàng, chừng nào về Đài Bắc nhất định tôi sẽ nhét hải bảo vô họng bồ... Ha ha ha, ok vậy nghen, bye.” Khuu Thiên càng lúc càng vô sỉ tợn.

Lý Dĩ Thành ngắt máy rồi, thấy Dương Tiểu Văn ngồi đối diện đang cúi đầu trầm ngâm, không hiểu nghĩ cái gì.

Đường như mấy kiếp đã qua, trong một thoáng cậu chợt muốn than thầm. Người này từng gần gũi trong tâm trí mình vậy, giờ gặp gỡ trên đất lạ, đương nhiên phải có duyên với nhau, việc gì phải cười xòa để cố tình xa cách nữa, Lý Dĩ Thành nhớ lại mấy câu kệ Phật gia, hữu tình sinh sầu muộn, sầu muộn sinh hoảng hốt, lìa xa được tình, không sầu không hoảng...

Lìa xa được tình, không sầu không hoảng...

“Nếu mai không có việc gì, tôi đưa anh đi xem Thượng Hải của tôi nhé?” Lý Dĩ Thành cười nói, “Không phải Thượng Hải trong sách báo hay bản đồ du lịch đâu, là Thượng Hải của tôi.” Dương Tiểu Văn có vẻ ngạc nhiên, “Cơ mà không chừng sẽ chán lắm.” lập tức cậu bồi thêm một câu.

“Được.” Dương Tiểu Văn đáp nhanh gọn.

Lý Dĩ Thành thăm thẳm lại đường một chút, “Sáng mai đưa anh đi Chu Gia Giác nhé, cho anh coi sông nước Giang Nam, cũng gần lắm, cảnh nhân tạo thôi, cơ mà có còn hơn không, chiều lại về Thượng Hải... Mà anh ở đâu vậy?”

“Khách sạn cạnh đại lộ Thế Kỷ.”

“Không được rồi, ngược hướng hoàn toàn luôn, mà xa nữa.” thật ra với Lý Dĩ Thành Thượng Hải không bao giờ gồm cả phố Đông, cậu luôn cảm thấy bên kia cầu là một thế giới khác, còn cậu thì luôn luôn có ác cảm kỳ lạ với việc lái xe qua cầu, “Không thì vậy đi, tối anh về chỗ tôi ngủ, có phòng cho khách, ở chênh chênh mé Từ Hối gần trạm phía Nam ấy, vậy là tiết kiệm được mấy tiếng đồng hồ rồi.”

Bụng Lý Dĩ Thành hoàn toàn không có tí chút gì ngượng ngùng về chuyện ở chung nhà với bạn giường chiếu cũ, cậu nhiệt tình đón tiếp Dương Tiểu Văn như bạn bè lâu năm gặp lại, Dương Tiểu Văn nghĩ sao cậu chẳng quan tâm. Mình không thẹn với lương tâm, cậu chỉ cần biết sáu chữ ấy mà thôi.

Coi bộ Dương Tiểu Văn cũng đã kịp sắp đặt rạch ròi mọi chuyện trong đầu, “Ừa được được, nhưng máy ảnh với đồ sạc điện anh để ở khách sạn cả rồi, hay để anh về lấy đã?”

“Ừa... tối anh ăn gì chưa? Chưa hở? Vậy mình đi ăn lẩu đi, ngay gần đây thôi, ăn xong tôi chở anh đi dạo, rồi về khách sạn anh lấy hành lý. Thấy sao?” cậu ngoảnh đầu ra cửa, cười hớn hở, “Nào đi.”

Cuộc đời, có người đến, có người đi, và thường không bao giờ đúng lúc ta mong muốn. Lý Dĩ Thành dẫn Dương Tiểu Văn chậm rãi thả bước trên đường Hoài Hải, bên họ là dòng xe cộ nườm nượp lướt qua, đèn nê-ông sáng rỡ, cậu chỉ tay ra cửa, cười thành thật, “Đi thôi.”

“Đường này đi tiếp rồi quẹo trái có một nhà thờ màu trắng, tầm chiều tối mà đứng bên ngoài một lát tự dưng tâm trạng thấy khá lên nhiều lắm.”

“Thằng đây có một rap hát, không phải chiếu phim, kịch thật ấy, có bữa tôi vào coi còn khúc (*), xong cảm động um sùm một phen.”

“Qua bên kia có cái công viên, hồ ở đó đẹp lắm, ban ngày mặt trời chiếu xuống nước gợn sóng lăn tăn.”

“A coi nè coi nè, anh thấy thùng thư này bị không, bưu thiếp đầu tiên tôi gửi từ Thượng Hải là bỏ ở đây đó.”

“Đi thẳng qua đây là Tân Thiên Địa, nào đi đi, khách du lịch như anh là nhất định phải qua.”

Bất kể Lý Dĩ Thành nói gì, câu trả lời của Dương Tiểu Văn luôn là “Ừ.” “À?” “Vậy sao?” “Đúng vậy ha.”

Lý Dĩ Thành toàn nói về những chuyện vụn vặt cậu gặp khi sống ở đây, cậu thích thơ thẩn đi dạo trên đường, thích âm thầm quan sát thành phố này trong vài giây lơ đãng, những điều ấy rồi cậu sẽ giấu kín trong lòng, rồi lấy ra nhẩn nha nhăm nháp lại khi đã già thật già, không cần biết Dương Tiểu Văn có nghe hay không, cậu cứ say sưa nói, giống như đang kể về điều mình ưa thích nhất trên đời.

Có lúc gặp đám đông chen chúc, cậu lại kéo tay Dương Tiểu Văn len qua; hay vỗ vỗ vai Dương Tiểu Văn, rồi vừa chỉ trỏ bên đường vừa liên miên nói; có khi cậu lúc lắc quay đầu, đuôi ngựa lại xoát qua cánh tay Dương Tiểu Văn, để lại một vết hồng nhàn nhạt.

Hai người thong thả bước tới một cửa hiệu Oniqiu, Lý Dĩ Thành nhìn nhìn một chút rồi nói: “Tôi mua ít đồ, nhanh lắm, không tới 10 phút đâu.” nói xong liền xăng xái đi vào. Cậu không chắc chủ nhật có đi mua cho Khuất Thiên được không, thôi giờ tiện đường đi qua, mua luôn cho lẹ.

Lý Dĩ Thành xách một cái giỏ, lượn vào qua khu đồ nam, lựa cả đồng áo phong mỗi cái một hoa, không bao lâu sau Dương Tiểu Văn tự giác cầm giỏ hộ, im lặng đi theo sau Lý Dĩ Thành.

“Mua nhiều vậy sao?” Giỏ đồ chất đồng chừng hơn chục cái, Dương Tiểu Văn mới dần được nổi ngạc nhiên, mở miệng hỏi.

“Ừa, giờ đang khuyến mãi, mua nhiều nhiều giùm cậu ta luôn.” nói xong liền chạy qua khu đồ lót, lượn liên năm bao quần nhỏ thả vào giỏ, “Ok, xong.” Lý Dĩ Thành nhìn đồng hồ, mất đúng 9 phút.

Đến khi đứng đợi tính tiền, Lý Dĩ Thành yên lặng nhìn sau lưng Dương Tiểu Văn, tự hỏi liệu anh ta có đang thầm rửa xả rằng mình ở Thượng Hải ngàn dặm xa xôi gặp bạn chẵn chiếu cũ, vốn định cùng cậu ta tán chuyện mùi mẫn xưa xưa, kết quả là cậu ta tỉnh bơ làm như gặp ông chú hàng xóm, lại còn lòi mình đi làm cu li cấp giỏ coi cậu ta mua đồ lót cho đứa khác blah blah không..

“Ha ha ha...” Lý Dĩ Thành bật cười thành tiếng rồi mới nhận ra đầu óc mình đã vờ được xa tít mù khơi, “Ai nha, không có gì đâu không có gì đâu, nào đến mình rồi.” không nhìn về ngơ ngẩn của Dương Tiểu Văn, cậu đi thẳng ra quầy thu ngân.

Tính tiền xong, quần áo được xếp hết vào một túi, Lý Dĩ Thành làm bộ tính xách lên, quả nhiên Dương Tiểu Văn lập tức nói: “Để anh xách cho.”

Lý Dĩ Thành cũng chẳng khách khí, tiện miệng nói: “Ồ Pikachu pikachu.” Cậu thấy rõ ràng Dương Tiểu Văn khựng lại một chút rồi mới xách cái túi to bự lên, hai người đẩy cửa ra khỏi cửa hàng, bước xuống đường.

“Xin lỗi a, quen nói giỡn với tụi bạn rồi, anh đừng để ý.”

“Ha ha, không sao a, em nói chuyện rất thú vị.” cả buổi tối, lần đầu tiên Dương Tiểu Văn bật cười thành tiếng.

Anh ta cười vẫn đẹp vậy a. Lý Dĩ Thành thầm thở dài, bất quá sao giỡn không vui chút nào, là Khuất Thiên hay Eric thì sẽ đáp “Dạ, pick up~” ngay tắp lự, trước kia anh ta cũng không biết giỡn vậy sao? Hay vì giờ vẫn đang hoảng hồn quá độ? Hồi đó mắt mình mù hay sao đó mà đi ưa anh ta... Minh mù hay sao mà...

Mù hay sao...

“A đúng!” Đột nhiên kêu toáng lên giữa đường, “Đúng luôn!”

Dương Tiểu Văn đi sau lưng cậu cũng giật mình, vội vàng hỏi: “Sao thế?!”

Lý Dĩ Thành quay lại nhìn Dương Tiểu Văn, đuôi ngựa lại khê xoát qua mặt anh ta, cậu nhìn nhìn cả nửa ngày, rốt cuộc quay ngoắt đi, bưng bưng khí thế nói: “Không sao hết, đi ăn lẩu!” đuôi ngựa ve vẩy sượt qua Dương Tiểu Văn lần nữa.

Mình mù mắt trái, mình mù mắt trái a! Không phải bữa đó mình mù mắt trái xong Dương Tiểu Văn đến thăm mình xong sự tình nó mới thành ra hết cứu vãn sao!

Ra là mình mà một mắt mới thành như thế, a a a a a a a a a...

Tiếng rú rít thăm thiết trong não Lý Dĩ Thành rền vang dọc suốt đường Hoài Hải.

~*Hải bảo: linh vật của Hội chợ Thế giới Thượng Hải, trông em nó như vậy nè =))~ để tọng vô họng bạn Thiên nè =))

~*Oniqlo (Uniqlo): thương hiệu thời trang Nhật Bản :”>

~*Pikachu vs pick-up: =))~ cái này thì bạn cũng chịu ko hiểu nó mắc cười ở chỗ nào =))~ (hình như) chỉ là nói nhại khẩu ngữ mờ thâm =))~ pick-up thì là “xách đi~” đòi ai cụng biết =))~ mà fải thế hông ta =)))))

~*côn khúc: hay “ca kịch côn khúc”, là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc.

À còn vụ “Thượng Hải của bạn Thành không bao giờ gồm cả phố Đông”, thì ta chỉ có thể nói rằng Phố Đông là khu vực mới khai phá của Thượng Hải, nằm bên bờ Đông sông Hoàng Phố (từ năm 1992 về trước vẫn còn là huyện Xuyên Sa – theo wikipedia). Còn vì sao nó không bao giờ thuộc về Thượng Hải của tiểu Thành... thì ờ... vì nó ở bên kia cầu chăng :”)

18. Chương 18

Lý Dĩ Thành dẫn đầu đi vào quán lẩu, xác nhận vài món Dương Tiểu Văn muốn ăn, rồi vẫy gọi chủ quán.

“Hai đĩa uyên ương dầu mè, một khay thịt dê, một khay thịt bò, đậu rán, phở lát, khoai tây, rau cúc, rau thơm, óc heo, hoàng hầu (*), phở trúc, sách bò, bầu dục, ngó sen, tôm viên, lòng vịt, cơm cháy, bánh bí đỏ, mười viên thịt dê, hai bình Tuyết Hoa... ờ hình như gọi hơi bị nhiều, bỏ tôm viên đi chú ơi, rồi ngần đó thôi cứ mang ra đã.”

Lý Dĩ Thành gọi một lèo như mây trôi nước chảy, rồi trả thực đơn cho người bán hàng, đoạn quay lại nhìn Dương Tiểu Văn đương ngồi ngây trước mặt, “Sao thế? Có món gì muốn ăn tôi chưa gọi hử? Để tôi kêu người ta quay lại.”

“Không, không có, tại hơi ngạc nhiên thôi.”

Lý Dĩ Thành biết từ lúc gặp lại đến giờ là hơn hai tiếng đồng hồ, sự thay đổi của cậu vẫn khiến Dương Tiểu Văn chưa thôi hoảng hồn, thành ra chính cậu lại chẳng thấy Dương Tiểu Văn có gì thay đổi sau bốn năm trời, mà hình như này giờ đều chỉ có mình cậu nói. Hay mình sợ hễ ngừng nói rồi anh ta sẽ gọi lại chuyện hồi xưa? Lý Dĩ Thành tự hỏi.

Cậu trầm ngâm nhìn Dương Tiểu Văn. Trong lòng cậu thấy tiếc nuối, cảm thán, lưu luyến, nhưng không hề sợ, cũng không đau, thậm chí còn có chút ác ý muốn cười vào chuyện hồi đó.

Vậy là cậu cười với Dương Tiểu Văn, “Bốn năm nay anh sống sao? Nói nghe coi nào.”

Đúng lúc ấy thì nồi lẩu được bùng đến, ngắt ngang lời Lý Dĩ Thành, đồ ăn vừa gọi được mang ra chất chồng trên xe đẩy cạnh bàn, hai người trút đồ ăn vào nồi nhanh như chớp, mỗi người mỗi đĩa, vặn to lửa, rót bia. Trời đánh tránh miếng ăn, Lý Dĩ Thành cũng không để ý Dương Tiểu Văn tính nói những gì nữa, tám giờ hơn rồi, đói muốn chết.

Lý Dĩ Thành giơ tay lên, “Nào tới tới~” nói rồi lấy một cái đĩa, gấp đồ trong nồi cay ra ụn ụn thành một ngọn núi nhỏ, lại lấy đĩa khác ra xếp đồ trong nồi trắng, rồi bắt đầu ngồi quạt quạt hai đĩa thức ăn nghi ngút khói, mắt long lanh chờ ăn, đến lúc ngơ ngẩn lên lại đã thấy Dương Tiểu Văn hóa thạch lần nữa.

Mình lại làm gì dọa ổng sao? Bụng Lý Dĩ Thành nổi lên một dàn chấm hỏi, “Làm sao nữa? Không đói hử?”

“Đĩa đó em tính ăn hả? Không phải em không ăn cay à?”

Lần này thì Dương Tiểu Văn hoảng thật, biểu cảm kinh dị của anh ta giờ chắc là đỉnh điểm trong tối này, anh ta từng thấy bộ dạng Lý Dĩ Thành nhăn nhó khổ sở khi ăn nhầm món cay, lần đó là anh ta lỡ tay gấp cho cậu, bắt quả Lý Dĩ Thành không giận đối gì anh ta, mà cứ thế khó chịu một mình, như trước giờ vẫn vậy.

“A, giờ tôi ăn được rồi.” chắc bộ dạng mình ăn cay hồi trước Dương Tiểu Văn vẫn còn nhớ quá~ nghĩ lại cảnh Dương Tiểu Văn cuống quýt lấy nước hồi đó, Lý Dĩ Thành lại cười cười mò khoai tây trong nồi cay, “Bốn năm, không chuyện gì không thể thay đổi, nào ăn đi.” nói xong thì không để ý đến Dương Tiểu Văn nữa, cúi đầu bắt đầu chăm chú ăn.

Dương Tiểu Văn không nói gì thêm, cũng cầm đũa chiến đấu. Qua bốn năm, Dương Tiểu Văn rút cuộc vẫn là bạn lẩu thứ thiệt, anh ta bắt sóng rất nhanh sở thích hiện tại của Lý Dĩ Thành, cũng biết Lý Dĩ Thành vẫn là đầu lưỡi mèo như trước, anh ta thả đồ vô lẩu, gấp ra rồi luôn đợi nguội nguội mới đưa cậu ăn, rồi thì rút bia, lấy khăn ướt, hầu hạ Lý Dĩ Thành chu đáo hệt như xưa.

Lý Dĩ Thành thâm cảm thán, có người biết mình ưa ghét món gì hầu hạ, thật quả là hay.

“Đừng có lo mời tôi mãi, tự ăn nhiều nhiều chút coi, có mấy món lẩu ở Đài Loan không bỏ đâu, cơ mà ăn ngon, anh thử đi.” có qua có lại, Lý Dĩ Thành gấp mấy lát phở và khoai tây cho Dương Tiểu Văn, “Bánh bí đỏ này ngon lắm, lần nào đến tôi cũng ăn một mình hết đĩa, bữa nay chưa cho anh một cái.” nói xong lại gấp cho anh ta một cái, có vẻ rất chi tiếc nuối.

Dương Tiểu Văn nhìn nhìn cái bánh bí đỏ, tự nhiên lại cười, “Tiểu Thành, em thật thú vị.”

Lý Dĩ Thành biết cơn hoảng hồn của Dương Tiểu Văn đã qua, không hiểu là nhờ bánh bí đỏ hay hai chai bia Tuyệt Hoa (*). Cậu chìa ra mấy xiên thịt dê, “Tôi thích thịt dê xiên lắm, cơ mà không chắc đây là thịt dê thiệt đâu, kệ cứ ăn đi.”

“Nhắm mắt nhắm mũi nuốt luôn hử?” Ồ, đúng là cơn hoảng hồn của Dương Tiểu Văn đã qua thật.

“Đừng có để xiên chọc vô lưỡi là được.” Lý Dĩ Thành đã ăn no đến sáu bảy phần, bắt đầu giảm tốc độ, ẩm thực đúng là chủ đề hay ho, giống như đi du lịch, hề động nói đến là không dừng lại được, “Phía Nam Văn Nam có một quán thịt dê xiên tôi thích cực, mai mà rảnh sẽ đưa anh đi.”

“Được luôn, hay thật, em biết nhiều chuyện ở đây, anh nghe cũng thấy vui.”

“Ai nha, chuyện nhỏ mà, khỏi kể làm gì, mai đưa anh đi ăn cơm chính hiệu Thượng Hải nhé? Có cái quán nhỏ thôi mà tôi ưa lắm.”

May cho Lý Dĩ Thành nồi lẩu cạn thấy đáy thật đúng lúc, vừa vặn kết thúc cuộc trò chuyện của bọn họ, bởi cậu có thể mỉm cười cho qua, không có nghĩa là Dương Tiểu Văn cũng thế... đến lúc ấy không khí nặng nề rồi, nồi lẩu này còn ăn tiếp được sao~ vậy mới nói lát nhớ phải trả dư chút xíu thưởng cho chủ quán.

Rời khỏi quán lẩu đã gần chín rưỡi, không khí giữa hai người lại trở về như ban đầu, đề tài phần lớn xoay quanh đồ ăn và mấy chuyện không đâu, Dương Tiểu Văn lâu lâu lại chêm vài câu nói giỡn hay chọc ngoáy châm chích, có vẻ rất hòa hợp, nhưng rõ ràng vẫn có chút ngượng ngùng mỗi lần nói thẳng đến chuyện trước kia.

Họ bước ngược về hướng tiệm bán custard, Lý Dĩ Thành bảo đi lấy xe, Dương Tiểu Văn liền khoác cái túi đồ-lót-cửa-đưa-khác lên vai. Xe là xe công của công ty Eric, cuối tuần ông để Lý Dĩ Thành lấy xài, cậu cũng ít khi đi, một là vì lái không giỏi, hai là cậu thích ngồi xe buýt. Cuối tuần, cậu sẽ ngồi xe buýt thông thả bon bon qua đường to ngõ nhỏ, thấy chỗ nào thích thích thì xuống xe, ngắm đến chán mắt lại vậy đại một xe khác leo lên ngồi, ấy chính là tuyệt chiêu dạt thành phố của cậu.

Hai người chậm rãi bước trên vỉa hè ngoài tiệm custard, hơn hai giờ trước Lý Dĩ Thành còn ngồi ở cái ghế đằng đó cười như điên, đột nhiên Dương Tiểu Văn dừng lại, bình tĩnh nhìn cái ghế.

“Sao thế?”

“Lúc đó anh từ bến tàu điện ngầm đi ra, không biết đường xá thế nào nên cứ bước đại, đến đây thì thấy bao nhiêu người chen chúc đứng chờ mua hàng.” Dương Tiểu Văn ngừng một lát, “Anh thấy có người cúi đầu nhận túi custard, cười rất vui vẻ, anh liền nghĩ bánh custard này nhất định rất ngon, vậy là cũng đứng xếp hàng, khi đó đã nghĩ rằng chắc em cũng sẽ thích ăn, ngọt mà có vị sữa.”

“Sau đó người đó hơi ngẩng đầu lên, anh mới thấy hình như đúng là em, nhưng có khi không phải, sao có thể vừa nghĩ đến đã gặp thật, ở Đài Bắc lâu như vậy không thể gặp, đến Thượng Hải này sao có thể...”

Lý Dĩ Thành im lặng đứng cạnh Dương Tiểu Văn, không nói lời nào.

“Mấy năm nay anh nghĩ, chỉ cần gặp lại em một lần, không cần gì khác nữa, chỉ cần gặp một lần, một lần là đủ rồi, nhìn từ rất xa cũng được, đổi lại phải cô đơn đến hết đời cũng được.”

Anh muốn gặp lại em một lần. Câu nói ấy hình như bật ra từ một giấc mộng dài tối tăm bao nhiêu năm qua, rồi lẳng lặng văng đến những góc u ám nhất trong lòng Lý Dĩ Thành. Dòng xe lao vun vút trên đường Hoài Hải trước mắt cậu, giống như dải sông đèn lấp lánh nối dài dưới chân cầu vượt Đài Bắc năm nào.

Dương Tiểu Văn quay lại nhìn Lý Dĩ Thành, đột nhiên dang tay ôm chầm lấy cậu, “Anh chỉ muốn gặp lại em một lần.” giọng nói đã nghe chút nghẹn ngào, rồi nhẹ nhàng trở thành tiếng nức nở.

(*) bia Tuyết Hoa: Snow beer, tên chuẩn luôn ừ ả xoắn ==))~ ngoài công dụng thức tỉnh Đại Võ thì em nó còn là loại bia được uống nhiều nhất thế giới (theo tài liệu hông chính thức quơ đc từ gu gò) ó ==))~ dù là... ừ... em í hông hề nổi danh :”>

~*hoàng hậu: cái này thiệt tình ta hông thấy ở mình cho vô lấu bao giờ, mà bán ngoài chợ cũng chưa luôn O_O ~ theo như gu gò ảnh nói thì ó là mạch máu (???) heo, bò chi đó, nguyên liệu chuyên xài của lấu Tứ Xuyên, nghe đâu là dai dai giòn giòn ngon ngon ==))~ vậy thì cũng như lòng lá của mình mờ thấu há ==))

~

19. Chương 19

Lý Dĩ Thành đông cứng tại trận, không phải vì cảm động, mà là xấu hổ. Bị một tên to xác như này ôm cổ khóc lóc ầm ĩ giữa đường, thật Lý Dĩ Thành chỉ muốn đập đầu xuống gói chết quách cho xong. Tính diễn cái trò gì đây a! Mình còn đang định cảm động, cậu thậm rên rĩ, hỏi đó bộ tôi có lỗi với anh dữ lắm sao? Mặc gì anh phải thù tôi như này.

Cậu quyết định nhanh như chớp, lại giữ tiếp chiêu thứ sáu trong tám chiêu của cảm Eric truyền thụ – “Phật quang tỏa sáng”, cậu giơ tay vỗ vỗ lưng Dương Tiểu Văn, mỉm cười đầy bao dung thấu hiểu, rồi nói êm như ru: “Tôi biết, không sao, chuyện qua rồi mà.” ba khúc lời thoại chuẩn mực này, đối phó với mọi loại khóc lóc sụt sùi đều siêu hữu dụng.

Dương Tiểu Văn ậm ừ đáp, qua một lát mới ngẩng đầu khỏi vai cậu, đến khi ấy cảm xúc trên gương mặt đã dịu đi nhiều, chỉ còn hai mắt ửng ửng đỏ dưới ánh đèn đường là chứng tỏ người này vừa mới khóc.

Lý Dĩ Thành cười cười: “Đi thôi.” tôi từng khóc vì anh, nhưng không phải anh muốn, giờ anh khóc cho tôi, cũng không phải vì tôi cần.

Hai người dần đi xa khỏi đường Hoài Hải Trung sầm uất, im lặng bước vào con ngõ nhỏ, những cửa hàng bên đường đều đã đóng cửa tắt đèn, chỉ còn biển hiệu mấy quán bar chớp nháy sáng trong đêm tối. Lý Dĩ Thành tiến về phía một chiếc ô tô đuôi cụt nhỏ, “tách” một tiếng, đèn xe sáng lên.

“Cái này là... màu hồng.” cuối cùng Dương Tiểu Văn cũng mở được miệng nói, giọng lại run run.

“Ồ, tôi biết nó màu hồng phấn mà.” Lý Dĩ Thành dỗ Dương Tiểu Văn, “Ngồi chút xíu là quen liền à, không mất mặt đâu mà sợ.” dù sao tôi mất mặt quen rồi, còn anh ngày kia về Đài Bắc, mặt đâu nữa mà mất.

Lý Dĩ Thành lái xe, trên xe hai người đều trầm mặc, không phải xấu hổ, chỉ là trầm mặc, chiếc xe chậm rãi lăn bánh trên cây cầu dài bắc qua sông Hoàng Phố, rồi dừng lại trước khách sạn, Dương Tiểu Văn lên lấy hành lý, cậu cho cửa kính xuống, để làn gió oi oi nóng ùa vào trong xe.

Cuối cùng cậu cũng có cơ hội được yên tĩnh suy nghĩ lại chuyện tối nay.

Cậu rủ Dương Tiểu Văn đi chơi, là vì cảm thấy gặp lại bạn bè thật vui vẻ, muốn chiêu đãi anh ta một bữa, chỉ vậy mà thôi. Chuyện cũ đã sớm phai mờ rồi, ngay cả việc năm đó Dương Tiểu Văn ba lần muốn đến với cậu, ngầm muốn nhờ cậu để hàn gắn tổn thương của mình, nếu cậu đã từ chối, vậy càng không thể trách Dương Tiểu Văn quay lại với người trước kia. Từ chuyện ấy mà nói, cậu còn phải tán dương cá tính của Dương Tiểu Văn, vì sự thẳng thắn và chân thành với tình yêu của anh ta.

Đến nỗi lời hứa không đưa người khác đến quán mỳ, cậu cũng đã cho qua từ lâu, lại còn hăm hờ viện lý lẽ bào chữa cho Dương Tiểu Văn, dù sao A Tả là tình yêu đích thực của anh ta, là “người thân” anh ta muốn sống chung cả đời, đâu phải “ai khác”. So cho rõ ra, dù cậu không dẫn ai đến cầu vượt thật, nhưng cũng đã vẽ cả đồng bản đồ cho mấy đứa bạn thân tự đi... ừ thì có đồ tốt phải san sẻ với chiến hữu a. Lý Dĩ Thành thậm chí bóc tẩy bản thân.

Cậu biết bằng một cách nào đó, mình cũng đã trở thành một tấm thẻ dấu trang trong cuộc đời Dương Tiểu Văn, nếu không Dương Tiểu Văn đã không ôm cậu khóc giữa đường như thế, trong lòng bọn họ đều có tiếc nuối và thốn thức, có lẽ lần này là ông Trời cho bọn họ một cơ hội, để giải bày mọi sự cùng nhau, để sau này dù không thể trở lại thân thiết như trước, ít nhất cũng được nhẹ lòng không còn vương vấn nữa.

Nghĩ xa nghĩ gần một hồi, Dương Tiểu Văn đã khoác ba lô đi xuống. “Hành lý anh vẫn để lại, tối mai lại về đây, chủ nhật ra sân bay cho tiện.”

“Ồ, đi thôi.” đêm mai tôi cũng không định giữ anh lại ngủ đâu a, Đại Võ huynh.

Lý Dĩ Thành lái xe qua nửa Thượng Hải bằng kỹ thuật không ra sao của mình, về chỗ trọ đã hơn 11 giờ, đây là nhà thuê ngắn hạn Eric kiếm giùm cậu, hai phòng ngủ, một phòng khách, một vệ sinh, đồ dùng gia dụng đầy đủ, thứ hai đến thứ sáu còn có một dì đến đổ rác dọn dẹp giùm. Cậu vô cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua sáu chai bia Tuyết Hoa và một mớ đồ ăn vặt, làm Dương Tiểu Văn mới thử xách túi đã lé mắt, cơ mà anh ta cũng không nói gì.

Vào nhà, Lý Dĩ Thành để Dương Tiểu Văn đi tắm trước, còn mình ngồi sofa ôm laptop lên mạng, cậu đương rất hứng chí muốn khoe chuyện ly kỳ tối nay với Khưu Thiên, lại còn thấy dâng trào sung sướng một cách rất chi quái dị khi được hóng chuyện bùm xum của chính mình, bất quá Khưu Thiên không online MSN, cậu đành nhấn off mess, kể lể thôi thì đầu đuôi câu chuyện trôi chảy lan man, càng viết càng nghe như tiểu thuyết, đến đoạn Dương Tiểu Văn ôm mình khóc thì nhin hết nỗi phì cười, “Ông ôm tôi khóc nha, dữ hông dữ hông, giữa đường Hoài Hải bao nhiêu người người ta đứng coi a, trời tôi mất mặt muốn đập đầu vô gối chết luôn, phim sến giờ vàng cũng chưa có đoạn đó đâu nghen...”

“Máy có gì mà cười vui vậy?” Dương Tiểu Văn tắm xong, đi vào phòng khách nhìn cậu.

“Không có, báo cáo chuyện hôm nay với tụi bạn thôi, ngồi đi ngồi đi, muốn uống gì tự lấy, coi TV tự bật nha, lên mạng thì pass wifi là 1009.” Lý Dĩ Thành nói nhanh một lèo, lại cầm cúi viết thư tiếp.

“1009, à, sinh nhật em.”

“Sao anh biết?” Nhớ là hình như cậu chưa nói chuyện sinh nhật với Dương Tiểu Văn bao giờ.

Dương Tiểu Văn nghĩ một lát, “Quên rồi, biết vậy thôi.”

Lý Dĩ Thành đáp “ừ” một tiếng, rồi không hỏi gì nữa, chúi đầu vào máy tính, tiếp tục tường thuật kịch hay: “Tôi đang ngồi phòng khách viết thư cho bồ nè, ổng ngồi sofa bên kia cũng xài máy, kịch tính dữ không, bồ muốn hóng lắm hở, ha ha ha, giờ tôi đi tắm, quần áo của bồ tôi mua rồi đó, vậy đã nghen.” gửi tin xong, cậu gập máy lại, rồi nhảy xuống đi tắm.

Đang tắm dở, cái di động để lại trên bàn nước lại hát véo von, cuối cùng Dương Tiểu Văn cũng có cơ hội nghe trọn vẹn đoạn nhạc chuông, “Em đợi chờ mùa xuân ấm áp về trên đỉnh tuyết sơn trong đau khổ, chờ

cánh nhận đơn cô trở về với cao nguyên sau buổi băng tan, tình yêu làm sao mà tiếp nối, làm sao quay lại được buổi ban đầu...”

“Tình yêu làm sao mà tiếp nối, làm sao quay lại được buổi ban đầu...”

Dương Tiểu Văn im lặng nghe lời ca, hai chữ “Tình yêu” nhấp nháy sáng lạ lùng trên màn hình, tiếng nhạc ngừng lại, rồi lại xướng lên lần nữa, rốt cuộc Lý Dĩ Thành chịu hết nổi, quần vội khấn tẩm rồi chạy vào ra, mở tóc dài ướt đầm dãn trên lưng, cậu vợ lấy di động, bực bội nói: “Tôi đang tẩm!”

“Tắm cái đầu bồ! Bồ là đồ ngu hả?! Nào bồ bị chó tha mất rồi hay sao!” Khưu Thiên nổi giận dùng dưng dùng trong điện thoại.

“A a a bồ đừng có khùng lên mà, chỉ là ngày mai dẫn ổng đi chơi thôi.” Lý Dĩ Thành vừa lú lo nói vừa chạy vào phòng tắm đóng cửa lại, không nhìn đến Dương Tiểu Văn đang mặt đầy tâm trạng ngồi trên sofa, “Mà tôi đang tắm thật đó, đúng là chỉ có tắm thôi!”

“Tắm tắm tắm cái đầu bồ! Còn dám dẫn về nhà à! Bồ nghĩ gì thế hả! Lần trước bồ chơi chưa đủ đúng không?!”

“Lần trước người ta không có chơi mà đại nhân, tại tôi thấy làm bạn giường chiếu một hồi, giờ lạ nhà gặp nhau cũng là có duyên, nên mới dẫn ổng về nói chuyện...”

“Giường chiếu cái đầu bồ! Nói nói cái đầu bồ! Bồ bị cửa kẹp móp trán rồi hả! Lý Dĩ Thành, tôi cảnh cáo bồ! Bồ... bồ... thật tôi cũng không biết phải cảnh cáo bồ cái gì nữa!”

“A, chuyện qua cả rồi mà.” Lý Dĩ Thành thật thà nói, “Bồ cũng biết nào giờ tôi có trách gì ổng đâu, với lại bồ qua vụ đó đi, thì chơi bởi với ổng cũng được lắm, ở Đài Bắc chán ra không sao, đến Thượng Hải lại gặp, chắc có ý trời đó, dù sao tôi cũng là người tốt lâu lâu dúi các cụ già qua đường mà...”

“Dúi cái đầu bồ ấy! Giờ nếu nó bám lấy bồ đòi nối lại tình cũ rồi bồ tính sao!”

“Lấy đâu ra tình cũ ở đây a đại nhân! Mà nếu ổng định thế thật...” Lý Dĩ Thành nghĩ nghĩ một chút, “Thì tôi sẽ chơi... ha ha... ú tim với ổng, thử làm khuê nữ bị theo đuổi cũng hay lắm nha ha ha...”

“Lý-Dĩ-Thành...” Khưu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Gọi đường dài là tốn lắm nha ành giai Khưu Thiên! Đợi tôi tắm xong lên MSN tán chuyện với bồ ghen, bye.” thấy di động qua một bên, Lý Dĩ Thành quay vào tắm nốt, xong về phòng sấy khô đầu, rồi cứ thế để tóc tai bù xù đi vào phòng khách.

Trong phòng Dương Tiểu Văn đang im lặng ngồi lên mạng, Lý Dĩ Thành mở chai bia, cũng cầm máy lên bắt đầu chat MSN với Khưu Thiên, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Dương Tiểu Văn. “Đàm đạo” hết chừng một chai bia, Lý Dĩ Thành kể cho Khưu Thiên mọi suy nghĩ trong bụng mình lúc này, làm bạn, Ok; làm người yêu? Từ lúc gặp lại đến giờ, cậu chẳng thấy còn chút xíu nào tình ý với Dương Tiểu Văn cả, còn nếu anh ta có ý đó, thì... đợi lúc ấy hẵng hay. Hơn nữa, không chừng qua ngày mai sẽ chẳng còn gặp nhau nữa, giờ nghĩ cho nhiều chắc đã để làm gì.

Cuối cùng Khưu Thiên cũng bị ép đồng ý, bằng không sẽ dẹp luôn vụ hải bảo. Tắt máy, cậu lại nhớ đến chuyện Khưu Thiên đánh Dương Tiểu Văn, nào giờ cậu chưa hề hỏi rõ Khưu Thiên vụ đó. Mà thật ra, những gì cậu biết về Dương Tiểu Văn, đều dừng lại ở đúng lễ tình nhân năm ấy, qua ngày hôm đó rồi, không một lần nào cậu thử chạm đến nội tâm người này nữa.

“Nghĩ gì vậy? Đưa anh đi chơi, bạn em không vui sao?” Dương Tiểu Văn cũng gấp máy lại, ngồi đầu kia sofa nhìn cậu, nhẹ nhàng hỏi.

“Cậu ấy vẫn vậy đấy, quen đi là được, bình thường cậu ấy đối với tôi tốt lắm.” Lý Dĩ Thành cố tình làm bộ ầm ỨC nói, “Ai nha, kệ đi kệ đi, nào mình uống rượu buồn chuyện.” nói xong liền chạy vào bếp xách ra một chai vang đỏ Trường Thành với Sprite ướp lạnh, “Nào, vang đỏ pha Sprite, ủng hộ đi.” lại làm một cốc cho Dương Tiểu Văn, “Nào, ủng hộ~”

“Ngọt ngọt, ngon thiệt.” Dương Tiểu Văn rất chi hưởng ứng, “Giống rượu hoa hồng với Seven-up.”

Hai người ngồi hai đầu sô pha, chuyện trò bắt đầu từ vang đỏ trở đi, Dương Tiểu Văn nói anh ta đi công tác Thượng Hải với Bắc Kinh gặp những chuyện gì chuyện gì, đến những nơi nào, ăn món gì ngon, rồi làm mấy trò mắc cười vì bất đồng văn hóa với đồng nghiệp ở đại lục, Lý Dĩ Thành kể chuyện Eric biến thái, rồi mai tính dẫn anh ta đi mấy cái ngõ nhỏ với hàng ăn vặt, kể chuyện hồi này cậu hay nghe ca sĩ đại lục hát, còn mê cả cơn khúc... Mà không một ai nhắc lại những gì đã qua.

Lý Dĩ Thành chậm rãi tìm lại được sự hòa hợp khi trò chuyện với Dương Tiểu Văn như trước kia, Dương Tiểu Văn thường thường nhanh miệng nói ra nhiều câu cậu nghĩ trong bụng mà chưa kịp nói, họ vẫn đồng điệu đến kỳ cục, mà cũng thường đồng thanh nói những lời hệt như nhau.

Người này a, thật là... Lý Dĩ Thành thở dài thượt vì cảm giác rối rắm phức tạp của mình.

Một chai rượu vang họ uống tới mười hai rưỡi đêm, “Uống xong rồi, đi ngủ thôi, mai còn đi chơi cả ngày.” Lý Dĩ Thành tuyên bố kết thúc đêm tái ngộ.

Dương Tiểu Văn về phòng cho khách, đi đến cửa thì tự dưng dừng lại, ngoảnh đầu nói với cậu: “Anh ngủ cùng em được không?”

Lý Dĩ Thành ngẩn mặt nhìn Dương Tiểu Văn.

“Chỉ là ngủ cạnh em thôi.” Dương Tiểu Văn nói bằng vẻ nghiêm túc đến thận trọng: “Anh sợ mai tỉnh dậy không thấy em nữa.”

Này cái người này không tính nửa đêm ôm mình khóc rồi sờ đông sờ tây blah blah đấy chứ, giờ mình mệt chết rồi ghen, chỉ muốn ngủ ghen... nếu ổng dám cưỡng bức mình mình sẽ vớ chup đèn phang vô ổng rồi nhét dép lê vô họng ổng được không ta... mà mắc mớ gì mai không thấy mình nữa... “Ừ.” thật tình cậu đương tò mò muốn biết Dương Tiểu Văn sẽ làm gì.

Lý Dĩ Thành dẫn Dương Tiểu Văn vào phòng, không bật đèn, nhảy luôn lên giường lăn qua một bên nhắm mắt ngủ ngay tức khắc, đương chuẩn bị mơ rồi thì cảm thấy Dương Tiểu Văn nhẹ nhàng nằm xuống khoảng giường bên cạnh...

Nửa đêm cậu tỉnh dậy, tựa mình quay lại, giật mình thấy bên cạnh có người, tiếp nữa mới sực nhớ ra, vậy là nhờ ánh đèn đường mong manh lọt qua cửa sổ, cậu nằm nhìn gương mặt ngủ say của Dương Tiểu Văn, lần trước lơ mơ nửa mê nửa tỉnh làm thế này là hồi nào ha? Hình như tết Nguyên Tiêu năm ấy, trăng rất tròn, cậu ngủ trong phòng Dương Tiểu Văn, có bức tường trắng nhợt và tranh của cậu, tranh của cậu chắc giờ bị quăng đi rồi, A Tả về đời nào cho treo nó nữa, bức tranh đó hồi năm tư vẽ mất hai tháng, mà cậu thực thích...

Có lẽ cảm nhận được ánh nhìn của Lý Dĩ Thành, Dương Tiểu Văn cũng lơ mơ mở mắt, thấy mặt Lý Dĩ Thành, liền mơ màng gọi “Tiểu Thành...” rồi vất tay qua hông cậu, chực ngủ tiếp.

“Tranh đâu rồi?”

“Hơ?” Nhất thời Dương Tiểu Văn chưa hiểu gì.

“Tranh, bức tranh ấy đâu rồi?” mắt Lý Dĩ Thành đã nhắm dúm phân nửa, giọng ngái ngủ nghe phơ phất trong đêm.

“Vẫn treo trong phòng anh.” Dương Tiểu Văn đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Vậy nên anh làm tình với người khác ngay dưới tranh của tôi, đó là tranh của tôi a. Lý Dĩ Thành nhắm mắt lại, hầu như đã ngủ, nước rỉ qua khóe mắt, lăn xuống thái dương, thấm vào tóc.

Dương Tiểu Văn quay hẳn người lại, ôm cậu “Xin lỗi.” vùi đầu vào mớ tóc dài trên vai cậu, “Thật sự xin lỗi.” giọng nói vang lên ngập tràn hối hận.

—

20. Chương 20

Lý Dĩ Thành vẫn nửa tỉnh nửa mê, cậu không biết mình vừa khóc, cũng chỉ mơ màng nói khi cảm thấy Dương Tiểu Văn ôm mình: “Làm... sao?” hỏi xong liền tựa mình, kéo chăn quay người ngủ tiếp.

Hôm sau tỉnh dậy, phòng ngủ chỉ có mình cậu, cậu ngồi dậy, thần người trên giường một hồi, “Thì ra đúng là mơ, gặp quý.” bò xuống mở cửa phòng đi ra, lại thấy Dương Tiểu Văn đang ung dung ngồi ngoài phòng khách đọc báo.

“... đúng là gặp quý.” Lý Dĩ Thành lẩm bẩm, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Trở ra phòng khách, Dương Tiểu Văn đã bày đồ ăn trong một túi nylon ra bàn, rồi chỉ chỉ vào nói: “Anh ra ngoài đi dạo một lát, tiện thể mua luôn.” lại ngừng một chút: “Mà không tìm được bánh mì ốp la thật ngүй.”

Lý Dĩ Thành nghĩ nghĩ một hồi: “Anh lấy đâu ra chìa khóa?”

“Em vẫn để chìa trong học tủ cạnh cửa.”

“À... ở đây không có quán bán đồ ăn sáng như Đài Loan, tôi toàn tiện đâu ăn đó à, muốn uống cà phê không?” Lý Dĩ Thành đổi đề tài nhanh như chớp, vừa nói vừa lượn vào bếp, lấy bình pha cà phê ra, đổ nước, quen tay đóng bột cà phê, rồi ngả đầu tựa vào cửa tủ bát, ngơ ngẩn đứng trong bếp chờ đun cà phê, thỉnh thoảng lại ngáp dài một cái. Mấy năm nay đã thành thói quen, sáng dậy trước khi uống được một tách cà phê, cậu luôn ở trong trạng thái du hồn vất vưởng như này.

Dương Tiểu Văn đi theo vào bếp, lẳng lặng nhìn Lý Dĩ Thành pha cà phê, “Em thích uống cà phê à?”

“Ồ, thích a, tôi phải có cà phê mới được, trước khi uống toàn mơ mơ thế này này.” với mọi sự Lý Dĩ Thành chỉ có ba mức độ hứng thú, “không cảm giác – không ghét – thích”, duy nhất có một thứ đột phá qua “thích” để thành “rất thích”, ấy là đi du lịch.

“Anh cũng thế, nên vừa xong anh đã uống cà phê 89 độ dưới lầu rồi.” Lý Dĩ Thành quay đầu lại lừ mắt với Dương Tiểu Văn, rồi rót cà phê pha xong ra tách, cùng Dương Tiểu Văn trở vào phòng khách ngồi, lôi bánh rán ra ăn.

“Anh chắc là thể loại Bạch Cốt tinh ngày nào cũng mặc đồ Tây thất cà-vạt, tay phải cầm cốc cà phê Tinh Cửu Khách, sáng sớm vào thang máy xin trong tòa nhà to bự đi làm há.” Lý Dĩ Thành không tin chuyện ăn uống phải trật tự, cậu thích vừa ăn vừa nói.

“Bạch Cốt tinh hả?” thật ra mà nói bình thường Dương Tiểu Văn đi làm tay trái còn phải xách thêm cặp táp đựng giấy tờ.

“Thì thành phần trí thức tinh hoa, người ta kêu là Bạch Cốt, một trong những loại yêu quái cả đời tôi cũng không luyện thành được.” Gặm xong bánh rán thì bắt đầu ăn custard: “Nào giờ tôi chưa có mặc đồ Tây bao giờ đâu.”

“Ừ thì cách sống thôi, anh cũng thích vậy, em giờ cũng hay quá chứ, buộc tóc đuôi ngựa rất ra dáng nghệ thuật gia.”

“Nghệ thuật gia toàn chết đói không à, chẳng qua tôi lười cắt tóc, hồi đó hay đi du lịch, cứ để tóc tai bù xù lồi thoi một tí, coi bộ rách rách một tí, yên tâm sẽ không bị chôm đồ.” Lý Dĩ Thành vừa uống cà phê vừa nghĩ, chắc mình là yêu quái tinh dầu khuynh diệp hay tinh dầu gội đầu quá

~“Du lịch à? Đi những đâu?”

“Nhiều nơi lắm, kể giờ không hết được đâu.” Lý Dĩ Thành xoa xoa vụn bánh trên tay, cười toe nói: “Ok rồi, giờ xách máy ảnh đi hong nắng thôi.”

Hai người xuống lầu, di động của Lý Dĩ Thành lại réo rắt, cậu lôi máy ra, vừa nói chuyện vừa dẫn Dương Tiểu Văn ra xe.

“Đêm qua có xảy ra cái gì không hả?” Khưu Thiên rõ là chỉ lo thiên hạ không loạn.

“Hắc hắc hắc... không có mà, giỡn hoài... đang chuẩn bị đi Chu Gia Giác nè... ừ ừ, chính thị là em QQ (*) hồng phấn mộng mơ đó đó, đi quen riết rồi làm sao mà mất mặt... xời chuyện mất mặt nhất đời tôi là quen bồ rồi... Ờ, rồi rồi, bye.”

Lý Dĩ Thành nhận ra mỗi lần thấy cậu nói điện thoại với Khuất Thiên, Dương Tiểu Văn lại trầm mặc một hồi lâu, cậu biết trong lòng đối phương đang nghĩ rồi ren những gì, nhưng những thứ ấy chẳng liên quan gì đến cậu, cậu trò chuyện thân thiết với ai, cũng chẳng phải việc của anh ta.

“Nào đi!” Lý Dĩ Thành cười hăm hở.

“Em quen đường Thượng Hải quá ha.” Dương Tiểu Văn nhìn Lý Dĩ Thành lái xe vòng vèo qua các cầu vượt.

“Tôi chỉ quen đường nào đi qua rồi thôi.” Lý Dĩ Thành đã phóng xe ra đường Hồ Thanh Bình, thoải mái nói: “Hầu như chỗ nào cũng vậy, đi qua một lần là tôi nhớ đường.”

Dương Tiểu Văn ngẩn người rồi lại im lặng, nhất thời trong xe chỉ còn giọng nam khàn khàn hát trên nhạc nền ngâm nga như một bài kinh kệ.

“Nhạc này êm tai nhỉ.” Xe chạy đến Thanh Phố, Dương Tiểu Văn mới mở miệng nói.

“Ừa, Nhiệt Tây Tài Nhượng Đán (*) đấy, ổng hát toàn tiếng Tây Tạng không à, nghe không quen thì để tôi đổi nhạc hiện đại cho.” Dọc đường du lịch Lý Dĩ Thành nghe được nhạc dân ca rồi ưa luôn không đỡ nổi, coi bộ dân ca sắp sửa soán ngôi nhạc jazz trong lòng cậu mất rồi.

“Anh thích mà.” Dương Tiểu Văn cười cười: “Em thành người khác rồi.”

“Không phải, tôi chỉ trở về đúng với tôi thôi.” Lý Dĩ Thành hơi đánh tay lái, cười thản nhiên.

“Ừa, em mở ra màu sắc và cả bốn bức tường phòng em nữa.” Dương Tiểu Văn quay sang nhìn cậu.

Lý Dĩ Thành bĩu môi không đáp, bữa nay cậu mặc sơ-mi Polo màu lam sáng, mắt cười lấp lánh như suối hạ.

Lại qua hai cây đèn xanh đèn đỏ, Dương Tiểu Văn mới tiếp tục lên tiếng: “Anh có vẽ bản đồ, vẽ để trong ngăn kéo, chờ lúc nào đó đưa được cho em.”

“A, cái đó à.” Lý Dĩ Thành quay đầu cười nói: “Tôi không cần nữa rồi, cơ mà vẫn cảm ơn nha.” cậu đưa xe vào bãi, “Tối rồi, xuống đi.”

Lý Dĩ Thành đi trước, giữa đường có bưu điện, cậu dừng lại trước hòm thư, mò ba lô rút ra một tờ bưu thiếp, viết ngoáy mấy chữ “2009.6.13, Chu Gia Giác, nắng to.” nghĩ nghĩ một hồi, lại viết thêm “Dương Tiểu Văn, lâm li hội ngộ.” rồi nhét vào hòm thư.

Dương Tiểu Văn đứng một bên chờ, “Muốn gửi một tấm không?” cậu rút ra thêm một cái ve vẩy trước mặt Dương Tiểu Văn.

Ba lô Lý Dĩ Thành lúc nào cũng có một xấp bưu thiếp dán sẵn tem, để tự gửi cho mình, cậu viết đủ chuyện thời gian, địa điểm, thời tiết, con người, sự việc... rồi gửi về Đài Bắc, chừng nào về nhà, cậu sẽ giữ lại những khoảnh khắc ấy trên bức tường màu lam của cậu, mỗi một khoảnh khắc đều là kỷ niệm vô giá.

Dương Tiểu Văn nhận bưu thiếp, đứng dựa hòm thư viết. Lý Dĩ Thành nhìn bộ dạng Dương Tiểu Văn cúi đầu viết, thầm nghĩ người này lúc viết mới thật ưa nhìn, mà không biết chữ nghĩa anh ta trông thế nào, nào giờ cậu chưa từng thấy, hẳn là cũng gọn gàng dễ coi... bất quá giờ cậu không cần xem nữa...

“Cứ bỏ vào là đến nơi à?” Dương Tiểu Văn chỉ hòm thư, hỏi.

“Ừa, không thất lạc thì trong vòng hai tuần sẽ nhận được.” Cậu không cần xem chữ viết của Dương Tiểu Văn, cũng như cậu không cần tấm bản đồ ấy nữa.

Đã đi du lịch thì quan điểm của Lý Dĩ Thành là: không có cảnh xấu, chỉ có tự người xem nhàm chán. Thế nên kể cả van bình chữa cháy hay bảng chỉ hướng WC cậu đều có thể coi say sưa, cậu lại truyền đạt tư tưởng ấy cho Dương Tiểu Văn, dẫn anh ta đi xem cầu, xem nước, xem thuyền, xem cửa tiệm nhỏ dọc đường, xem người ta gói bánh ú, xem hộp để sửa giao tận nhà trên tường, đi một, họ ngồi bên bờ sông xem nhà cửa.

Dẫn người khác đi du lịch là loại việc Lý Dĩ Thành né được là né liền, cậu không thích kết bạn cùng đi xa, mấy năm nay đi du lịch toàn một mình thẳng tiến, ngoại trừ lâu lâu làm quen với mấy người khách lữ hành chung một tuyến đường, còn lại cậu luôn đi một mình, cậu không lên mạng kể chuyện đó đây hay chia sẻ hình chụp, đi du lịch với cậu mà nói giống như viết nhật ký, chụp hình cũng toàn chụp những lúc bất ngờ rung động, ấy đều là chuyện bí mật phải giữ trong lòng. Thân thiết như Khứ Thiên cũng rất ít khi được nghe cậu kể chuyện đi du lịch.

Nhưng Dương Tiểu Văn đúng như cậu đoán, là một bạn đồng hành thật tốt, bất kể xem phim, ăn lẩu hay đi du lịch, Dương Tiểu Văn luôn hợp với cậu hơn bất cứ ai. Chuyến đi nho nhỏ lần này khiến Lý Dĩ Thành cảm thấy thật may mắn, có lẽ bọn họ thật sự có duyên, để lại bắt đầu một cách đơn thuần và giản dị.

Hôm đó Dương Tiểu Văn chụp rất nhiều ảnh, có cả hình chung của hai người. Lúc ấy họ đứng trên cầu Vĩnh An, đột nhiên Dương Tiểu Văn kéo cổ Lý Dĩ Thành lại gần rồi bấm máy chụp, trong hình, mặt Lý Dĩ Thành vừa nghiêng nghiêng qua bên trái vừa cười, rõ là chưa kịp hiểu ra chuyện gì, còn Dương Tiểu Văn nhìn thẳng vào ống kính, ánh mắt ẩn ẩn sự cương quyết đến khó hiểu.

Hành trình buổi chiều của họ, nếu nhìn từ góc độ khách du lịch, thì đích thị là buồn tẻ hết sức. Lý Dĩ Thành dẫn Dương Tiểu Văn đi vòng vèo tham quan không biết bao nhiêu con phố nhỏ xíu chằng chịt đan nhau trong những góc bí ẩn lạ kỳ của Thượng Hải, có những đoạn ngõ chưa đầy hai trăm mét, rồi đủ loại đường hẻm ngõ đồng mọc lùm lùm liêu xiêu, nhà thờ núp dưới tán cây rợp bóng, những dây lan can chỉ còn thấy lấp ló màu sắt đúc sau lớp dây leo thường xuân quấn um tùm. Nhờ tài định hướng của Lý Dĩ Thành, một Thượng Hải khoan thai và chậm rãi dần mở ra trước mắt Dương Tiểu Văn, mà họ đi bên nhau cũng bình lặng và dễ chịu như thế, người rủ rỉ kể, người tinh tế nghe. Trưa đến họ ăn cơm chính hiệu Thượng Hải, tối thử món Đông Bắc, còn giữa đường ghé tiệm thịt dê xiên và bánh bao chiên thôi thì vô kể.

Chập tối, Lý Dĩ Thành dắt Dương Tiểu Văn tản bộ trên đường Võ Khang, có lúc cậu chợt quay đầu lại thấy Dương Tiểu Văn đang dừng bước trước một căn nhà thật cũ kĩ, ngẩng đầu nhìn chăm chú bậc cửa sổ lầu hai, ánh hoàng hôn len qua tán ngô đồng để dừng trên vai Dương Tiểu Văn, đột nhiên ngực cậu nghe đau nhói.

Sao lại là anh? Cậu tự hỏi. Sao lại là anh, ở Đài Bắc gặp anh chưa đủ, giờ đến Thượng Hải lại vẫn là anh... Cậu không hiểu, mãi cho đến giờ cậu vẫn không thể hiểu.

Điểm dừng chân cuối cùng của họ ngày hôm đó là cầu Sạ Phố, nơi Lý Dĩ Thành thích nhất ở Thượng Hải, cũng là căn cứ bí mật của cậu. Sông Tô Châu lượn khúc dưới chân cầu, đèn đường mờ ảo rọi thành cơ man mảnh vụn lấp lánh trên mặt nước, họ đứng tựa thành cầu nhìn dòng chảy uốn mình duyên dáng, để rồi hòa vào sông Hoàng Phố ở tít xa, tiếng người ồn ào trên cây cầu trắng thấp thoáng đằng đó còn vọng tới tận đây, như thật xa xăm mà đẹp vô cùng.

Cậu nhớ lại buổi tối Dương Tiểu Văn dẫn cậu tới cầu vượt trước kia, thì ra cảm giác được chia sẻ căn cứ bí mật với ai đó ấm áp thế này đây.

(*) QQ: xe ô tô Cherry QQ, coi bộ xe chuyên dáng đuôi cụt ó =]] ~ chị em muốn biết chi tiết lên hỏi gu gõ cái ra ngay nhen, nhìn dáng em nó cũng hấp vs màu hồng fấn lấm ấy =]]

~(*) Nhiệt Tây Tài Nhượng Đán: một nghệ nhân kiêm ca sĩ nổi tiếng về tài năng sáng tác và hát những bài hát nội dung truyền đạo Phật tiếng Tây Tạng.

21. Chương 21

Lý Dĩ Thành đưa Dương Tiểu Văn về khách sạn, hai người tán gẫu suốt dọc đường, đến khi xe đỗ trước thềm, sự tịch mịch lại rủ xuống, họ ngồi lặng thính trong xe, không ai nói, không ai định xuống, màu đêm chậm rãi bện lấy nhau thành một bầu không khí ngột ngạt khó tả thành lời.

Rốt cuộc vẫn là Dương Tiểu Văn lên tiếng trước: “Lại cho anh một tối nữa được không?”

Lý Dĩ Thành không đáp, chỉ bần thần nhìn dòng xe vun vút lao trên đường Lao Sơn qua cửa kính, cuối cùng cậu khởi động máy, lái vào bãi đậu xe, rồi đi cùng Dương Tiểu Văn lên khách sạn.

Đêm hôm đó, họ lẳng lặng nằm trên giường, Dương Tiểu Văn bắt đầu năn nỉ Lý Dĩ Thành kể chuyện du lịch cho nghe, vậy là Lý Dĩ Thành chậm rãi lôi kéo từng món từng món bí mật giấu kín trong lòng như nhật ký, kể cho Dương Tiểu Văn, Dương Tiểu Văn chỉ im lặng lắng nghe, nằm nghiêng bên cạnh Lý Dĩ Thành, âm thầm cùng cậu ôn lại núi sông trời biển và cả thịt dê xiên.

“Cạnh ga Nam Lan Châu có một cái ngõ nhỏ, đi vào có một quán bán thịt dê xiên, hôm đó ngồi xe mười mấy tiếng đồng hồ lặn, tới nơi đói muốn ngất xỉu, thành ra ăn ngon ghê hồn luôn.”

“Thịt dê xiên bán cạnh nhà trọ thanh niên Lahsa Dongcuo ấy, ông chủ là người Khách Thập, toàn xài xiên sắt không à, ăn không cần thận là phỏng lưỡi.”

“Ngõ Thủy Tinh ở Tây Ninh cũng có hàng thịt dê xiên được lắm, sâu tuốt bên trong, ăn chung với sữa chua bò Tây Tạng và mỳ lạnh của hàng kế bên thì phải gọi là mỹ vị trần gian.”

Đến đó thì Dương Tiểu Văn cũng chịu mở miệng: “Ngoài thịt dê xiên ra, em còn ăn gì nữa?”

“Ha ha, có a, ở Thành Đô có ăn lẩu ngon dữ lắm, cơ mà lúc sau thì động đất, chạy loạn tùm lum luôn.”

“Lúc đó anh nghe được em cũng ở vùng động đất, hoảng đánh rớt cả cốc, tiêu luôn một xấp báo cáo.” Dương Tiểu Văn nói tiếp, giọng thật bình ổn: “Sau nghĩ em còn lên mạng viết tin được, chắc không sao rồi, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được.”

“Tôi biết.”

“Anh không dám liên lạc với em nữa, chỉ sợ em không thèm để ý đến anh, thành ra từ đó anh sẽ lén lén theo dõi, thấy em online là tốt rồi, chỉ cần em không việc gì là được.” Dương Tiểu Văn nói, tay lơ đãng mơn trớn mớ tóc Lý Dĩ Thành xõa trên gối.

“Tôi biết.” Lý Dĩ Thành lẳng lặng nhìn những lọn tóc mình bị vê vê cuộn cuộn trên ngón tay Dương Tiểu Văn.

“Du lịch khiến em trở thành chính mình, thật vui thay cho em.” Giọng Dương Tiểu Văn nghe ra đôi phần cảm thán.

“Năm ngoái ngoài động đất, tôi còn thấy tuyết rơi nữa đó.” Qua một hồi lâu, Lý Dĩ Thành mới nói, “Tuyết thật luôn, tuyết rơi từ trên trời xuống ấy.” lúc mới đầu thấy tuyết tôi còn thăm thăm hỏi anh nữa kia.

“Thật sao? Anh cũng thế, năm ngoái cũng gặp ở Bắc Kinh.” Dương Tiểu Văn có chút hưng phấn: “Đẹp tuyết với luôn, lúc ấy anh còn nhớ cả cái phim 3D hồi trước mình đi xem, quả nhiên cảnh giả không thể nào bằng thật được.”

“Năm ngoái anh tới Bắc Kinh à? Mà thấy tuyết hồi nào?”

“Đầu tháng 12, ngày thì quên rồi, đồng nghiệp ở Bắc Kinh của anh nói đó là đợt tuyết đầu tiên của mùa đông đó.”

Lý Dĩ Thành đột nhiên nghe mắt cay cay, sao có thể vậy. “Lúc ấy tôi đang ở Bắc Kinh, chúng ta thấy là cùng một trận tuyết rơi.”

Cậu cùng người này xem một cảnh tuyết đọng trên màn ảnh, rồi lại cùng nhìn một trận tuyết rơi thực sự ngoài đời.

Dương Tiểu Văn ngồi bật dậy, sững sờ hồi lâu rồi mới nói: “Xem ra Bắc Kinh còn lớn hơn Thượng Hải.” nói rồi lại nằm xuống nhìn Lý Dĩ Thành. “Gặp ở Thượng Hải cũng được, chỉ cần gặp được, dù ở đâu cũng tốt.”

Lý Dĩ Thành mím môi cười, không đáp.

Dương Tiểu Văn nhìn Lý Dĩ Thành một hồi nữa, lại chậm rãi nói: “Lúc đó đồng nghiệp dẫn anh đi ăn lòng nấu ngon nổi tiếng, anh ăn không quen, không phải không ăn được, nhưng cứ thấy kỳ kỳ, mà cũng không

thể làm mất mặt đồng nghiệp Bắc Kinh, thành ra đành cắn răng nuốt...” nói rồi liền hùng hồn thể hiện bộ dạng cắn răng, hại Lý Dĩ Thành phì ra cười.

“Kết quả là đang ăn dở thì thấy có gì từ trên trời rơi xuống, lúc đầu anh còn nghĩ gì đây không biết thì thấy chú đồng nghiệp Bắc Kinh tỉnh bơ bảo “Chà, tuyết rơi rồi.”, trời lúc đó anh sương đến thiếu điều hắt bay bát xuống đất, xong còn bị một tay đồng nghiệp từ Thẩm Dương cười là đồ miền Nam nhà quê chưa thấy tuyết bao giờ.”

“Anh phải trả đũa cho ổng sặc chết luôn a, bảo ổng nhà tụi mình có đầy động đất với gió mùa, tuyết mình thêm vào.”

“Ừa, lần sau sẽ cho ổng sặc động đất với gió mùa, cuối tháng tám anh còn phải đi Bắc Kinh nữa, đến lúc ấy lại bắt ổng đưa anh đi ăn thịt dê xiên, mà phố ăn vặt ở đó nhiều món cũng ngon lắm, gọi là cái gì tỉnh nhỉ...”

Lần này thì Lý Dĩ Thành chồm dậy, giọng cao vút: “Vương Phủ Tỉnh?! Lúc đó anh đang ở Vương Phủ Tỉnh hả?”

“Hình như đúng nó đấy, đường cái ở giữa rất rộng chuyên cho người đi bộ, hai bên vỉa hè toàn thấy lối rẽ vào mấy ngõ ăn vặt. Mà sao cơ?” Dương Tiểu Văn ngạc nhiên ngồi dậy theo.

Mặt Lý Dĩ Thành méo xệch đến thảm hại, ánh nhìn như xuyên thấu qua cả Dương Tiểu Văn, để rồi động thành một khối buồn nản bất tận, trong khi trái tim vẫn đập thình thịch kích động.

Dương Tiểu Văn lẳng lặng nhìn cậu, như là đã hiểu ra: “Em cũng ở đó, phải không.” Hai chữ phải-không, sao mà tuyệt vọng.

“Ha ha...” Dương Tiểu Văn bật cười, giọng cười nghe còn náo nê hơn tiếng khóc, anh ta nhoài đến, ôm ghì lấy Lý Dĩ Thành.

Người không có duyên, ở hai con ngõ song song chung vách cũng không bao giờ gặp gỡ, huống gì giữa Vương Phủ Tỉnh đông đúc mênh mông. Nhưng ta đã gặp lại ở Hoài Hải, Lý Dĩ Thành thâm cự lại, chúng ta đã gặp lại ngay bảy giờ tối thứ sáu giữa đường Hoài Hải cũng mênh mông đông đúc, ấy đã đủ đúng lúc chưa? Mà Dương Tiểu Văn giờ này, vẫn còn là đúng người như ngày đó chứ?

Cậu để Dương Tiểu Văn ôm mình, không tránh cũng không cử động, thời gian hòa vào bóng đêm, chậm rãi chảy men quanh họ, rốt cuộc Dương Tiểu Văn lên tiếng: “Tiểu Thành, cho anh một cơ hội đi.”

Lý Dĩ Thành không phản ứng, cậu không biết phải phản ứng thế nào nữa, tưởng tượng hoa lá trong đầu cũng ngủ say mất tiêu rồi.

Dương Tiểu Văn tiếp tục nói: “Anh biết bên em đã có người khác, nhưng anh có thể chờ, bao lâu anh cũng chờ được.”

Thật lâu sau, “VẬY anh chờ đi.” cuối cùng Lý Dĩ Thành đáp.

“Ừ.”

“Ngủ đi, mai anh còn lên máy bay.” Lý Dĩ Thành cựa mình khỏi vòng tay Dương Tiểu Văn, nằm xây lưng lại, chuẩn bị ngủ.

Khi cậu hình như sắp mơ rồi, di động để trên tủ cạnh giường tự dưng véo von hát, tên nhấp nháy trên màn hình vẫn là “Tình yêu”. Lý Dĩ Thành quờ tay với máy nghe, Dương Tiểu Văn quờ tay sang ôm ngang thắt lưng cậu.

“Ở đâu nha?” Giọng điệu Khưu Thiên rõ là rình bắt gian phu.

“Ở khách sạn, tán gẫu với... ơ, bạn.”

Một tràng rửa xả tùm lum lập tức néo néo vọng ra từ di động, dù nghe không rõ nội dung cũng đủ biết đầu dây bên kia đang rất chi điên tiết. Dương Tiểu Văn siết chặt vòng tay, ghì chặt Lý Dĩ Thành hơn nữa.

“Chỉ là tán gẫu thôi mà... Ờ? Sao cơ?... Mẹ tôi bị sao?... ở không sao là tốt rồi, mai tôi sẽ gọi về, bỏ coi sao lo giùm tôi ghen... ừa, bye.”

Lý Dĩ Thành ngất máy, lại mơ màng ngủ thì nghe Dương Tiểu Văn hỏi: “Mẹ em bị sao à?”

“Không sao, lái xe va quệt chút thôi.”

“Người nhà em đều biết cậu ta sao?”

“Ồ, mẹ tôi nhận cậu ấy làm con nuôi, tôi mà không ở Đài Loan, chuyện gì cũng đi mách với cậu ấy.” Lý Dĩ Thành đáp nửa mơ nửa tỉnh. Từ hồi trung học Khưu Thiên đã tới lui nhà cậu như không, mười năm nay các cụ họ Lý đã coi cậu chàng là con cái trong nhà luôn rồi, mẹ nuôi con nuôi chẳng qua là hình thức màu mè tí chút mà thôi.

Bất quá rõ ràng Dương Tiểu Văn đã kịp hiểu ngoéo đi đường nào rồi

~Hôm sau, mười giờ hơn Lý Dĩ Thành dậy, mở mắt đã thấy Dương Tiểu Văn nằm cạnh chăm chú nhìn mình, cậu nghi ngờ nhìn nhìn anh ta, “Không có gì, chỉ là lúc có được ở đây thì nhìn nhiều một chút, không đến cuối tháng sáu mới được gặp lại.” Giọng Dương Tiểu Văn vẫn mang vẻ dịu dàng cậu từng nghe đến quen thuộc trước kia.

“Cuối tháng sáu hả?” Cậu còn chưa tỉnh hẳn.

“Công việc của em ở Thượng Hải không phải cuối tháng sáu là xong à?” Dương Tiểu Văn xoa xoa đầu cậu.

“Ồ, nhưng tôi đâu về Đài Loan luôn, tôi còn đi du lịch nữa.”

“Ừ, chơi cho thoải mái, đi đường cẩn thận, đã định đi đâu chưa? Anh chờ em về kể chuyện cho anh nghe.” nói rồi liền dụi đầu cọ cọ trên cổ cậu.

Lý Dĩ Thành thoáng kinh ngạc: “Anh không hỏi tôi đi bao lâu à?”

“Anh nghĩ chắc em cũng chưa biết sẽ đi bao lâu đâu hả?” Đầu Dương Tiểu Văn vùi trên gáy cậu, giọng nghe thật rầu rỗi, “Hơn nữa anh biết đi du lịch là chuyện của em, tự em sẽ quyết định, anh chỉ việc đợi em về là được rồi.”

Làm sao anh ta biết? Mỗi hoài nghi mới mon men dâng lên, câu trả lời đã có ngay tức khắc. Anh ta sẽ biết, giống như mình biết anh ta, không phải vì sao, chỉ biết là biết.

“Anh chờ em về, em cứ thông thả chơi, chừng nào về nhất định anh sẽ đón em, nấu cơm cho em ăn, nghe em kể chuyện nữa.” Dương Tiểu Văn ngẩng đầu lên, dịu dàng nhìn cậu.

Năm đó anh cũng vít tôi xuống nước bằng cái lối dịu dàng này, rồi quảng tôi lại chờ chết một mình, giờ lại muốn làm lần nữa sao. Tưởng tượng hoa lá trong đầu Lý Dĩ Thành một lần nữa oanh liệt thức giấc. Mà nghe câu này sao hơi bị thiếu nữ hơi bị mùi mẫn hơi bị sến súa hơi bị não lòng, với lại mình có hồi nào trách cứ gì ông đâu ta? Không phải mình biết thừa vì sao hồi đó ông làm vậy hở? Không phải mình đã vợ được hết tội lỗi về mình hở? Vậy chứ mắc gì mình còn định nói cái câu như kiểu “tất cả là tại anh” trong lời thoại phim giờ vàng vậy ta? Nói kiểu đó nhất định sẽ làm ông tổn thương dữ lắm, ông sẽ hối hận xin xỏ mình tha thứ, vợ vẫn ông sẽ ôm mình khóc lóc rồi tiện thể thổ lộ tấm tình... Cơ mà mẹ ơi thiệt tình mình muốn nói câu đó lắm a, vì mình không cam tâm a, mình không thể nào cam tâm a...

Có bao dung bình thản đến đâu cũng dần không đáng ba chữ không-cam-tâm, mà cái gã này lại còn định giở lại đúng y thủ đoạn cũ.

“Năm đó anh cũng vít tôi xuống nước bằng cái lối dịu dàng này, rồi quảng tôi lại chờ chết một mình, giờ lại muốn làm lần nữa sao?”

“Ừ.” Dương Tiểu Văn vẫn dịu dàng nhìn cậu, môi thoáng nụ cười, giọng nói lại thật cương quyết, “Chỉ cần vít được em xuống nước lần nữa, bao nhiêu dịu dàng anh cũng sẵn sàng cho, chuyện gì anh cũng sẵn sàng làm. Hơn nữa anh sẽ đối tốt với em, trước kia là anh sai, anh đáng chết, sau này nhất định sẽ không vậy nữa.”

Lý Dĩ Thành tròn mắt nhìn Dương Tiểu Văn, này thì phim giờ vàng chỗ nào?

Dương Tiểu Văn lại gơ tay quào quào tóc Lý Dĩ Thành, vẫn tiếp tục nói bằng giọng dịu dàng say sưa: “Trước kia anh từng nghĩ chỉ cần được gặp lại em, gặp lại rồi lại nghĩ chỉ cần biết em vẫn hạnh phúc là tốt

rồi, nhưng càng ở cùng nhau, càng không thể buông tay được, anh không thể nào ở bên cạnh làm như bạn bè nhìn em yêu đương ai khác nữa, trước kia anh sai lầm một lần, rồi hối hận bốn năm, anh không muốn sai một lần nữa.”

Anh là ai. Lý Dĩ Thành hầu như đã buột miệng thốt ra. Anh là ai? Đây đâu phải Dương Tiểu Văn cậu từng biết.

“Anh biết tình cảm của em với cậu ta rất tốt, cả mẹ em cũng chấp nhận cậu ta... nhưng anh sẽ chờ.” nói rồi, Dương Tiểu Văn nhẹ nhàng cúi xuống hôn cậu.

“Nếu chờ không được, tự tay anh sẽ giành lấy.”

Cậu biết rồi, đây là Dương Tiểu Văn của hôm nay, là Dương Tiểu Văn trưởng thành qua suốt bốn năm rồi, để càng thêm thẳng thắn, chín chắn và tự tin, nhưng vẫn đều giấu dưới vẻ ôn hòa dịu dàng như trước. Giống như nỗi đau của họ năm đó, Lý Dĩ Thành mãnh liệt bộc lộ, còn Dương Tiểu Văn chỉ lặng lẽ giữ sâu trong lòng.

Người này thành bánh đĩa bay nhân đậu đỏ ngoại cỡ rồi, mà không, đến trình này phải gọi anh ta là bánh cá nướng. Lý Dĩ Thành quyết không quên tưởng tượng hoa lá.

Dương Tiểu Văn ôm cậu, nói tiếp: “Mọi sự gặp gỡ đều có nguyên nhân, đêm qua anh mới nghĩ thông suốt, ở Bắc Kinh mình không phải để lỡ nhau, mà là chưa đến lúc, chuyện bốn năm trước cũng là để chúng ta trở thành chúng ta ngày hôm nay, rồi ta mới có thể ở bên nhau thật trọn vẹn. Ngày ấy chúng ta đều là những kẻ bị tổn thương, dù thật sự đến với nhau, cũng sẽ chỉ...”

“Tôi biết.” Bốn năm trước họ đều cố chấp, lòng họ có ma chướng, bất kể thế nào cũng không thể ở bên nhau.

Dương Tiểu Văn khẽ cọ cọ má trên cổ cậu: “Cho anh một cơ hội, anh sẽ đợi, anh nhất định sẽ đối tốt với em.” nói rồi lại nhẹ nhàng hôn cậu: “Đi chơi cho vui, anh đợi em về.”

“... Đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Lý Dĩ Thành đưa Dương Tiểu Văn ra sân bay, Dương Tiểu Văn đòi MSN của cậu, lấy di động của cậu tự nhập địa chỉ vào danh bạ, “Anh sẽ gọi cho em, em phải chăm onl MSN, nhé? Đi chơi nhớ gửi bưu thiếp cho anh.”

“Đến lượt làm thủ tục kìa.” Lý Dĩ Thành nói, “Anh về từ từ chờ đi.”

—

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Không khí Thượng Hải hình như đang ngấm ngấm thay đổi. Thời tiết vẫn thế, lâu lâu mưa rào rích, gió đến thường hơn, mà làn hơi khô nóng vẫn trong không gian vẫn khiến da dễ thành ra khô ráp.

Lý Dĩ Thành vẫn sống trong quỹ đạo như trước, ngày hè cuối tuần với Dương Tiểu Văn giống như một giấc mộng thoáng qua với dư âm còn lại thật dai dẳng, chỉ là tỉnh giấc rồi bọn họ vẫn giữ liên lạc với nhau. Dương Tiểu Văn càng biết chừng mực hơn trước, tiến lui từng bước hình như đều đã suy ngẫm kỹ càng, thân thiết vừa phải, vừa giữ mình hiện diện trong cuộc sống của cậu, vừa dành lại cho cậu những khoảng riêng tĩnh tế, bọn họ trò chuyện linh tinh, rất nhiều chuyện linh tinh, để cùng chậm rãi bước vào từng góc nhỏ bé trong cuộc sống của nhau.

Lý Dĩ Thành biết Dương Tiểu Văn vẫn dùng một chiêu ấy, làm dây leo chậm rãi len lỏi trong lòng cậu, rồi hối hả đâm rễ nảy mầm, cuối cùng cậu sẽ bị bủa vây tứ phía, giống như hàng lan can bị đan kín dây thường xuân trong con ngõ cậu dẫn Dương Tiểu Văn đi qua ngày nào.

Lý Dĩ Thành lẳng lặng để dây leo quấn lên mình, giờ cậu là tượng đất sét gia công sắp đúc rồi, ngộ nhờ sau này có phải bứt mớ dây chặt bỏ đi, cùng lắm cũng trầy ít nước sơn mà thôi

~Cậu không tự hỏi mình liệu có nên cho Dương Tiểu Văn cơ hội, cậu chỉ do dự, mình có thể cho chính mình cơ hội hay không?

Mấy năm gần đây cậu cũng có vài mối quan hệ linh tinh với các cô gái, cậu không biết vì tình cảm của mình hơi hợt hay chính vì Dương Tiểu Văn đã đưa cậu đến một cảnh giới không ai khác có thể sánh được, hai tháng đó là chuỗi ngày êm ả dễ chịu, cả sự đồng điệu và hài hòa thuần túy, tất cả đều khiến cậu xúc động từ sâu thẳm. Bốn năm sau đó, dù cậu luôn tràn trề kỳ vọng nỗi xúc động ấy trở lại, nhưng cuối cùng chỉ có hai chữ “vô vị”, vậy là chữ chưa ráo mực, lòng đã thành sa mạc khô cằn.

Mà chưa đầy hai ngày ở cùng Dương Tiểu Văn, dù cậu không hề thấy chút gì tình ý với Dương Tiểu Văn nữa, nhưng rõ ràng lòng cậu đã xao động, một kiểu xao động đơn thuần vì bị cuốn hút.

Nhưng năm nay cậu sắp 30 rồi, cậu không muốn chơi trốn tìm nữa, dù Dương Tiểu Văn không ngại theo đuổi cậu, cậu cũng không định lãng phí cuộc đời của người khác. Tình cảm không phải chuyện của riêng một người, cậu phải cho được mình cơ hội, mới có thể cho Dương Tiểu Văn.

Lại yêu Dương Tiểu Văn một lần nữa ư? Cậu không biết. Không phải cậu e sợ gì, chỉ đơn giản là cậu không thể quyết định.

Cuối tháng sáu, Lý Dĩ Thành vẫn lần lữa không sao quyết được nên đi đâu du lịch, vậy là cậu nhắm mắt mò bản đồ, đầu ngón tay trở trúng vùng cạnh Qua Châu ở Cam Túc, một thành phố tên Đôn Hoàng.

Đầu tháng bảy, cậu xuất phát, ngồi xe lửa gần 40 tiếng đồng hồ, thảng từ Thượng Hải đến Đôn Hoàng, sa mạc mênh mông hiện ra trước mắt cậu, vậy là cậu ôm một lòng bực xự xúc động và mùi mẫn ở miết lại Đôn Hoàng, cho đến khi cuộc sống tĩnh mịch không chút gì sôi động nơi đây từ từ gặm nhấm tâm trí mình.

Đang nghĩ sẽ đi đâu tiếp thì nghe được bạn cùng trọ nhà trọ Thanh Niên rục rịch chuẩn bị lên xe bus xuống phía Nam, qua Kỳ Liên Sơn đến Delingha ở Thanh Hải, thế là lân la ra kết bạn đồng hành. Cậu ở lại Delingha mấy ngày, rồi một mình đi lên phía Đông, qua hồ Thanh Hải, tới tỉnh Tây Ninh.

Lại ở nhà trọ Thanh Niên của Tây Ninh ít bữa, lúc ấy đã gần cuối tháng bảy, tiết trời oi bức, đang chuẩn bị trở lại phía Nam thì nghe được bạn du lịch cùng phòng nhắc tới Hạ Hà, Hạ Hà có chùa Labrang nổi tiếng về truyền đạo Phật Tây Tạng, cách Tây Ninh có mấy tiếng ngồi xe, vậy là cậu đổi ý đi về phía Đông, giữa trưa thì đến Hạ Hà.

Để hành lý lại nhà trọ Thanh Niên, cậu ung dung đi thăm chùa, mới trầm trồ tán thưởng chùa miếu thật hoành tráng thì chợt nghĩ mang máng như cảnh này mình thấy ở đâu rồi. Tối về nhà trọ, cậu liền lên mạng tra về ngôi chùa nọ.

“Chùa Labrang là một trong sáu chùa lớn của phái Gelugpa trong Phật giáo Tây Tạng... địa điểm quay phim Thiên Hạ Vô Tặc...”

Là ngôi chùa đó. Cậu từng thấy trong rạp chiếu phim, rồi lại xem vô số lần trên màn ảnh Đài Loan. Ngôi chùa trong Thiên Hạ Vô Tặc ấy.

Khi đó Lưu Nhược Anh tuyệt vọng bái Phật trước đại điện, khi đó Lưu Đức Hoa đang trộm bóp da trên hành lang chuyển kinh đồng (*), khi đó Dương Tiểu Văn ngồi cạnh cậu, mười ngón tay đan chặt lấy nhau trong rạp tối om, đó là bộ phim cuối cùng cậu đi xem cùng Dương Tiểu Văn, mùa đông Đài Bắc năm 2005, mùa đông âm ỉ nhất và cũng lập lòe tỏa sáng của cuộc đời cậu.

Đột nhiên cậu nghe cay cay mắt, nước mắt hoen trên vành mi.

Lý Dĩ Thành ở Hạ Hà hai tuần, ngày nào cũng dậy từ sáng sớm, lúc trời còn nhạt nhòa để ra chùa, cùng quỳ lạy với người Tây Tạng ngoài đại điện, thành tâm dập đầu với mọi vị Thần Phật tọa trên điện, thành tâm đi một vòng hành lang chuyển kinh đồng dài ba km, rồi quay ra lẳng lặng ngồi ngoài Phật tháp cạnh đại điện, cho đến khi trời nhá nhem tối.

Có khi Dương Tiểu Văn gọi điện tới, cách mấy ngàn cây số giọng nghe còn rè rè không ra, Lý Dĩ Thành luôn cười nói: “Bữa nay tôi đi bái Phật đó.”

Cậu lòi Dương Tiểu Văn từ mọi góc sâu thật sâu trong lòng ra, mới, cũ, dịu dàng, thẳng thắn, chân tình... tất cả đều đem phơi dưới ánh nắng rực rỡ ngoài đại điện. Lỡ nhau ở Bắc Kinh, gặp lại ở Thượng Hải, rồi vô tình tới ngôi chùa này, cậu biết có gì đó đưa họ tới gần nhau. Dương Tiểu Văn rất khác, khác với tất cả mọi người, không liên quan đến giới tính hay những gì họ từng trải qua, chỉ là người đó là số mệnh của cậu, là lời chú lên cuộc đời cậu, là người cậu nhất định phải gặp gỡ giữa ngàn vạn hồng trần này.

Chuyện đời đều là nhân duyên sinh diệt.

Ngày rời Hạ Hà, lần đầu tiên cậu gửi bưu thiếp cho Dương Tiểu Văn, “Chúng ta đều cho nhau một cơ hội đi.” viết thật cẩn thận, rồi cầm bưu thiếp, lấy nền chùa Labrang, chụp một bức hình, xong mới bỏ thiếp vào hòm thư, để quyết định của cậu vượt ngàn dặm đến với hộp thư của người đó.

Cậu không biết những kẻ từng bước chệch đường đến với nhau sẽ cần bao nhiêu cố gắng mới trở lại được trọn vẹn như buổi đầu, vậy nên cứ cho nhau một cơ hội, để tiến lại gần nhau lần nữa, thử xem họ có thể lội qua đồng hoang hay không, để bước vào giấc mộng của nhau, và coi nhau như trạm dừng chân cuối cùng trong đời.

Dù bưu thiếp có lạc mất cũng còn hình chụp làm chứng đây a, tốt nhất mày phải gửi tới tận nơi nhen. Lý Dĩ Thành cười xoa xoa hòm thư dưới nắng. Cậu biết bất kể thế nào, lần này cậu và Dương Tiểu Văn sẽ có một kết thúc khác.

Cậu quay lại dập đầu lần cuối với Thần Phật.

Lúc trước ở Đài Bắc, họ đi qua từng không gian nhỏ hẹp, nhà hàng, rạp chiếu phim, BF, nhà nhau, những khoảng không khép kín khiến lòng người và yêu hận bị đè nén đến tận cùng, cho đến khi đặt chân tới trời cao biển rộng, cậu mới hiểu mọi chuyện đều có đường lui. Núi sông muôn đời không đổi, để càng thấy nhân thế thật quạnh hiu. Lần này họ gặp lại một lần giữa nhân thế quạnh hiu này, cậu quý lạy thật thành tâm để tạ ơn Thần Phật.

Cuối cùng cậu đi thêm một vòng ba km hành lang chuyển kinh đồng.

Trước kia cậu ý vào cảm giác để thu mình né tránh, cậu đeo đuổi phán quyết của số mệnh, không tranh không cầu, giờ cậu độc lập và toàn vẹn, tâm trí kiên cường cứng cỏi, cậu đã quên hết mọi uất hận và vướng mắc trong lòng rồi, giờ không cần chờ người khác đem tình cảm đến cứu vớt cậu, cũng không cần ý vào tình cảm để trốn tránh, trên đời này có thể cứu cậu chỉ có chính cậu mà thôi, muốn được xúc động, muốn có người đồng hành, phải tự mình giành lấy.

Rời Hạ Hà, cậu đi về hướng Bắc, đến Tây An xem tượng chiến binh đất sét. Tối Dương Tiểu Văn gọi cậu. “Bữa nay tôi gặp huynh đệ của mình đó, cơ mà tôi đẹp trai hơn.” cậu đương ở chợ người Hồi ăn thịt dê xiên: “Mà nữa, ở đây là trai Hồi mắt xanh phong độ nướng thịt dê xiên bán nha!”

Đi tiếp về phương Bắc, mới vào địa phận Mông Cổ thì Dương Tiểu Văn lại gọi, “Anh nhận được bưu thiếp rồi, anh sẽ chờ! Anh sẽ chờ!” giọng nói trong ống nghe sung sướng kích động đến lạ, “Bữa nay anh mới học nấu cà-ri gà, chờ về rồi sẽ nấu cho em ăn.” Vậy là hai ngày sau đó, Lý Dĩ Thành ngồi nghĩ mãi không hiểu cà-ri gà và bưu thiếp thì liên quan gì đến nhau, mà nữa, cậu có đặc biệt ưa thích gì cà-ri đâu.

Từ Mông Cổ cậu đi tuốt về phía Đông, cuối tháng tám thì đến Ordos, lại nhận được điện thoại của Dương Tiểu Văn, nói cuối tuần sẽ tới Bắc Kinh công tác.

“Lúc ấy chắc tôi đang ở Hồi Hột, anh mang bánh su Nghĩa Mỹ theo đi, tôi sẽ đến Bắc Kinh tìm anh, cũng gần à.” Lý Dĩ Thành nằm trên thảo nguyên, cười nói.

“Anh sẽ mang một tá cho em! Vị sữa hã. Mà không phải em đang ở Mông Cổ sao, gần là thế nào?” Với Dương Tiểu Văn, đường đi trong vòng một giờ gọi là gần.

“Gần mà, ngồi xe lửa mười bốn tiếng chứ mấy, mà anh ở khách sạn xịn xịn chút nhen, hai tháng rồi tôi không được ngủ giường lò xo đâu đó.” với Lý Dĩ Thành, chưa quá 24 tiếng đều là gần hết.

Thứ ba Dương Tiểu Văn đến Bắc Kinh, Lý Dĩ Thành lượn lờ ở thảo nguyên hai ngày, hơn mười giờ tối thứ tư mới đến. Dương Tiểu Văn đòi ra ga đón cậu, bị cậu cười chối, “Anh không đón được đâu, người ở ga chắc đông chùng búng cả Đài Bắc thôi~”

Lý Dĩ Thành ngồi tàu điện ngầm thành thạo đến hơn mười một giờ thì tới khách sạn, Dương Tiểu Văn hai tháng rưỡi không gặp đang xách bánh su đứng chờ dưới cổng, cậu thấy bộ dạng ngơ ngơ của anh ta là nhận hết nỗi cười lẫn lóc.

Vào khách sạn, Lý Dĩ Thành gỡ ba lô xuống, Dương Tiểu Văn tò mò đeo thử, suýt chút bị đè bẹp xuống sàn.

“Bảo trọng long thể a Đại Võ huynh, chỗ đó xem xem 18 kg đó.” Lý Dĩ Thành cười giễu, rồi đi thẳng vào phòng tắm, tắm xong lao lên giường lò xo, lăn lăn hai vòng, thỏa mãn thở hắt một hơi, vậy là ngủ mất tiêu.

(*) Chuyển kinh đồng: ống chuyển kinh, là nơi chứa đựng những lời cầu khẩn của người Tạng. Mỗi lần quay 3 lần theo chiều kim đồng hồ sẽ được thần Phật độ trì.

Nguồn thông tin bạn đã lấy ở đây, chân thành cảm ơn bạn wasabee đã chia sẻ hình ảnh :”x

---

23. Chương 23

Lý Dĩ Thành ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau, tỉnh dậy thấy Dương Tiểu Văn để một mảnh giấy trên bàn, nói anh ta đến công ty, sáu giờ chiều tan sở sẽ về cùng đi ăn cơm. Đây là lần đầu tiên Lý Dĩ Thành thấy chữ Dương Tiểu Văn, quả nhiên là gọn gàng vững chãi, viết đâu ra đó, chữ viết như người. Cậu cắt mảnh giấy vào ba lô, đi xuống đường kiểm gì dẫn bụng, rồi lại về khách sạn ngủ tiếp.

Ngủ nhiều một chút, mai Dương Tiểu Văn về Đài Bắc rồi sẽ không có giường lò xo nữa, ngủ no rồi ta lại đi Đông Bắc chơi. Cậu nghĩ nghĩ vậy, đoạn lại vùi mặt vào cái gối êm ái, cọ cọ mấy bận, rồi ngủ tiếp.

Hai tháng qua, Lý Dĩ Thành đều ngủ ở nhà trọ thanh niên siêu tiện nghi, phòng chung một đồng người, kê giường ván gỗ ngủ, có khi thoáng thoáng mùi lạ, có khi người đông ầm ĩ, tuy cơ thể đã chậm rãi thích nghi được với tình thân du-lịch-đường-dài, nhưng mỗi mệt vẫn ứ đọng lại tầng tầng lớp lớp không tan đi đâu được, vậy nên hễ gặp giường lò xo khách sạn, cậu lập tức sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông mê man.

Tỉnh dậy lần nữa, Lý Dĩ Thành thấy Dương Tiểu Văn đang ngồi cạnh cửa sổ chăm chú đọc sách. Cảnh tượng lúc này thật giống hệt ở bệnh viện hồi đó a. Cậu thăm thử dài. Bất quá giờ hai mắt ta đều đang sáng choang như tuyết, hờ hờ

~Cậu vịn vịn cái eo lười biếng, lăn lăn hai vòng trên giường.

“Dậy rồi à.” Dương Tiểu Văn bỏ sách xuống, đứng dậy bước lại gần, rồi nhào lên giường ôm ghì lấy Lý Dĩ Thành, ầm ực nói: “Hôm qua chưa ôm được em đã ngủ rồi.” nói xong liền dụi đầu cọ cọ, giống in đàn chó chần cừu Lý Dĩ Thành thấy hôm bữa trên thảo nguyên.

Nề nề tôi chỉ nói cho anh cơ hội chứ chưa có bảo sẽ tăng tăng ấy ấy với anh đâu a cái vị đại ca này bộ anh quên tôi còn một tình yêu to bự ở nhà mà anh chỉ là bồ nhí nhí nhí thôi hử... “Tôi đói bụng.” Lý Dĩ Thành giờ tay sờ sờ đầu Dương Tiểu Văn, nói: “Mình đi Vương Phủ Tỉnh kiểm gì ăn đi.”

Lý Dĩ Thành quen đường dẫn Dương Tiểu Văn đi tàu điện ngầm đến Vương Phủ Tỉnh, đầu tháng chín Bắc Kinh có gió oi oi nóng, hai người sóng vai đi vào phố ăn vặt, đến trước cổng chào cạnh đường cho người đi bộ, đột nhiên Lý Dĩ Thành dừng lại nói: “Lúc đó tôi đứng đây xem bản đồ, tính tìm đường đi chợ đêm Đông Hoa Môn, tự dưng tuyết rơi, bám trên áo, tôi còn tưởng là cái gì, mất một hồi mới nhận ra là tuyết.”

Lúc đó cậu giơ tay lên nhìn bông tuyết tinh tế vương lại trên lông áo mình, kích động cười ngây ngô, rồi mới hăm hử đi về hướng Đông Hoa Môn trong tuyết bay lất phất.

“Anh ngồi trong một tiệm lòng nẫu.” Dương Tiểu Văn chỉ trong phố ăn vặt, vậy là họ đi vào.

Lý Dĩ Thành đếm đếm bước chân.

“Đây tiệm này đây.” Dương Tiểu Văn dừng lại.

76 bước.

Lúc ấy cậu vừa cười vừa chạy trong tuyết, còn Dương Tiểu Văn ở cách 76 bước bên tay trái cậu, ăn một bát lòng nấu.

Ngày 14 tháng 5 năm 2008, động đất khiến họ gặp lại trên mạng, một người ở Thành Đô, một người ở Đài Bắc.

Ngày 10 tháng 12 năm 2008, bọn họ ở Bắc Kinh cùng ngắm tuyết đầu mùa, hai người cách nhau vón vện 76 bước.

Ngày 12 tháng 6 năm 2009, họ tìm thấy nhau trên con phố ồn ào đông đúc của Thượng Hải, không trật một bước chân.

Duyên phận âm thầm gán ghép bọn họ, mỗi một nửa năm lại khiến họ đến gần nhau hơn một chút. Không phải họ từng bỏ qua nhau, chỉ là chưa đến lúc.

Lý Dĩ Thành chỉ tiệm lòng nấu, cười nói với Dương Tiểu Văn: “Anh có duyên với tiệm này đó, nào cho lòng nấu một cơ hội nữa đi.”

Lát về phải mua lô-tô đúng số này. Lý Dĩ Thành vừa ăn lòng nấu vừa thầm trịnh trọng quyết định, duyên phận hội ngộ như nào cũng đâu sánh bằng trúng số bạc tỉ chứ.

Tối hôm đó, ăn uống no say rồi họ về khách sạn, Lý Dĩ Thành chỉ một bên giường, nói: “Anh ngồi xuống, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.” cậu tính nói chuyện công khai thẳng thắn một phen, cậu muốn một khởi đầu rành mạch, giống như cao thủ võ lâm muốn một trận quyết đấu đàng hoàng.

Dương Tiểu Văn vội vàng ngồi xuống, Lý Dĩ Thành kéo ghế lại, ngồi trước mặt Dương Tiểu Văn.

“Anh định đến với tôi hả?” Lý Dĩ Thành hỏi.

“Anh không “định” đến với em.” Dương Tiểu Văn nhìn thẳng vào cậu, “Anh “chắc chắn sẽ” đến với em.”

“Kể cả tôi không thích anh cũng không sao à?” Lý Dĩ Thành cũng nhìn thẳng lại anh ta.

“Em sẽ yêu anh, anh sẽ chờ em yêu anh, anh sẽ làm em yêu anh.” Dương Tiểu Văn dịu dàng hạ giọng, “... Tiểu Thành, chúng ta đều 30 rồi, em thành thật với chính mình một chút đi, em biết rõ chúng ta hấp dẫn lẫn nhau, hơn nữa ta hợp nhau hơn bất cứ ai khác.”

Lý Dĩ Thành im lặng nhìn Dương Tiểu Văn, quyết định ra đòn sát thủ: “Người yêu của tôi là Khưu Thiên.”

“...” trong nháy mắt biểu cảm trên mặt Dương Tiểu Văn chỉ còn là sững sờ tuyệt vọng, cả người sụp xuống như cây ma vất vưởng ven đường, mắt một lúc lâu sau mới yếu ớt nói: “Hai người đã...”

Anh cũng biết đối thủ là cậu ấy là anh thua đứt đuôi luôn hử, hừ, anh tuổi gì mà dám so với Thiên Thiên nhà chúng tôi hiền lành lương thiện, biết đánh lộn lại còn là anh giai người ta phải mỗi cái không có não mà thôi... Lý Dĩ Thành yên lặng hưởng thụ sự khoái trá trước cơn tuyệt vọng của Dương Tiểu Văn. A, thích quá a

~Thẳng đến khi Dương Tiểu Văn sắp hóa thành bụi trần bay lá tả, Lý Dĩ Thành mới nói tiếp: “Bọn tôi không có gì cả, bình thường tụi tôi nói chuyện với nhau vẫn là kiểu đồng dốt đó đó, bất quá giờ cậu ấy là anh hai tôi, tốt nhất là anh...” còn chưa nói hết lời, Dương Tiểu Văn đã chồm đến ôm chầm lấy cậu.

“Anh đừng có mừng vội, ngồi lại!” Lý Dĩ Thành đẩy đầu Dương Tiểu Văn ra, nhìn thẳng vào mắt Dương Tiểu Văn, nói rành rọt từng chữ, “Tôi biết chúng ta hấp dẫn lẫn nhau, tôi cũng biết anh thích hợp với tôi, nhưng bốn năm nay hai ta đều thay đổi rất nhiều, đối với tôi mà nói anh đã là người xa lạ, tình cảm của tôi với anh rơi rụng hết trong bốn năm qua rồi, giờ trong lòng tôi chẳng còn chút gì dành cho anh cả, nên trước tiên ta hãy làm bạn đã, bắt đầu lại lần nữa, từ từ chậm rãi, được không?”

“Được.” Dương Tiểu Văn ôm chặt Lý Dĩ Thành: “Anh sẽ chờ.” Chờ em yêu anh, anh sẽ làm cho em yêu anh. Lý Dĩ Thành biết điều Dương Tiểu Văn còn chưa kịp nói.

“Ừ.” Lý Dĩ Thành vỗ lưng Dương Tiểu Văn. Tôi cũng sẽ cố gắng yêu anh, chỉ cần anh đừng làm tổn thương tôi nữa, bằng không lần này đích thân tôi sẽ cho anh thành Võ Đại Lang kêu cha gọi mẹ không ai nhận ra người.

“Anh sẽ hảo hảo nịnh bợ cậu cả.” Dương Tiểu Văn chêm thêm một câu, Lý Dĩ Thành lăn ra cười.

Sau đó, họ im lặng cùng nằm trên giường lò xo, như đêm đó ở Thượng Hải, tỉ mỉ nghịch ngón tay và tóc nhau, hai tháng qua xem được bao nhiêu thắng cảnh, cả tiếng gió sa mạc vi vút từng chập, cả màu rắng chiều của ngày hè trên thảo nguyên bát ngát... Lý Dĩ Thành đều đem từng chút một chút một ra chia sẻ cho Dương Tiểu Văn.

Cậu không kể với Dương Tiểu Văn chuyện ở chùa Labrang, đó là bí mật của cậu, là bí mật chân chính giấu dưới tầng chót chót trong nhật ký của cậu.

Nhưng cậu tặng Dương Tiểu Văn một hòn đá, bảo là: “Quà mọn, nhất được ngoài sân điện một ngôi chùa.” Dương Tiểu Văn cười nhận lấy, rồi cũng trịnh trọng cất vào ba lô hành lý.

Lúc sau nữa, Lý Dĩ Thành bắt đầu mơ mơ rồi, cậu cảm thấy Dương Tiểu Văn khẽ vuốt tóc mình, nhẹ nhàng nói: “76 bước, chỉ cách có 76 bước.”

Cậu mỉm cười trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, lầm bầm với Dương Tiểu Văn: “Mai mình cùng về Đài Bắc.” tự dưng có cảm giác như phải yêu Dương Tiểu Văn thật nhanh, nhanh khẩn cấp.

Cậu thích Đài Bắc, Đài Bắc có bao nhiêu yêu để tiêu xài, bao nhiêu hận để hoang phí, thật là tốt biết mấy.

Hôm sau, chiều thứ bảy, bọn họ cùng ra sân bay, Lý Dĩ Thành nhìn hình phản chiếu trên kính, cậu mặc loi thôi lếch thếch rõ bụi bặm, Dương Tiểu Văn thì bận đồ Tây là lướt như ai.

“Mình cứ như người đẹp và quái vật.” Lý Dĩ Thành cười nói.

Dương Tiểu Văn cũng nhìn vào kính, nói: “Anh thấy giống thiếu gia lãng tử và quân gia ngây thơ.” đoạn quay sang Lý Dĩ Thành, bắt đầu giọng đen tối: “Thiếu gia à, anh sẽ hầu-hạ em thật cẩn thận...” chưa nói xong đã bị Lý Dĩ Thành co cằm đập cho một cước.

Bốn giờ chiều, Lý Dĩ Thành mua vé máy bay, cùng Dương Tiểu Văn trở về Đài Bắc đã rời xa hơn ba tháng trời.

—

24. Chương 24

Lý Dĩ Thành về nhà, lại ngủ ba ngày nữa. Khuê Thiên nghe quyết định của cậu xong, chỉ thản nhiên nói: “Tự lo thân mình đi, ba chục tuổi đầu rồi... quà đâu?”

Cuối tuần đầu tiên ở Đài Bắc, Dương Tiểu Văn hứng chí bưng bưng xà nẻo Lý Dĩ Thành đòi nấu cà-ri gà, vậy là sau bốn năm Lý Dĩ Thành lại một lần nữa đến nhà Dương Tiểu Văn, nhìn Dương Tiểu Văn mở cửa, lòng cậu tự dưng nao nao khó tả, nghĩ chẳng biết quán mỳ hồi xưa còn đó không nữa.

Cậu nhìn Dương Tiểu Văn, Dương Tiểu Văn cũng quay lại nhìn cậu, nghĩ nghĩ rồi nói: “Quán mỳ ấy vẫn còn, có điều thành quán mặt phố rồi.”

Lý Dĩ Thành bật cười. Người này a, thật là...

Nhà họ Dương không còn là những gian phòng trống trải sơn trắng toát như trước nữa, giờ thì đồ gỗ nâu sẫm, bài trí thật gọn gàng ăm cúng. Cạnh cửa sổ phòng đọc sách để trống một khoảng rộng rãi, chỉ kê một cái bàn lớn màu gỗ nhả nhện.

“Để lúc nào em chuyển đến, cho em dùng làm phòng làm việc.” Ánh mắt Dương Tiểu Văn lấp lánh tia chân thành trìu mến.

Lý Dĩ Thành cười, giơ tay vò tóc anh ta: “Anh tự tin dữ ta.”

“Đương nhiên, nhất định anh sẽ vít được em xuống nước.” Dương Tiểu Văn nghênh ngang vênh mặt, đoạn quay lại nhắc nhở Lý Dĩ Thành lên xoay xoay một vòng, rồi kéo tuột cậu vào phòng ngủ.

Phòng ngủ có một mặt tường sơn màu lam, chính giữa treo bức tranh của cậu, hòn đá với bưu thiếp cậu gửi Dương Tiểu Văn nằm cạnh nhau trên bàn, ba mặt tường còn lại là màu xanh thật nhạt thật nhạt.

Lý Dĩ Thành giơ tay sờ sờ bức tranh. Đã lâu không gặp, bốn năm rồi mà ra sao?

“Thật ra là tranh của em phải không?” Dương Tiểu Văn đứng sau lưng vòng tay ôm cậu, tỉ mỉ cảm lên vai cậu: “Con người em a... nhìn ai cũng thấy chướng mắt, đời nào lấy tranh người khác về đem cho anh.”

“Ừm.” coi như anh còn chút lương tâm, không vít nó đi, bằng không giờ nửa móng tay cơ hội cũng không cho anh. “Anh đoán được hồi nào?”

“Ồ chắc ba giây sau khi em mang tranh đến.” Dương Tiểu Văn nói xong lại cười he he đắc ý, “Trường phòng này vốn cũng là màu xanh nhạt, đi Thượng Hải về xong anh sơn lại thành màu lam luôn, để chừng nào em đến ở muốn dán gì thì dán.”

Thì ra có người theo đuổi cảm giác nó sướng vậy đây~ Lý Dĩ Thành yên lặng hưởng thụ.

“Anh còn mua cả giường mới nữa.” Dương Tiểu Văn đột nhiên ghé sát tai cậu thì thầm, “Ngoài anh ra chưa ai được nằm, giường lo xo king-size cao cấp, ngủ sướng hơn giường ở khách sạn Bắc Kinh một trăm lần, tối nay ở lại thử đi.” nói đoạn lại càng ôm cậu chặt hơn nữa.

Lý Dĩ Thành nghe xong liền phá lên cười, “Cà-ri gà đâu?”

“Ai da, tiểu nhân đi nấu liền đây.”

Lý Dĩ Thành theo Dương Tiểu Văn vào bếp, thấy bên trong rất đầy đủ nồi niêu lẫn thực phẩm, không phải chỉ độc mỗi cái lò vi sóng như trước.

“Sao tự đứng lại học nấu ăn?” cậu trông Dương Tiểu Văn gọt khoai tây rất thành thạo, không phải kiểu mới tập gần đây.

“Ồ khoảng ba năm trước, nghe nói đàn ông biết nấu ăn sẽ dễ ghi điểm hơn, mà anh cũng thích nữa, vậy là bắt đầu học.” Dương Tiểu Văn cẩn thận rửa đùi gà dưới vòi nước: “Lúc đó cũng nghĩ em thích ăn món này món kia, nếu có cơ hội tự mình nấu cho em ăn, không chừng em sẽ mềm lòng, lại coi anh là bạn bè lần nữa.”

Ba năm trước anh còn đương ngọt ngọt ngào ngào với A Tả, làm sao tôi chạy đến nhà anh ăn đồ anh nấu rồi bắt tay giảng hòa được hả hả, đây là thể loại ý tưởng ngớ ngẩn gì a sao so với Khưu Thiên anh còn thiếu não hơn thể hả... nào hít sâu... “Chứ vì sao phải nấu cà-ri gà?”

“Anh xem thấy trên tivi, món này có cho cả sữa, ăn thấy ngọt ngọt có vị sữa, nên anh đi học.”

Tự dưng Lý Dĩ Thành nghe lòng mềm mềm ra một chút.

Tối hôm đó, cậu rất ủng hộ ăn hết hai đĩa cà-ri gà, xong thì đèn đáp Dương Tiểu Văn một cái hôn bự, Dương Tiểu Văn liền cao hứng nhào vô cậu ôm ôm cọ cọ như chó chăn cừu.

Lúc sau, họ ngồi thu lu trong sofa xem phim cũ trên HBO, Boys on the side, đến một đoạn tình yêu thật sâu kín, Robin nằm hấp hối trên giường bệnh, cô nhắc ông thổ ra và hỏi Jane đang ngồi bên mình: “Cô từng yêu tôi đúng không?” Jane lặng thinh một lát, rồi gật đầu trả lời: “Bây giờ vẫn vậy.” Robin nhìn Jane, mỉm cười nói: “Tôi cũng yêu cô.” rồi chết đi.

Dương Tiểu Văn xem xong thì rưng rưng nước mắt, quay sang nói với Lý Dĩ Thành: “Nhanh yêu anh đi, sinh mệnh không đợi mình đâu.”

Đêm hôm đó, Lý Dĩ Thành ở lại nhà Dương Tiểu Văn, bọn họ nằm trên hai nửa giường lò xo, Lý Dĩ Thành lẳng lặng nghe Dương Tiểu Văn kể cho cậu chuyện bốn năm qua, sống không phải để đau khổ, nếu đã quyết

chọn hôm nay, thì không thể giữ nghi ngờ phỏng đoán về ngày hôm qua nữa, muốn tiếp tục hòa thuận bên nhau, họ phải lật hết những trang sách còn niêm kín ra cho nhau một lần.

“Thật ra trở lại với A Tả chưa được hai tháng, anh lại chia tay với cậu ấy.” Dương Tiểu Văn mở đầu như thế.

Lý Dĩ Thành trợn mắt nhìn anh ta.

Qua một hồi lâu, Dương Tiểu Văn mới nói tiếp: “Thì cũng chẳng có gì, tái hợp rồi mới nhận ra anh đã lầm, vậy là chia tay, xong.”

“... Tôi muốn đi về.” Lý Dĩ Thành bật dậy chực leo xuống giường.

“A... đừng mà.” Dương Tiểu Văn chồm dậy kéo cậu lại. “Anh chỉ nghĩ chuyện qua rồi, nhắc lại lại đau đớn thêm, sợ em tổn thương.”

“Tôi giờ làm bằng sắt gia công cao cấp rồi, chuyện đã qua là qua.” Lý Dĩ Thành nói: “Nói đi, tôi muốn nghe.”

Dương Tiểu Văn thở dài, bắt đầu nói: “Em cũng biết lúc ấy anh vẫn coi cậu ấy là người sẽ ở bên mình cả đời, sau này cậu ấy quay lại nói cậu ấy sai lầm rồi, anh giận lắm, to tiếng cãi vã với cậu ấy, nhưng anh biết cuối cùng rồi bọn anh vẫn sẽ quay lại với nhau, hơn sáu năm trời, nhất thời mơ hồ bỏ đi ba tháng cũng đâu đến mức không thể tha thứ... lòng anh luyến tiếc em, nhưng em cứ như một người ngoài cuộc im lặng đứng bên lề, khi ấy lắm lúc anh tức giận vì em không giữ anh lại, nhưng anh biết, dù em có giữ, rồi anh vẫn tái hợp với A Tả, em biết điều đó, nên em không giữ.”

“Lúc đó tôi là vậy, lại một lần nữa, tôi vẫn sẽ như vậy.” Lý Dĩ Thành nói. Cậu sẽ vẫn đứng tại chỗ, cô độc nhắm nuốt nước mắt của chính mình, và lạnh lùng như mùa đông băng giá.

“Anh biết.” Dương Tiểu Văn nói. “Bởi vì lại một lần nữa, anh cũng sẽ vẫn chọn A Tả, lòng anh có ma chướng, mà cậu ấy là tâm ma của anh. Nếu hỏi đó quyết tâm ở bên em, tâm ma ấy sớm muộn cũng nuốt chửng chúng ta.”

“Ừ, mà sẽ nuốt rất nhanh.” điều ấy một năm trước Lý Dĩ Thành đã nghĩ thông rồi. Nếu bọn họ đến với nhau, A Tả sẽ trở thành nỗi tiếc nuối vĩnh viễn trong lòng Dương Tiểu Văn, nó chắn ngang giữa hai người, bằng vào tính cách và suy nghĩ của bọn họ lúc đó, chắc chắn không cổ được quá nửa năm, rồi sau đó họ sẽ chấm dứt mãi mãi, dù có gặp lại cũng không cách nào bắt đầu lần nữa.

“Lúc ấy anh muốn gặp gỡ em vì anh thực sự thích em, nhưng... nhưng... nhưng anh không muốn gạt em, lòng anh vẫn không thể dứt khỏi A Tả, anh đã nghĩ nếu đến với em, không chừng anh sẽ ổn nhanh hơn chút... ai nha nha...”

“Tôi-biết-rồi.” Lý Dĩ Thành hung hăng nhéo hai má Dương Tiểu Văn, đe từng chữ một. Đã không biết cậu có bằng lòng hay không, mà Dương Tiểu Văn vẫn muốn thắng thắn với cậu, từ đầu tới cuối sự thắng thắn ấy vẫn chứng tỏ lòng chân thành Dương Tiểu Văn dành cho cậu.

“Quay lại với cậu ấy rồi, anh thấy thật có lỗi với em, không dám gọi cho em, mà thật ra từ trước khi tái hợp, anh đã nghĩ có gì không đúng lắm, nhưng ý nghĩ ở bên A Tả cả đời giống như ma chướng, che lấp khiến anh mù mịt không thấy gì nữa, lúc ấy lắm khi anh vô ý gọi tên em, mà toàn những lúc không được lộn nhắt a, he he... ai nha!” Lý Dĩ Thành quạt đầu Dương Tiểu Văn một cái.

“Mới đầu còn chưa nghiêm trọng lắm, sau đó em gọi cho anh từ BF, nói không phải liên lạc với em nữa, anh thấy như mình sắp điên mất, em không cần anh nữa, cả làm bạn bè em cũng không cần, từ đó trở đi thì thường gọi sai tên, hơn nữa anh cũng cảm giác được, ở bên cậu ấy sự đồng điệu về tâm hồn kém xa với em, cả cơ thể cũng... ai nha!” lại quạt thêm cái nữa.

Đêm chia tay ấy, kỳ thực Lý Dĩ Thành đã cảm thấy được sự dịu dàng của Dương Tiểu Văn. Dương Tiểu Văn biết quyết định của cậu sẽ không thay đổi, cũng biết cậu không thích dài dòng mệt mỏi, bởi thế mà chỉ im lặng chấp nhận.

Đó là sự dịu dàng của Dương Tiểu Văn, là thắng thắn chân thành, và tàn nhẫn.

---

*Boys on the side: một bộ phim hài (??? – ta cũng hông hiểu vì sao wiki nói là fim hài, vì đọc qua nội dung tóm tắt thì nó chẳng có vẻ gì là hài cả 8-> ~) của đạo diễn Herbert Ross năm 1995, kể về chuyện đi đường dài của ba cô gái mới quen. nội dung ra sao các bạn chế có thể tham khảo ở đây :”)

~ en.wikipedia.org/wiki/Boys_on_the_Side

có điều nhỏ nhỏ là tên nhân vật Jane và Robin trong khúc truyện bên trên đã được Du đảo lại vài chỗ so với bản tiếng Trung, vì sau khi đọc tóm tắt phim ta cảm thấy hình như đoạn đó bị ngược :-< ~=“”>

25. Chương 25

“Sau đó, lúc gặp em ở quán mỳ anh mừng muốn khóc, em chịu nói chuyện với anh, mà lại không có vẻ giận dỗi gì hết, anh nghĩ không chừng mình có thể là bạn rồi, hôm đó về A Tả lại làm âm lên, cậu ấy bực mình vì thấy gặp em xong anh vui vẻ thế, kết quả là đang cãi cọ thì Tiểu Đồng gọi điện, nói em đang khóc...”

Cái đêm nước mắt nhòe mi ấy dần dần trở về trong tâm trí Lý Dĩ Thành theo giọng nói êm ái của Dương Tiểu Văn, nhưng đau thì cậu không cảm thấy nữa, không phải cậu không nhớ, mà là cậu đã bước qua rồi.

“Anh gọi cho em, nghe thấy tiếng em khóc trong điện thoại, anh thấy như sụp đổ tất cả rồi, lúc trước A Tả đòi chia tay anh cũng chưa từng tuyệt vọng đến thế, anh lao ra cửa muốn tới nhà em, cậu ấy giận điên lên, giật tranh của em xuống tính quăng xuống sàn, anh xô cậu ấy ra, cậu ấy ngã va vào tường, anh cũng bất kể cậu ấy có sao không, chỉ nghĩ may sao bức tranh không việc gì, bằng không em sẽ giận, rồi em càng khóc dữ hơn... lúc ấy anh mới biết hết thấy đều sai lầm rồi.” Dương Tiểu Văn nhìn trần nhà, giọng bình thản như đang kể chuyện của một ai đó xa xôi, Lý Dĩ Thành yên lặng nằm nhìn gương mặt quay nghiêng của Dương Tiểu Văn.

“Vậy nên hôm sau Khuất Thiên đến đánh anh, anh liền ngoan ngoãn đứng cho cậu ta đánh, không có đánh lại.” Dương Tiểu Văn cười khổ.

“Đau lắm hả, đánh chỗ nào?” Khuất Thiên dù không có não, cơ mà ra tay thì khỏi nói.

“Mặt một đấm, bụng hai đấm, đau chết đi được, xoa xoa cho anh đi?”

“Tôi cho thêm hai đấm nữa nhé? Sao anh dẫn cậu ta đến quán mì hả? Đã ngoắc tay hứa không được đưa ai khác đi với tôi rồi cơ mà.”

“Vì anh nghĩ cậu ấy là người nhà, không phải ai khác, anh sai rồi, em đừng giận, sau này anh không bao giờ đưa bất cứ ai đến nữa.”

Lý Dĩ Thành bật cười, “Đúng như tôi nghĩ.”

“Tiểu Thành...” Dương Tiểu Văn quay người lại, ôm Lý Dĩ Thành, hôn hôn hai cái, “Dù sao, sau đó mấy ngày anh đã chia tay với cậu ấy.”

“Vậy là anh mất cả chì lẫn chài hở?”

“Nhưng anh không thể lừa dối chính mình, A Tả cũng rất thích hợp với anh, nếu không bọn anh đã không ở bên nhau đến sáu năm, nhưng cậu ấy không phải em, hai tháng ấy, em đưa anh đến một nơi cậu ấy không thể sánh kịp, thậm chí anh còn muốn cảm ơn cậu ấy hồi đó đã bỏ anh, nên anh mới gặp được em.”

“Dương Tiểu Văn! Từ hồi nào anh học được ăn nói ngọt xót vậy hả.” Lý Dĩ Thành nghi ngờ nhìn nhìn Dương Tiểu Văn.

“He he he, bốn năm nay ngày nào cũng ôm sách học~” Dương Tiểu Văn có vẻ rất chi đắc ý: “Thật ra A Tả nói đúng một điều, chúng ta vẫn chỉ là trẻ nít, tình yêu đích thực trọn đời, chỉ có những người đã sống bên nhau đến bảy, tám mươi tuổi mới có tư cách nói.”

Yêu đến trọn đời, vốn không phải từ để bọn trẻ hơn hai chục tuổi đầu như họ nói được, bọn họ chỉ có thể nói yêu đương, vừa nói vừa tập tành yêu, chứ không phải viễn vông chuyện cả đời khi chẳng có gì trong tay thế này.

“Nhưng đã không kịp, anh biết em sẽ không cần anh nữa, con người em, thứ gì đã vứt bỏ nhất định sẽ không tìm lại, khóc với em, cầu xin em, quỳ xuống nói anh sai rồi cũng không được, em sẽ không giận, em chỉ từ bỏ, em không muốn nữa nên em sẽ từ bỏ.”

Dương Tiểu Văn dù sao cũng hiểu sự lạnh nhạt mà quyết liệt của cậu.

“Lúc đó anh tính đợi tâm trạng em dịu lại sẽ dập đầu chịu tội với em, không dám xin ở bên em, nhưng đeo bám đòi làm bạn chắc là được, đằng nào anh cũng mặt dày rồi, hồi ấy có đợt ra cửa anh rất sợ gặp phải em, nếu em chưa kịp nguôi ngoai lại mà thấy anh, em sẽ kích động hơn nữa, rồi anh sẽ phải đợi càng lâu... có hôm nhớ em không chịu nổi, liền lén đến trước cửa nhà em thì thấy biển quảng cáo cho thuê, mới biết các em dọn đi rồi. Lúc ấy anh thật giận mình muốn chết, không tự hiểu lòng dạ mình, để đến khi người ta đi rồi còn không biết, hơn nữa anh lại khiến em tổn thương đến mức phải dọn nhà để né tránh anh...”

“Hơ, thật ra tại Khưu Thiên đổi chỗ làm đến đầu Bắc thành phố.”

“...”

“Cơ mà đúng là tôi có tổn thương thiệt.” Lý Dĩ Thành vội vàng để thêm.

“Anh biết, anh biết rồi cả đời mình sẽ hối hận mãi chuyện này, tóm lại là, bốn năm nay anh đều nghĩ Đài Bắc nhỏ như vậy, ngày nào đó đi dạo phố hay vào rạp xem phim không chừng sẽ gặp nhau, lúc ấy nhất định anh sẽ bám dính theo em, anh cũng ráng hết sức khiến mình xịn hơn một chút, học nấu ăn nè, bỏ thuốc nè, để xem lúc gặp lại có thêm được điểm nào với em không, nhưng từ lúc ôm đầy hy vọng đợi mãi đến tuyệt vọng, rốt cuộc anh chẳng dám tưởng tượng gì nữa, chỉ mong được gặp lại em một lần là tốt rồi. Anh thường đi lang thang qua chỗ em ở trước kia, cũng chẳng biết để thấy gì, rõ ràng em đã không còn đó nữa.”

“Anh không bị gia đình người ta ở đó cho là đồ biến thái hở?”

“... Tiểu Thành, càng ngày em càng đánh đá nha.”

“Không thích hở?”

“Thích, em thế nào anh cũng thích, năm 08 gặp em trên mạng, anh vừa mừng vừa sợ, đợi ba năm cuối cùng đã gặp được em, vậy mà em lại đang ở vùng thiên tai, tay anh run cầm cập luôn... nhưng cuối cùng em quảng cho anh một cái mặt cười rồi out, nghĩ cái mặt cười ấy chẳng khác gì nụ cười bình thường em vẫn dùng với người xa lạ, anh đau lòng chết đi được, ba năm rồi, em vẫn không chịu tha thứ cho anh, anh sợ em lại cứ thế biến mất lần nữa, vậy là ngày nào lên forum việc đầu tiên là phải tra xem em có online không, có lúc lâu lắm không thấy em lên, anh đã nghĩ thôi xong rồi, em biến mất rồi, giờ mới biết em đi du lịch.”

Chuyện này hồi ở Thượng Hải Lý Dĩ Thành đã nghe Dương Tiểu Văn nói rồi, lúc ấy họ đều đang dè dặt đoán ý nhau, nên Dương Tiểu Văn kể thật bình thản; giờ họ đã sẵn sàng thổ lộ tất cả, cậu mới cảm thấy rõ ràng được lúc ấy Dương Tiểu Văn hoảng sợ đến mức nào, tự đứng lòng lại nghe mềm mềm thêm chút nữa.

“Mấy năm qua anh cũng có qua lại với vài người... đừng giận, lúc ấy đã nghĩ vĩnh viễn không thể gặp lại em nữa.” Dương Tiểu Văn thận trọng nói.

“Sao mà giận, chúng ta đều không nghĩ sẽ có một cơ hội nữa.”

“Những người ấy không phải không tốt, nhưng họ không đúng, từng gặp biển xanh sao còn muốn là sông nhỏ, trò chuyện với họ ba ngày vẫn không bằng nhìn em một ánh mắt mình đã hiểu ý nhau.”

“Woa, đồng chí dân kỹ thuật Võ Đại Lang biết ngâm thơ đa~”

“Làm ơn mà, người ta còn học cả Quốc văn chứ bộ.” nói xong lại thở dài, “Con người em thật đáng sợ, như con mối, làm người ta một rống không từ hồi nào không biết, rồi ở miết ở trống, hồi đó phải là em vút anh xuống nước mới đúng...”

“Hồi đó... hồi đó sao anh dám lôi tôi lên giường hả? Anh không biết tôi là dị tính ái hả hả?!”

“Hơ... thật ra là tại xin quá... Ai nha lộn lộn.” Dương Tiểu Văn phát run vì sát khí hầm hè từ Lý Dĩ Thành, “Anh cũng không biết nói sao nữa, dù sao em luôn hấp dẫn anh lạ lùng, lúc thấy ở BF đã có cảm giác rồi, nhưng lúc đó vẫn ở cùng A Tả, cũng không nghĩ gì nhiều, sau này hôm đi ăn hải sản thì cảm thấy rõ môn một, biết em không phải đồng tính anh thất vọng dữ lắm, nhưng vẫn không tìm được... bữa đó định mượn rượu để hôn một cái, cùng lắm thì bị đánh thôi, ai dè đầu em lại đồng ý.” Dương Tiểu Văn vừa nói vừa ôm ghì Lý Dĩ Thành, “Em đồng ý vì em cũng cảm thấy sự hấp dẫn ấy đúng không?”

“Thật tôi cũng cho là vì xin quá.” Lý Dĩ Thành cười khỏ.

“Ha ha...”

Bọn họ im lặng ôm nhau trong đêm, ánh trăng rắc vàng êm ái như tình yêu.

“Từ từ, vậy chứ vụ anh trả tiền luật sư cho A Tả là sao?”

“Ồ, cái đó hả, anh với cậu ấy vẫn là bạn, cậu ấy không quen biết luật sư nào, tiền cũng thiếu nên anh giúp... mà từ từ, sao em biết chuyện đó?”

“Luật sư đó là em trai của bạn trai của chị gái của bạn Khưu Thiên, lý luận sáu chạng phân ly nghe chưa?”

“... thế nên ngay từ đầu em đã biết hả?”

“Ồ, tôi vẫn cười nhạo anh là đồ ngốc đi trả tiền mượn luật sư cho thằng bạn trai sở khanh đó, giờ mới biết là hiểu lầm ha ha ha ha ha ha...”

“Tiểu Thành, em chế nhạo anh lâu vậy, anh không trách em, nhưng em mang thân ra đền đi.”

Sáng sớm hôm sau, Dương Tiểu Văn lôi tấm bản đồ vẽ tay trong ngăn kéo, giấy đã hơi ngả vàng, “Trễ bốn năm rồi, nhưng đúng là anh có vẽ.”

Lý Dĩ Thành cười nhận lấy, “Ồ Thượng Hải anh đã biết thật ra tôi nhớ được đường phải không?”

“Lúc ấy anh mới hiểu em chỉ muốn anh vẽ gì đó cho em, hiểu ra bao giờ cũng muộn.”

“Ừ, nhưng có một số việc mãi mãi không sợ muộn.”

Tình yêu thật đẹp, bởi vậy mới luôn luôn phức tạp khúc mắc như một tấm bản đồ.

—

26. Chương 26

Những ngày ở Đài Bắc lại tiếp diễn. Lý Dĩ Thành để hơi thở của Dương Tiểu Văn lặng yên len lỏi vào cuộc sống của mình, rồi ung dung đổ bóng, xòe tán rộng khắp mỗi nơi cậu dừng chân, và cứ thế đợi chờ Dương Tiểu Văn gọi tình yêu đã bỏ quên của cậu quay trở lại, để dòng sông ánh sáng dưới cầu vượt chậm rãi nổi mạch từ ánh mắt một người tới trái tim người kia, giống như tuyết đầu mùa Bắc Kinh, cùng lúc rơi giữa vận mệnh cả hai người.

Họ ăn cơm, xem phim, đi dạo, mượn những phần nhỏ của cuộc sống để chậm bước tới gần nhau hơn. Dương Tiểu Văn ra sức xun xoe nịnh nọt Khưu Thiên, Khưu Thiên ra sức ráng không lờ mắt trừng trộ xem thường anh ta, Lý Dĩ Thành thì lâu lâu lượn sang qua đêm ở nhà họ Dương, còn lại đa số thời gian cậu đều ở đầu Bắc thành phố, nhưng cậu sẽ chủ động gọi điện cho Dương Tiểu Văn, chứ không lẳng lặng chờ Dương Tiểu Văn đến mời đến gọi như trước nữa.

Mùa thu đến, ngày bỗng dưng còn ngắn ngủn, Lý Dĩ Thành phán rằng mùa này ăn bánh đậu đỏ là hợp nhất trần đời, tiết trời se se mà gặp nhân kem ấm ấm, còn gì tuyệt mỹ hơn. Bởi vậy chỉ cần cậu ở nhà họ Dương, mỗi ngày đi làm về Dương Tiểu Văn sẽ ngoan ngoãn đứng xếp hàng dọc đường đợi mua bánh đĩa bay đậu đỏ.

Có bữa Lý Dĩ Thành ăn xong bánh rồi, ngồi thu lu trên sô pha mút tay nói: “Nhà này vẫn ngon nhất.”

“Vậy chuyển về đây luôn đi.” Dương Tiểu Văn vừa nói vừa rút khăn giấy lau tay cho cậu.

Cậu rất ưa nhìn bộ dạng Dương Tiểu Văn cúi đầu lau tay cho mình, hồi đó cũng có thể này thôi mà bị lừa... “Lần này ông chủ không bỏ lộn nhân.” cậu nói.

“Lần trước cho nhầm nhân hả? Sao anh có ăn đâu?” Dương Tiểu Văn hơi ngạc nhiên. Lý Dĩ Thành chỉ ăn bánh kem, thành ra cái nào bỏ lộn đều để phần Dương Tiểu Văn giải quyết hết.

“Bốn năm trước có lộn một lần.” Lý Dĩ Thành nói xong lừ mắt nhìn Dương Tiểu Văn. Hừ, hồi đó Khuu Thiên chỉ mặt đặt tên người này quả nhiên như thần.

“... bốn năm trước tại em mua chưa đúng lúc.” Dương Tiểu Văn coi bộ cũng nhớ ra hình tượng so sánh của Khuu Thiên năm đó, “Sau này sẽ không nữa, từ giờ trở đi bốn tiệm chỉ có nhân kem, quyết không bán lộn.”

“Chắc chắc... miệng lưỡi dẻo quẹo của anh càng lúc càng ghê hồn nha.” Lý Dĩ Thành co cẳng đạp Dương Tiểu Văn một cú.

Lúc sau Lý Dĩ Thành đọc tiểu thuyết xong thấy băng khuâng một hồi, ngồi chôn mình trong sô pha không buồn dậy, đến lúc bị Dương Tiểu Văn xóc lên, cậu mới tả lại khúc đó cho Dương Tiểu Văn, nhân vật chính muốn ở bên cô gái ấy, cô ấy liền bảo với anh ta, thể xác và tâm hồn cô đều bị vùi lấp cả rồi, cô giờ giống như cơn gió, không còn suy nghĩ, không già, mà cũng không thể chết đi.

“Rồi sau cô ấy hỏi nhân vật chính: [Dù có vậy anh vẫn muốn em ư?] anh biết anh ta nói sao không?”

Dương Tiểu Văn nghĩ nghĩ một lát: “[Muốn] chứ.”

“Sao lại thế?”

“Anh nghĩ vậy thôi, nếu em là cô ấy, dù có biến thành thứ gì, anh cũng muốn.” Dương Tiểu Văn tì người vào sô pha, hai mắt nhìn Lý Dĩ Thành sáng trưng.

“Hừ hừ...” Lý Dĩ Thành bắt đầu thấy công phu thâm tình của người này đã luyện đến vô tiền khoáng hậu luôn rồi.

“Tiểu Thành...” Dương Tiểu Văn đang nói lại nhào vào ôm cậu: “Sinh nhật em mình ra ngoài ăn đồ xào uống bia nhé? Hay là lẩu? Có muốn quà gì không?”

Lý Dĩ Thành luôn có nghi thức sinh nhật của riêng cậu, ấy là hùng hồn ăn một bữa, rồi đi mua mười cuốn sách tự tặng mình, nhất quyết đừng chuẩn bị màn gì bất ngờ hay phòng tiệc rồi hát chúc mừng sinh nhật thối nển blah blah... dù cậu sẽ không quay lưng xô cửa bỏ đi ngay tức khắc, nhưng mặt mày cau có thì khó mà tránh được. Quà sinh nhật lý tưởng nhất với cậu là hỏi thẳng một câu thích đi ăn gì, cho quà gì đây.

“Xào.” Lý Dĩ Thành miễn cưỡng chọn: “Còn cả hơn nửa tháng nữa a, Đại Võ.”

Sinh nhật 30 tuổi của Lý Dĩ Thành, ăn đồ xào xong, Khuu Thiên phẩy tay chào rồi tự giác lượn đi, Dương Tiểu Văn dẫn cậu ra cầu vượt, chăm chú nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: “Tiểu Thành, ở bên anh đi, được không?”

Cậu nhìn Dương Tiểu Văn rộp trong ánh đèn, lòng nghe xao xạo lạ, cơ mà cậu vẫn day day má Dương Tiểu Văn, đáp: “Tôi biết anh thích tôi mới muốn ở bên tôi, nhưng tôi vẫn cần thêm thời gian.”

“Anh biết, chỉ là anh tự dưng muốn nói nên lại nói ra thôi.” Dương Tiểu Văn vẫn thẳng thắn vậy.

Lý Dĩ Thành cười phá lên, ôm chầm lấy Dương Tiểu Văn trong đèn hoa rực rỡ, vậy là Dương Tiểu Văn ngây ngẩn như đá tảng câm nín, cổ đại vô danh, tiếp tục đợi chờ trong kiên nhẫn và hèn mọn.

Đến tháng mười một sinh nhật Dương Tiểu Văn, Lý Dĩ Thành gửi bưu thiếp từ đầu Bắc thành phố, mặt trên vẽ một dải dung lượng màu lam, tô kín từ 0% đến 60%, bên cạnh ghi chữ “Cố lên, được không!” cách mấy bữa cậu tới nhà họ Dương, thấy bưu thiếp được dán cạnh tranh của mình, trên viết thêm một câu, “Đa tạ, sư phụ Tiểu Thành!”

Sau này Dương Tiểu Văn bảo cậu: “Dân máy tính bọn anh, chỉ cần nhìn dải dung lượng đang chạy trên màn hình là cảm thấy nhẹ nhõm và an tâm hẳn... bọn em suốt ngày ôm illustrator chắc không hiểu đâu.”

Cậu nhện không được nhéo Dương Tiểu Văn mấy cái.

Đêm cuối cùng của năm 2009, bọn họ quyết định ở nhà ăn bít-tết, hơn 10 giờ sẽ ra ngoài gặp Khuu Thiên, cùng đi quán bar đêm ngược.

“Anh làm sườn bò chiên, khoai tây nghiền với canh nghêu mướp, nhé?” vừa qua Giáng sinh, Dương Tiểu Văn đã rất chi nghiêm túc bàn thực đơn với Lý Dĩ Thành.

“Bít-tết với canh nghêu mướp á?” Lý Dĩ Thành đương nhồi nửa cái bánh đậu đỏ trong miệng, ngờ vực nhìn Dương Tiểu Văn.

“Pha trộn văn hóa đó, siêu hợp luôn.” Dương Tiểu Văn chớp chớp mắt nói: “Giống hai đứa tụi mình.” dân thiết kế phát phơ nghệ sĩ đi với dân máy tính đồ tây trắng thơm dàng hoàng.

“... anh biết không hả, hồi đó tôi mù mắt trái đó.”

Tất niên, Lý Dĩ Thành nhân lúc Dương Tiểu Văn chiên thịt bò, liền lén lút tô dung lượng thành 90%.

Họ cùng nhau đón năm 2010.

Ngày đầu tiên của 2010, Dương Tiểu Văn ngủ dậy mới thấy dải dung lượng bay lên ba vạch, thành ra đứng nhìn bư thiếp ngơ mặt cười một hồi, tận đến khi Lý Dĩ Thành đói bụng nằm trên giường quăng gối vào vèo, Dương Tiểu Văn mới lại hóa thân thành quán gia ngây thơ, xuống bếp lọ mọ làm bánh mỳ ốp la thịt nguội hoành tráng, cơ mà tiếng cười ha ha vẫn không ngớt bay ra từ trong bếp.

Nguyên một tháng trời, Dương Tiểu Văn đều hăm hở xoắn xuýt lấy Lý Dĩ Thành vì 10% cuối cùng ấy.

Đến cuối tháng, Lý Dĩ Thành thấy tờ poster quảng cáo chương trình mới, năm ngoái nhóm này làm tour bắt đầu từ Đài Bắc, lúc ấy cậu ở Thượng Hải, để lỡ mất show ấy, giờ bọn họ lại về tới Đài Bắc rồi. Cậu nhìn dòng tiêu đề trên poster, [Trở lại rồi, trở lại nơi bắt đầu]. Vậy là cậu bảo Dương Tiểu Văn, mình đi xem biểu diễn đi.

Tối hôm đó, họ ngồi trong bóng tối, nghe nhạc sĩ hát dưới ánh đèn mờ nhạt.

[Tưởng rằng thế mà sao không thể, em còn biết làm sao với thế gian này, nên buông tay mà sao không thể, cứ mãi vấn vương những chuyện xa xôi... Tháng ngày, em cần gì vội vã, điều phải tới, tôi không vội, phải trả phải cho đi tôi rồi cũng cho...] (*)

“Đại Võ.” đang nghe hát Lý Dĩ Thành quay sang nhìn Dương Tiểu Văn: “Mình yêu nhau đi.”

Dương Tiểu Văn ghé sang cậu, cười đáp: “Ừ.”

Trong tiếng hát của nhạc sĩ, Lý Dĩ Thành mò trong túi ra một cái bút bi, kéo tay phải Dương Tiểu Văn sang, hí hoáy tô một khúc màu lam trên mu bàn tay, “10% còn lại.” cậu bảo thế.

Ánh đèn sân khấu lung linh rung theo nụ cười của Dương Tiểu Văn, xung quanh hàng ngàn khuôn mặt quen và lạ, mà họ chỉ thấy tia sáng trong mắt nhau. Đài Bắc không đêm, tình yêu thức trắng, họ ở Đài Bắc bước qua hết mọi phần hoa, để đổi lấy tình yêu tận sâu trong tâm khảm.

Họ bắt đầu yêu đương, vừa yêu vừa tập tành học yêu, mọi dòng chảy tình ý đều quanh co trở về nơi nhau. Mà tình yêu giống như một người ngồi xé sách, mỗi lúc mỗi cầm đến một chương khác nhau, có khi mỉm cười thỏa mãn, có khi mắt rơm rớm lệ, có khi để mặt trời rọi ầm vách tường, cũng có khi mở cửa cho gió đêm ùa vào vuốt lạnh khung tranh.

Lý Dĩ Thành vẫn vậy, lâu lâu đến Thượng Hải giúp Eric, rồi đi du lịch một hai tháng; Dương Tiểu Văn cũng vẫn vậy, lâu lâu đi công tác Bắc Kinh Thượng Hải, còn lại hầu hết thời gian đều ở Đài Bắc, đợi Lý Dĩ Thành phơ phất đi mang bao nhiêu câu chuyện trở về, để nấu cơm cho cậu ăn.

Khuu Thiên thì vẫn là “Tình yêu” trong di động của Lý Dĩ Thành, Dương Tiểu Văn rất biết thân biết phận, anh ta biết cái danh hào ấy không nên giành, không thể giành, mà cũng không cần giành làm gì, nhất quyết không được mơ tưởng đến địa vị của cậu cả, nếu không ăn thêm ba đấm nữa cũng chưa chắc được yên thân.

Trong di động của Lý Dĩ Thành, Dương Tiểu Văn là “BF”. Blood Flower, đóa hoa sinh sôi từ máu thịt luôn đẹp kỳ diệu, quán bar họ gặp gỡ lần đầu tiên. BigFive, Đại Võ, màu bạc nhấp nháy từng tắt lụi rồi lại một lần nữa sáng lên. Boy Friend, tình yêu của cậu.

Trong di động của Dương Tiểu Văn, Lý Dĩ Thành là “Tiểu Thành”. Giống như tình yêu Dương Tiểu Văn trao cho cậu, đơn giản thẳng thắn và rõ ràng.

Tháng ba, cuộc sống của Khuru Thiên đột ngột gặp chút khó khăn, thành ra cậu ta bỏ việc, Lý Dĩ Thành đem kinh nghiệm bản thân ra khuyên Khuru Thiên đi du lịch đi, Khuru Thiên vốn chưa từng hứng thú với việc lang thang một mình, nhưng vì một loạt ngoại lực tác động, cuối cùng lại đi, trên đường thiên lý, Khuru Thiên gặp một người. Ấy là tình yêu chân chính đầu tiên trong đời mà chàng Khuru Thiên năm ấy 30 tuổi mới được thấy.

Đến tháng năm, mừng thọ ba Dương, Lý Dĩ Thành theo Dương Tiểu Văn về Hoa Liên, lên núi uống cơ man là rượu kê, tới lúc say ngã vào thình không, cậu lén nghe được ba Dương nói với Dương Tiểu Văn rằng: “Đứa này được hơn đây.”

Mà Dương Tiểu Văn trả lời ba Dương như vậy: “Từ giờ chỉ có cậu ấy, sẽ không đổi nữa.”

Ngồi xe lửa về Đài Bắc, Lý Dĩ Thành nắm tay Dương Tiểu Văn, nhìn bờ biển Đông trượt vùn vụt qua cửa sổ, lòng nghe hạnh phúc dâng đầy.

Một tối cuối tháng tám, Lý Dĩ Thành nằm mơ tự nhiên tỉnh, mở mắt thấy ánh trăng rơi trên bàn cạnh giường, hòn đá cậu nhặt về từ chùa Labrang năm ngoái nằm phơi dưới trăng, không vương một hạt bụi. Cậu lay Dương Tiểu Văn dậy, “Mấy hôm nữa tôi chuyển đến.” cậu bảo.

Dương Tiểu Văn cười ôm cậu đáp: “Anh yêu em.” nói xong lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Cậu nhìn gương mặt ngủ say của Dương Tiểu Văn, lòng thầm nói cảm ơn A Tả. Vì A Tả, họ mới có cơ hội trải qua một lần biệt ly, mới có thể trở thành con người họ hiện tại, mới dám thẳng thắn và chân thành đối mặt với tình yêu lần nữa. Nỗi đau đã qua đều còn lưu lại mãi trong sinh mệnh, đó là một ân huệ, ân huệ ban Dương Tiểu Văn cho cậu. Dương Tiểu Văn của hiện tại, gom góp từ những ngày tháng qua mà thành, là tình yêu đích thực của cậu.

Cảm ơn.

Bữa Lý Dĩ Thành thông báo quyết định dọn nhà với Khuru Thiên, Khuru Thiên vẫy tay nói đúng hai chữ: “Biến đi.” Hôm chuyển đi, Khuru Thiên đứng dựa cửa nói nhạt nhẽo: “Nếu nó dám gạt bỏ, tôi sẽ đến tận cho lần nữa.”

Lý Dĩ Thành cười nhào vô ôm bực Khuru Thiên: “Khỏi cần, tự tôi sẽ đập ổng kêu cha gọi mẹ luôn.”

Thế sự vô thường, yêu là yêu, Lý Dĩ Thành dọn sang phía Nam thành phố, lấy tình yêu của Dương Tiểu Văn làm chỗ dừng chân.

Từ đó họ cùng nhau trải qua những ngày bình dị, để hai tâm hồn sánh bước mãi mãi về sau.

– Toàn văn hoàn –

(*) cái bài hát =x= ~ vàng nó là bài này “ ” (tạm dịch “Bài ca cho chính tôi”) của Lý Tông Thịnh. Hiềm nỗi không thể tìm được lyrics đã dịch tiếng Việt nên bạn đã mạo phép xoắn quàng tà là vàng (như nhiều lần trước đây =))~), và cũng dựa trên bản dịch lyrics tiếng Anh ở đây: onedayinmay.net/blog/?p=1050 (vô đây và chị em có thể coi luôn video biểu diễn bài này để biết Đại Võ ảnh đã win được 10% cuối cùng dư nào, mà nói thiệt nếu bạn là em Thành thì còn lâu Đại Võ ảnh mới của được jai ngon ơ vợ =))))~ nghe ứ thấy xúc động đi hết chơn =)))~)

Xin cảm ơn chủ nhân blog trên vì bản dịch tiếng Anh của bạn, và cũng xin cảm ơn chị em đã chịu đựng phần biên chữ trúc trắc bên trên :”>

~ Như mọi lần, mình gửi tặng Bất Dạ Thành đến tất cả những bạn thân iêu đã đồng hành cùng mình trong quá trình edit tác phẩm này :) , Du là Du iêu thương tất cả các bạn x”)

~ Gắn đây mình đi hóng hót và nhận ra hình như đọc đam mỹ không chỉ có fangơ tụi mình =))~ và vì đây là một bộ đam mỹ không giống đam mỹ cho lắm, mình thật tình hy vọng cũng có những bạn đọc không fải fangơ x")) ~ mong rằng các bạn sẽ tìm thấy điều gì đó ý nghĩa cho mình từ Bất Dạ Thành, vì nói cho cùng đâu đó trên đời cũng có ít nhất 2 người có 80% của Đại Võ và Tiểu Thành trong đây mà =]]

~ Mình xin thừa nhận là Đại Võ là bạn công mình iêu da diết tha thiết nhất trong tất cả các bạn công mình có ở đây =))~ không muốn nói ra nhưng trước giờ mọi bộ mình làm ấn tượng mãnh liệt đều chỉ đến từ thụ :”> ~ đã có hồi bạn buộc fải tin rằng bạn bị bệnh “rù quẩn thụ” cho đến khi Đại Võ xuất hiện, các bạn biết hông? :”>

~nhân tiện nói luôn mọi định nghĩa “công-thụ” bên trên không bao gồm bạn Trịnh nào đó :-\$ ~ bạn đó nằm ở phạm trù khác và không bao giờ bị so sánh trong mọi sự so sánh mà mình có thể so sánh bằng ý đồ so sánh =))))))))))))))

~Ừa thế thôi, lời chỉ có vậy, còn một vài sự thật kiểu fun fact nữa nhưng đêm hôm cảm xúc quá nghèo nàn nên thôi cứ để dịp nào gió trăng hơn Du sẽ kể lể nốt vậy hén =))

~Nốt một điều cuối cùng, mình chân thành cảm ơn chị Bất Dạ vì đã viết nên tác phẩm này, cảm ơn bạn Bắp vì đã tìm ra và chia sẻ nó, cảm ơn Đại Võ và Tiểu Thành vì hai người đã tồn tại ở đâu đó quanh đây, mong rằng tất cả sẽ luôn hạnh phúc :) ~ Happy new year 2013 :”x ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-da-thanh>